

**DÖRT DUVAR ARASINDA
GAZETECİLİK**

**ROJNAMEVANIYA
DI NAVA ÇAR DÎWARAN DE**

**JOURNALISM
WITHIN FOUR WALLS**

DÖRT DUVAR ARASINDA GAZETECİLİK

Dicle Fırat Gazeteciler Derneği'nin Hapishanelerde Bulunan Gazetecilerin Hukuki ve Yaşamsal Durumuna Dair Gözlem ve Değerlendirme Raporu

ROJNAMEVANIYA DI NAVA ÇAR DÎWARAN DE

Rapora Çavdêrî û Nîrxandîna Rewşa Huqûqî û Jîyanî Ya Rojnamevanên Di Girtîgehan De Ya Komeleya Rojnamegeran A Dicle Fîratê

JOURNALISM WITHIN FOUR WALLS

The Observation And Evaluation Report Regarding The Legal And Vital Status Of Journalists Jailed In Turkey's Prisons By Dicle Fırat Journalist Association



“Bu yayın **ProtectDefenders.eu**, Türkiye’de İnsan Hakları Savunucularına Kapsamlı Destek Programı desteğiyle yürütülen bir proje kapsamında hazırlanmıştır. Bu yayının içeriğinden yalnızca Dicle Fırat Gazeteciler Derneği sorumlu olup, herhangi bir şekilde ProtectDefenders.eu’nun görüşlerini yansıtmamaktadır.”

İÇİNDEKİLER

GİRİŞ.....	4
RAPORUN METODOLOJİSİ.....	4
1-) GAZETECİ HAPİSHANESİ HALİNE GELEN TÜRKİYE'DE BASININ HALİ.....	5
2021 YILI GAZETECİLERE YÖNELİK HAK İHLALLERİ RAPORU İSTATİSTİKİ VERİLER	7
2-) HAPİSHANEDEKİ GAZETECİLER VE BİTMEYEN ZULÜM.....	9
DFG'NİN TUTUKLU GAZETECİLERE GÖNDERDİĞİ 1 EKİM 2021 TARİHLİ MEKTUP	10
TUTSAK GAZETECİDEN MEKTUP VAR	10
HAPİSHANEDEKİ GAZETECİLERİN LİSTESİ (ŞUBAT 2022 İTİBARIYLA)	34
SONUÇ.....	35

NAVEROK

DESTPÊK.....	36
METODOLOJİYA RAPORÊ	36
1-) REWŞA ÇAPEMENİYÊ LI TIRKIYEYA KU BÛYE MÎNA GIRTÎGEHA ROJNAMEVANAN.....	37
DANEYÊN ÎSTATİSTİKÎ YÊN RAPORA BINPÊKIRINÊN MAFÎ YÊN BERPÊYÎ ROJNAMEVANAN A SALA 2021Î	39
2-) ROJNAMEVANÊN DI GIRTÎGEHAN DE Û ZILMA BÊDAWÎ.....	41
NAMEYA BI ROJ Û MEH Û SAL 1Ê COTMEHA 2021Î KU KOMELEYA ROJNAMEVANAN DÎCLE FIRATÊ JI ROJNAMEVANÊN GIRTÎ RE ŞANDIYE	42
NAME HEYE JI ROJNAMEVANÊN GIRTÎ.....	42
LÎSTA ROJNAMEVANÊN DI GIRTÎGEHÊ DE (JI SIBATA 2022YAN VE).....	66
ENCAM.....	67

INGREDIENTS

INTRODUCTION.....	68
METHODOLOGY OF THE REPORT	68
1-) THE STATE OF THE PRESS IN TURKEY, WHICH HAS TURNED INTO A PRISON OF JOURNALISTS JOURNALISTS.....	69
STATISTICAL DATA REPORT ON VIOLATIONS OF RIGHTS AGAINST JOURNALISTS IN 2021	71
2-) JOURNALISTS IN PRISON AND THE ENDLESS REPRESSION	73
LETTER FROM DFG TO IMPRISONED JOURNALISTS DATED OCTOBER 1, 2021.....	74
LETTERS FROM JAILED JOURNALISTS	74
LIST OF JOURNALISTS IN PRISON (AS OF FEBRUARY 2022).....	97
RESULT	98

DÖRT DUVAR ARASINDA GAZETECİLİK

DİCLE FIRAT GAZETECİLER DERNEĞİ'NİN HAPİSHANELERDE BULUNAN GAZETECİLERİN HUKUKİ VE YAŞAMSAL DURUMUNA DAİR GÖZLEM VE DEĞERLENDİRME RAPORU

GİRİŞ

Dünyanın her yerinde gazeteciler, baskı cenderesinin altında çalışmak zorunda bırakılıyor. Gazetecilerin tutuklanmadığı, saldırıya uğramadığı, sansüre maruz kalmadığı ülkelerin sayısı neredeyse yok. Demokratik açıdan en ileride olduğunu öne süren ülkelerde bile basın emekçilerinin hedefte olduğuna tanıklık ediyoruz. Özellikle gerçeğe sırt çevirmiş iktidarlar, toplumlara karanlığa gömmek için gazetecilere baskının her türlüünü uygulamakta ve medyayı susturmaya çalışmaktadır. Şüphesiz, bu saldırı ve baskıların temel amacı, basının halkın dili değil iktidarların dili olmasını sağlama hevesinden kaynaklıdır.

Türkiye'ye geldiğimizde ise, ne yazık ki gazetecilere yönelik baskılar katmerleşerek farklı bir boyut kazanıyor, baskılar alabildiğine artıyor. Türkiye'de cumhuriyetin kuruluşundan bu yana hiçbir zaman özgür olamayan gazeteciler, 90'lı yıllarda tarihlerinin en zor süreçlerini yaşadılar. Özellikle Kürt gazeteciler devlet tarafından yoğun bir şekilde baskı altına alındı. O süreçte onlarca gazeteci arkadaşımız sırf gerçekleri halkla buluşturdukları için katledildiler. Gazeteler bombalandı, gazetecilerin ofislerinin kapısına kilit vuruldu, yayın yapan onlarca gazete ve dergi kapatıldı.

RAPORUN METODOLOJİSİ

Raporun ana omurgasını Türkiye genelinde hapisanelerde bulunan gazetecilerin durumu oluşturuyor. Tutuklu gazetecilerin listesi, gazetecilere yönelik suçlama ve yargısal süreç, hapisanelerde yaşanan ihlaller temel alacağımız konuların başında geliyor. Tabii buraya nasıl gelindiğini, yani Türkiye'de basın özgürlüğü ve yaşanan hak ihlallerini başlıklar halinde sunmaya çalışacağız. Yine özellikle 2021 yılına ait son hak ihlalleri verileri de güçlendirici unsur olarak raporumuzda yer alacak.

Tutuklu bulunan gazetecilerle ilgili bölümde hapisanelerde bulunan gazetecilerin tek tek isimlerine yer verildikten sonra, gerek avukatlarımız aracılığıyla, gerekse de mektup yoluyla gazetecilerle kurduğumuz iletişim ve anlatımlarını rapora taşıyacağız.

1-) GAZETECİ HAPİSHANESİ HALİNE GELEN TÜRKİYE'DE BASININ HALİ:

21'inci yüzyılda düşünce ve ifade özgürlüğü ve basın özgürlüğü konusunda Türkiye'de bazı olumlu değişimlerin yaşanması bekleniyordu ancak, maalesef ki bu gerçekleşmedi. 2002 yılında iktidara gelen AKP hükümetlerinin 20 yıllık iktidarı döneminde düşünce ve ifade özgürlüğü alabildiğine daha da kötü bir hal aldı. AKP iktidarının ilk 10 yıllık döneminde Kürt meselesi ve özgürlükler konusunda bir nebze de olsa yumuşak bir süreç yaşanırken, iktidarın ikinci yarısında devletin baskıcı rejimi boyut kazanarak artmaya başladı. Bu faşizan ortamdan gazeteciler, basın yayın organları da nasibini aldı.

Özellikle 2016 yılındaki Fethullah Gülen cemaati tarafından yapıldığı ileri sürülen askeri darbe girişi sonrası yaşananlar, ülkedeki insan hakları ve hukuk sistemini tepetaklak eden bir süreci beraberinde getirdi. Darbe girişimi sonrası ilan edilen Olağanüstü Hal (OHAL) rejimiyle yaşanan insan hakları ihlalleri kat be kat yükseltildi.

OHAL'e dayanarak çıkarılan Kanun Hükmünde Kararnameler ile ülkede ne kadar muhalif kurum, kuruluş, vakıf, dernek, medya kuruluşu varsa bir bütünlükte kapatıldı. Üniversiteler ve eğitim kurumları kapatılarak, akademisyenlerin işlerine son verildi. Onbinlerce kişi gözaltına alınarak tutuklandı. Binlerce kişi, gözaltında veya tutuldukları cezaevlerinde işkencelere maruz bırakıldı. Toplantı ve gösteri yürüyüşleri ile mitingler yasaklanarak sivil toplumun sesi kısıldı. İnternet ve sosyal medyaya erişim engeliyle tüm bireyler kontrol altına alınmaya çalışıldı.

Hukuk güvenliğinden yoksun ve toplumsal yaşamımızda muhalif kesimlere karşı otoriter bir baskı aracı olarak kullanılan OHAL, özellikle yayınlanan Kanun Hükmünde Kararnamelerle düşünce ve ifade özgürlüğü, basın özgürlüğü bakımından mağduriyet oluşumuna ve ağır insan hakları ihlallerinin ortaya çıkmasına neden oldu.

20 Temmuz 2016'da ilan edilen Olağanüstü Hal'in ardından 12 Kanun Hükmünde Kararname (KHK) çıkarıldı. Çıkarılan 12 KHK'den 668, 675 ve 677 sayılı KHK'lerle toplam 177 medya kuruluşu kapatıldı. Cemaat ve Kürt çevrelerinden 121 medya organının kapatılması nedeniyle 2 bin 500'e yakın gazeteci ve medya çalışanı işsiz kaldı.

5 haber ajansı, 16 televizyon, 24 radyo, 62 gazete, 19 dergi, 29 yayınevi olmak üzere 155 medya kuruluşu KHK'lerle kapatılan kuruluşlar listesinde yer aldı.

12 televizyon ve 10 radyo da 668 sayılı KHK'nin ikinci maddesi dördüncü bendi kapsamında kapatıldı.

Kapatılan yayın kuruluşlarından 9'u 665 sayılı KHK, ikisiyse 668 Sayılı KHK ile kurulan komisyon kararıyla yeniden açıldı.

OHAL rejimiyle kapatılan basın yayın organları ve medya kuruluşlarının yerine Türkiye'de tekçi bir zihniyeti temsil eden AKP iktidarının güdümünde yeni bir medya ağı oluşturuldu. Adına "havuz medyası" denilen ve iktidarın propagandasını yapmak üzere kurgulanan bu yayın kuruluşları, ayrıca muhalif kesimlere karşı bir silah olarak kullanılmakta, muhalifleri baskı altında tutma, itibarsızlaştırma ve hedef gösterme aracı haline getirilmektedir.

İktidara yakın yayın organlarında çalışmadıkları için yüzlerce gazeteci basın kartları ellerinden alınarak tamamen işlevsiz hale getirilmeye çalışıldı. Son altı yıl içerisinde iptal edilen basın kartı sayısı 4 bin civarındadır. Ayrıca Cumhurbaşkanlığı İletişim Başkanlığı'ndan basın kartı başvurusunda bulunan gazetecilere çeşitli bahanelerle kartları verilmemektedir.

Baskılar ve hak ihlalleri:

2016 yılında ilan edilen ve yedi defa üçer aylığına uzatılan Olağanüstü Hal rejimi 17 Temmuz 2018 tarihinde sona erdi ancak uygulamaları bir türlü bitmedi. Özellikle basın yayın alanında ilan edilmemiş bir OHAL rejimiyle karşı karşıyayız ve günümüzde de bu faşizan yaklaşım devam etmekte, gazeteciler adeta tehlikeli varlıklar olarak görülmektedir. Gözaltı ve tutuklamalardan tutalım, tehdit ve saldırılara kadar her şey gazetecilere mubah görülüyor. Baskının dozajı o kadar artırılmış durumda ki, gazetecilerin sahada çalışması neredeyse imkansız hale getirilmiş durumda. Eline mikrofon, kamera ya da fotoğraf makinesi alıp haber peşine düşen gazetecilerin önüne bin bir zorluk çıkarılıyor. Gazetecileri sahadan koparmak için her türlü yol deneniyor. İktidarın belirlediği çizginin dışına çıkan hiçbir gazeteci rahat çalışma imkanı bulamıyor. İktidar medyasına dahil olmayan gazeteciler, sahaya çıktığında ya haber takip etmeleri engelleniyor, ya da gözaltı tehdidinde maruz kalıyor. Gazeteciler bazen dışarıda çekime başlamadan bile müdahaleye maruz kalabiliyor. Bu durum gazetecilere nasıl yaklaşıldığının en büyük örneklerinden biri olarak önümüzde duruyor.

Bunun yanında sansür ve yayın engelleri adeta olağan bir hale getirilmiş durumda. Yüzlerce internet sitesi yayınladıkları içerikler nedeniyle sansüre ve kapatmaya maruz kalıyor. Binlerce sosyal medya hesabı, ilgili kuruluşlara uygulanan baskılar sonucu kapatılarak sansürleniyor. Sosyal medya hesaplarından paylaşım yapan yüzlerce kişi soruşturma, dava ve cezalandırmalara maruz kalıyor. Son çıkarılan yasayla sosyal medya kuruluşlarına Türkiye’de temsilci bulundurma şartı getirildi ve uymayan kuruluşlara yüksek miktarlarda para cezaları kesiliyor.

Yine Radyo Televizyon Üst Kurulu (RTÜK), medya organlarının başında “Demokles’in Kılıcı” gibi durmaktadır. Zaten iktidarın operasyonel girişimiyle tamamen ortadan kaldırılan ve bir elin parmak sayısını geçmeyecek kadar kalan muhalif medya organları, RTÜK aracılığıyla baskı altına alınarak sesleri kısılmak istenmektedir. Yine Cumhurbaşkanlığı İletişim Başkanlığı ve yazılı basının sansürcübaşı konumundaki Basın İlan Kurumu (BİK) marifetiyle gazetelere ilan kesme cezaları verilerek, iktidar medyası gibi davranmayan gazeteler ekonomik olarak etkisizleştirilmeye çalışıldığı bilinen bir gerçek.

Baskı cenderesindeki Özgür Basın

Aslında Türkiye’de basın özgürlüğünü değerlendirirken, Kürt gazetecilere ve Özgür Basın geleneğine ayrı bir başlık açmak yararlı olacaktır. Zira Türkiye’de Kürtler her alanda olduğu gibi basın ve medya alanında da ciddi sıkıntılar yaşamakta, Kürt gazeteciler üzerindeki baskı ve zor katmerleşmektedir. Kürt gazeteciler çalıştıkları alanlarda pek çok engelle karşılaşabilmektedir. Kürt coğrafyasında süregelen çatışmalı süreçte yaşanan hak ihlallerini kamuoyuna ulaştırma amacıyla faaliyet yürüten Kürt gazeteciler, bu çalışmalarını sırasında gözaltına alınıyor, tutuklanıyor, tehditlere maruz kalıyor, haber peşinde koşarken engelleniyor, haklarında soruşturma ve davalar açılıyor, cezalandırılıyorlar.

2016 yılında ilan edilen Olağanüstü Hal (OHAL) rejimi belki Fethullah Gülen cemaatine yönelik bir uygulama olarak kamuoyuna lanse edilmişse de OHAL’den en çok etkilenen kesim yine Özgür Basın oldu. Bölgemizde yayın yapan ne kadar televizyon kanalı, radyo, ajans, gazete, dergi, internet sitesi ve yerel basın yayın organı varsa tamamı kapatıldı. Bu uygulama ile Kürtler adeta nefessiz bırakılmak istendi.

Cezaevinde bulunan gazetecilerin önemli bir bölümünü yine Kürt gazeteciler oluşturmaktadır. Bu duruma düşmemek için onlarca gazeteci haklarında açılan çok sayıda soruşturma ve davalar nedeniyle Türkiye’yi terk etmek zorunda kalmıştır.

Ancak tüm bu yaşananlara rağmen “Özgür Basın” diye tabir ettiğimiz Kürt medyası ve sol-sosyalist basın yayın organları bir şekilde ayakta durmayı başardı ve baskılara göğüs gerdi. Halen Özgür Basın organları ve Kürt gazetecilere dönük baskılar devam etse de, duruşlarından taviz vermeden direnmeye devam etmektedirler.

2021 yılı gazetecilere yönelik hak ihlalleriyle geçen bir yıl oldu

2021 yılı da gazeteciler açısından raporumuzun başından bu yana bahsettiğimiz hukuksuzluklarla geçti. Koca bir yıl boyunca neredeyse tek bir gün bile baskı olmadan geçmedi. Gözaltı ve tutuklamalar 2021 yılı boyunca eksik olmadı. Saldırı, tehdit, engelleme ve sansürler de yıl boyu devam etti.

Sınır Tanımayan Gazeteciler Örgütü (RSF) tarafından hazırlanan 2021 yılı basın özgürlüğü endeksinde Türkiye’nin sıralaması, basın özgürlüğü konusunda içinde bulunulan durumu gözler önüne sermektedir. 180 ülke arasında 153’üncü sırada yer alan Türkiye’nin basın özgürlüğünden ne kadar uzaklaştığını bu rapor sayesinde görmekteyiz. Ayrıca ekte yer alan 2021 yılını kapsayan istatistiki veriler, basına yönelik baskının ve gazetecilere yönelik hak ihlallerinin ne denli büyük olduğunu bir kez daha gözler enine sermektedir.

2021 YILI GAZETECİLERE YÖNELİK HAK İHLALLERİ RAPORU İSTATİSTİKİ VERİLER

1-) GAZETECİNİN YAŞAM HAKKI VE GÜVENLİĞİNE YÖNELİK İHLALLER

Saldırıya Uğrayan	Gazeteci	55
	Yayın organı	2
Öldürülen Gazeteciler		2
Evine Baskın Düzenlenen Gazeteciler		9
Gözaltına Alınan Gazeteciler		61
Tutuklanan Gazeteciler		6
İşkence ve Kötü Muameleye Maruz Kalan Gazeteciler		23
Tehdit ve Ajanlık Dayatması		11
Haber Takibi Engellenen Gazeteciler		103 Olay
Hapishanelerde Gazetecilere Yönelik İhlaller		17

2-) GAZETECİYE YÖNELİK DÜŞÜNCE VE İFADE ÖZGÜRLÜĞÜ İHLALLERİ

Hakkında Soruşturma Açılan Gazeteciler		54
Hakkında Dava Açılan Gazeteciler		51
Cezalandırılan Gazeteciler	Kişi Sayısı	47
	Hapis Cezası	133 yıl, 8 ay, 21 gün
	Para Cezası	72.206 TL
Yargılaması Devam Eden Gazeteciler	Duruşma Sayısı	336
Tutuklu Gazeteci Sayısı (04 Ocak 2022 itibarıyla)		62

3-) GAZETECİNİN EKONOMİK/SOSYAL HAKLARINA YÖNELİK İHLALLER

İşine Son Verilen Gazeteciler	75
Basın Kartı İptal Edilen Gazeteciler	1

4-) BASIN-MEDYA KURULUŞLARINA YÖNELİK ENGELLEME VE SANSÜR

RTÜK Cezaları	Yayın Sayısı	12
	Ceza Sayısı	59
İlan Reklam Cezası Verilen Gazeteler	Gazete Sayısı	4
	Ceza Gün Sayısı	115
Yayın Yasağı		112

5-) İNTERNET-DİJİTAL MEDYA MECRALARINA YÖNELİK ERİŞİM ENGELİ

Kapatılan İnternet Sitesi	64
Erişim Engeli Getirilen Haberler	1460
Erişim Engeli Getirilen Sosyal Medya İçeriği	160

2-) HAPİSHANEDEKİ GAZETECİLER VE BİTMİYEN ZULÜM

Basın özgürlüğünü yaralayan en bariz gerçeklik, hapisanelerde tutuklu bulunan meslektaşlarımızın durumudur. Türkiye, bu konuda tüm dünyada birinci sırada yer alıyor. 2022 Ocak ayı itibariyle halen 64 basın emekçisi özgürlüklerinden yoksun bırakılmış durumdadır. (2021 yılı raporunda 62 olarak geçiyor, o listede bir eksik kayıt vardı, bir kişi de yıllık rapor sonrası tutuklandı.)

Gazetecilerin tutuklanma sebebi tamamen mesleki faaliyetlerinden kaynaklıdır. Yaptığı haberleri dijital medya hesaplarından paylaştığı için bile cezaevine gönderilen meslektaşlarımız var.

Hazırlanan iddianamelerde bile suçlamalar tamamen gazetecilik faaliyetlerinden oluşurken, iktidar gazetecileri illegalize etme çabası içerisindedir. 2020 yılının Ekim ayında Van'da gözaltına alınıp tutuklanan 5 meslektaşımızın örneğinde de görüldüğü gibi, gazeteciler kolaylıkla 'terörist' ilan edilmektedir. Oysaki gazeteciler Adnan Bilen, Cemil Uğur, Şehriban Abi, Nazan Sala ve en son tutuklanan Dindar Karataş, Van'da helikopterden atılan iki yurttaşın uygulanan vahşi işkenceleri halka duyurmak istemiş, bu olayı ortaya çıkararak önemli bir gazetecilik başarısına imza atmışlardı. 6 ay hapisanede tutulduktan sonra 2021 yılı içerisinde tahliye oldular ve 6 Ocak 2022 tarihinde görülen son duruşmada tahliye edildiler. Ağır ithamlarla gözaltına alınan, sonra tutuklanan, daha sonra da haklarında iddianame hazırlanarak çok büyük bir örgütsel davaymış gibi lanse edilen davada, gazeteci arkadaşlarımız beraat etmiştir. Sadece bu dava bile gazetecilerin nasıl kriminalize edilmek istendiğinin açık göstergesidir.

Son olarak haber takibi yaptığı 6-8 Ekim 2014 tarihinde yaşanan Kobanê olayları sırasında çektiği görüntülerle Güneydoğu Gazeteciler Cemiyeti'nin ödüle layık gördüğü gazeteci Rojhat Doğru'ya yargılandığı davada son yıllarda görülen gazeteci davalarındaki en yüksek hapis cezalarından birisi verildi. 6 Ocak 2022 tarihinde görülen karar duruşmasında Doğru, "devletin birliğini ve ülke bütünlüğünü bozmak" ve "kasten öldürmeye teşebbüs" suçlarını işlediği iddiasıyla bir kez müebbet ve 10 yıl 10 ay hapis cezasına çarptırıldı ve hakkında tutuklanmasına yönelik yakalama kararı verildi.

Rojhat Doğru, gerçeklerin peşinde koşarak haber kovalayan bir gazeteciydi. Davaya konu olayda da yine canı pahasına halka olup biteni ulaştırma çabasıyla hareket etmiş ve sıcak bir olayın ortasında kamerasını gerçeklere çevirmişti. Rojhat suç işlememişti, gazetecilik yapmıştı. Hatta bu görevi ifa ederken, görüntülerini çektiği grubun saldırısına uğramış, yaralanmıştı.

Verdiğimiz bu örnekler yaşanan hukuk garabetinin yansıma biçimidir. Başta da dile getirdiğimiz gibi halen Türkiye hapisanelerinde onlarca gazeteci var ve çeşitli ağır cezalara çarptırılmış durumdadır. Raporumuzun bu bölümünde tutuklu bulunan gazetecilerin kimler olduğunu hatırlatacak ve durumları hakkında ayrıntılı verileri sunmaya çalışacağız.

Hapishanedeki gazetecilerle iletişim ve raporlamaya dair

Dicle Fırat Gazeteciler Derneği olarak, hapisanelerde tutsak bulunan gazeteciler ile her daim iletişim halinde olduğumuz kamuoyu tarafından bilinmektedir. Belli bir aşamadan sonra hapisanelerde bulunan gazetecilerin durumu ve yaşadıkları problemlerin tüm kamuoyu tarafından bilinmesi gerektiği yönündeki kanaatimiz sonucunda böylesi bir raporlama çalışması yapılması gerektiği sonucuna vardık.

2021 yılının Eylül ayı itibariyle başlayan çalışma kapsamında ilk etapta tutuklu bulunan gazetecilerle sağlıklı bir iletişim kurmak amacıyla, listemizde bulunan ve iletişim bilgilerine ulaşabildiğimiz tüm gazetecilere mektup göndermeye başladık. Bu süreçte ayrıca derneğimiz avukatları aracılığıyla elden geldiğince hapisaneleri ziyaret ederek, tutuklu gazetecilerle görüşmeler gerçekleştirildi.

Bu süreçte tutuklu bulunan ve adreslerine ulaşabildiğimiz 44 gazeteciye 61 mektup gönderildi. (Aradaki fark gelen mektuplara yazılan cevaplar ve adres değişikliği nedeniyle yeniden mektup gönderme oluşturuyor) Mektuplarımıza 17 gazeteciden yanıt geldi. 13 mektup çeşitli gerekçelerle geri döndü, bir tanesi ise şahsın kendi talebi üzerine iade edildi. Bir mektup, cezaevi idaresi tarafından sakıncalı olduğu gerekçesiyle tutukluya verilmedi. Mektupların içerisine konulan pullar, birçok cezaevi tarafından zarftan çıkarılarak mahpuslara verilmedi.

DFG'NİN TUTUKLU GAZETECİLERE GÖNDERDİĞİ 1 EKİM 2021 TARİHLİ MEKTUP

Merhaba...

Sevgili meslektaşım; sana 2020 yılının Ocak ayında basın, düşünce ve ifade özgürlüğü-nü savunmak ve gazeteciler arası dayanışmayı örgütlemek amacıyla kuruluşunu ilan eden Dicle Fırat Gazeteciler Derneği (DFG) adına ulaşıyoruz. Öncelikle derneğimizin tüm üye ve yöneticileri adına sana dayanışma dileklerimizi yineliyoruz.

DFG, kurulduğu günden bu yana geçen bir buçuk yıllık sürede en öncelikli çalışma alanı olarak cezaevinde bulunan gazetecilerle dayanışmayı önüne hedef olarak koymuştur. Cezaevlerinde yaşanan sorunları bizzat kendinizin de yaşadığını tahmin etmek güç değil. Elbette bu sorun ve sıkıntılarla baş ederken, yalnız olmadığınızı bilmenizi isteriz. DFG olarak durumunuzu ve içinde bulunduğunuz şartları yakından takip etmek istiyoruz. Ayrıca gerek hukuki destek olsun gerekse de sesinizi tüm kamuoyuna duyurmak amacıyla elimizden geldiğince çaba içerisinde olduğumuzu hatırlatmak isteriz.

Dernek olarak; cezaevlerinde bulunan ve yargılanan gazetecilerle daha etkin bir iletişim, yaşadıkları sorun ve sıkıntılara ortak olma/çözme, seslerini daha etkili bir şekilde duyurma ve elde edilen verilerle bunu raporlamayı amaçlıyoruz. Bu kapsamda cezaevlerinde bulunan tutuklu gazetecilerle mektup aracılığıyla iletişim kurarak, yaşadıkları sorunları birinci elden dinlemeyi/duyurmayı hedefliyoruz. Ayrıca yine derneğimiz avukatları aracılığıyla meslektaş-larımıza ziyaretler gerçekleştirerek, içinde bulunulan durumu yerinde gözlemlene, sorun ve sıkıntılarının etkin aktarımı ve hukuki desteğin daha güçlü sağlanabilirliğini amaçlıyoruz.

Sizlerden gelecek mektuplar ve avukatlarımız aracılığıyla yapılacak görüşmelerden elde edilecek bilgi, belge ve veriler 3 dilde (Kürtçe, Türkçe ve İngilizce) rapor haline getirilerek, kamuoyuna duyurulacaktır. Ayrıca bu raporu sadece yazınsal değil, işitsel ve görsel açıdan da güçlendirerek daha çok kişiye ulaşmasını hedeflemekteyiz.

Tüm bunları gerçekleştirmek için sizden istediğimiz, bize yazacağınız cevap mektubunda; dava dosyanız, yargılama süreciniz, varsa ceza aldığınız dosyanız ve dosyanızın son durumu ile cezalarınızın infazına ilişkin genel ve öncel bilgileri paylaşmanızdır.

Ayrıca yine bulunduğunuz cezaevinde yaşadığınız sorun ve sıkıntılar, varsa size yönelik hak gaspları, tanık olduğunuz veya bizzat yaşadığınız hukuksuzları bizlere iletmenizi temenni ediyoruz. Yürüteceğimiz çalışmalara ilişkin sizleri zaman zaman bilgilendireceğiz ve iletişimi-mizi sürdüreceğiz.

Mektubumuza son verirken, bir kez daha hepinizi en içten dileklerimizle selamlıyor, tüm DFG ailesi adına sevgi ve saygılarımızı iletiyoruz.

Kalın sağlıklıyla...

TUTSAK GAZETECİDEN MEKTUP VAR

Raporumuzun bu bölümünde mektup yoluyla yaptığımız yazışmalar sonucu hapisanedeki gazetecilerin gerek davalarına ilişkin, gerekse hapisanede yaşadıkları sorunlara ilişkin bize yazdıkları mektupları paylaşacağız. Aynı zamanda derneğimizin internet sitesinde "*Tutsak Gazeteciden Mektup Var*" köşesinde yayınlanan mektuplardaki gazetecilerin anlatımları çarpıcı verileri de ortaya koymaktadır. Gelen mektupları tutuklu gazetecilerin isimleri baz alınarak alfabetik sıraya göre yayınlıyoruz. Mektupların ilgili bölümlerini olduğu gibi dikkatlerinize sunuyoruz.

Abdulkadir Turay

**Kapatılan DiHA eski Mardin Muhabiri
(Mardin E Tipi Kapalı Cezaevi / 17 Kasım 2021 tarihli mektup)**

(.....)

Arkadaşlar! Bugünlerde dışardaki siyasi atmosfer gereği içerde olumsuz yansımaları yaşıyoruz. İnsanlık onurunu hiçe sayan keyfi ve hukuksuz yönelimlere dönük her zaman direndik, direnmeyi sürdüreceğiz. Bu bağlamda kısıda da olsa kimi hususlara dikkat çekmek gerekirse:

- 1-** Çıkarılan yeni yasalarla infazı bitmiş arkadaşlarımız tahliye edilmemesi adaletin ül- kede yerle yeksan olduğunun ispatıdır. Tahliyelerin yapılmaması siyasi (tarafalı) ko- ğuşlarda olduğumuza dayandırılıyor. Bu anlamdan dolayı olarak “ya teslimiyet ya da esaret” denklemiyle hukuksuzluk dayatılıyor. Bununla ilgili ne baroların ne de basının ciddi bir çalışma yapıp yapmadığını bilmiyoruz. Umarım ki bir an önce bu uygula- maların iptal edilmesine dönük gerekli başvurular yapılır.
- 2-** Ailelerimiz tarafından gönderilen (iç çamaşır, çorap, terlik vs. gibi) malzemeler biz- lere verilmemektedir. Kantinde satılan en kalitesiz malzemelerin yüksek fiyatlarla bizlere satılmaya çalışmaları, işin içerisinde tekelci kliklerin ve rantçı hesapların oy- nadığını gösteriyor.
- 3-** Hastane sevkleri çıkan arkadaşlarımız, jandarma arama adı altında “onur kırıcı” talep ve tavırlarını reddettiğinden dolayı hastaneye gidemiyorlar. Bu denden dolayı kronik rahatsızlığı olan arkadaşlarımızın tedavileri yapılmamakta olup bir başka rahatsızlığı mahal vermektedir.

Değerli meslektaşlarım kendi durumuma biraz değinmek istiyorum: yargılanıp 9 yıl caza aldığım, sizlerin de malumudur. Halen hükümlü durumunda bulunmaktayım. Dosya nu- maram 2017/50 Esas olup, 3 yıl 3 aydır Yargıtay’da bulunmaktadır. Cezam henüz onaylanmadı, Yargıtay’da bekliyor. İnfazım 6 yıl 9 aydır, 5 yıl 8 aydır tutuklu bulunmaktayım. Cezamın infazını bitmesine 1 yıl 2 ay kalmıştır. Fakat yukarıda da belirttiğim gibi dosya Yargıtay’da bekliyor.

Yoldaşım; 2 ay önce çok sevdiğim biricik annemi kaybettim. Bu yitiriliş bende psikolojik bir etki yarattı ve ölümün getirdiği hüznü ister istemez bende bir etki bıraktı. Cenazeye katıl- mak için savcılığa başvurduğum fakat coronavirüs hastalığını gerekçe göstererek talebim red- dedildi. Gidip rahmetli anamın cenaze merasimine katılmamam, acıyı dost ve arkadaşlarımla paylaşmamam, zindanın içinde ikinci bir zindan yaşamış oldum.

Kurduğum hayaller içerisinde dışarı çıkıp annemle birlikte gezmek, hasret gidermek vardı. Bizleri büyüttüğü o fedakar ellerinde tutup öpmeyi o kadar çok istemiştim ki.

Bizler için verdiği kutsal emekleri nasıl ödeyebileceğimin huzursuzluğunu yaşadım her gün. Meğer aradaki kilometreyle birlikte konuştuğum on dakikalık (haftada bir defa olan) telefon hakkım onunla olan son diyalogum olacaktı. Yoklukların ve yoksullukların yarattığı zo- runlu koşullar bir daha ulaşma imkanı vermedi. Bir daha da telefonlarıma anam çıkmadı. Ha- yaller insanı ayakta tutan temel dayanaklardır. Bu anlamda hayallerimi gerçekleştirememiş olmanın acısını yaşıyorum. Yasımı kendi içimde, yüreğimin derinliklerinde yaşıyorum. Hem de anamdan uzakta...

Değerli arkadaşlar!

Doğruyu korkusuzca savunabilmek, yeri geldiğinde savunduğun doğrulara karşılık be- del ödemesini de bilmek gerekiyor. Biz bu ülkenin gazetecileri olarak bir yaşama kültürü ediniriz. Yaşamı ve toplumsal değerleri canları pahasına savunmayı öğrendik. Yeri geldiğinde “Yaşamı uğruna ölecek kadar çok sevdiğimizi” beyan ediyoruz. “Yaşamak direnmektir” sözle- riyle büyüdük, yetiştik. Bizler bu perspektifle basın ve gazeteciliğe baktık. Bugünlerde sus- turulmaya çalışmamızın sebebi egemenlere angaje olamamamızdan ötürüdür. Bize düşen, dün olduğu gibi bugün de doğrularımızda ısrar etmektir. İçerde ya da dışarda olmak diren- meye engel teşkil etmez. Bilakis, her yerde mücadele etmek gerekiyor.

(.....)

Cengiz Doğan

Mavi ve Kent Gazetesi Yazı İşleri Müdürü
(İzmir Şakran 2 Nolu T Tipi Cezaevi / 01 Kasım 2021 tarihli mektup)

(.....) Durumum hakkında benden bilgi istemiştiniz. Tutukluluğum ve devam hakkında kısaca şunları dile getirebilirim:

"2003 yılında Nusaybin'de haftalık Azadiya Welat Gazetesinde çalışmaya başladım. (Bütün ailem Nusaybin'de yaşıyor ve bende Nusaybinliyim.) Aynı zamanda demokratik gençlik çalışmaları da yürütüyordum. 2003 yılında gazete ve gençlikteki çalışmalarım nedeniyle tutuklandım ve bir yıl sonra serbest bırakıldım. 2004 yılında Nusaybin'de bir grup genç arkadaşımınla birlikte "Mavi ve Kent" adlı haftalık bir Kürtçe-Türkçe gazete yayınladık. Ben de bu gazetenin genel yayın yönetmeniydim. Mavi ve Kent Gazetesinin çalışmalarından dolayı bir yıl sonra (2005'te) tutuklandım ve gazetenin tüm sayıları hakkında tarafıma dava açıldı. Davalarımın çoğu devam ediyor ve akıbetleri hakkında bilgim yok. Mahkeme 2006 yılında gazetede şehit ilanlarını, Kürt ve Kürdistan ile ilgili haberleri verdiğimiz ve "Kürt Halk Önderi, Halk Savunma Güçleri, Kürdistan, Sayın, Gerilla vb. kelimeleri kullandığımız için bana 1 yıl 6 ay 20 gün hapis cezası verip, serbest bıraktı. (Şimdi o davanın da akıbeti nedir bilmiyorum, onun için dosya Yargıtay'a gitmiş durumda.) Bırakıldıktan sonra tekrar gazetecilik çalışmalarını devam ettirdim. Bir cenaze defin haberini takip ettiğim sırada yine hukuksuz bir şekilde tutuklandım ve 6 ay tutuklu kaldım. (Bu davanın da akıbetini bilmiyorum.)

Tutuklandığım yıl olan 2009 yılına kadar da Mavi ve Kent gazetesinde muhabir ve yayın yönetmeni olarak gazetecilik çalışmalarımı devam ettirdim. 60 sayıya yakın gazete çıkardım. Tutuklandığımız için mecburen zaman zaman gazetenin basımı duruyordu. Onun için ne-redeyse gazetenin her sayısına ya dava açılıyordu ya da emniyet ve savcılıktan gelip uyarıyorlardı. Siyasi, ekonomik ve güvenlik baskısı ile engelliyorlardı. Biz de mecbur kalıp gazete basımını 2008 yılının sonlarında durdurduk. Fakat gazetecilik ve siyasi çalışmalarımı devam ettirdim. Bu çalışmalarımın dolayısıyla 2009'da "KCK Mardin" ve "KCK Şırnak" davaları çerçevesinde tutuklandım. O zamandan beri de tutukluym. Dava kapsamında ağır cezalar yağdırdılar. 2003'ten 2009'a kadar olan bazı dosyalarımın bana toplamda 21 yıl ceza kestiler ve şu an hükümlüyüm. Buda yetmezmiş gibi 2020 yılında bana 3 disiplin ve hücre cezası kestiler. İnfazımı da yaptılar. Yani infazımın yakılmasından dolayı tahliyem 5 yıl daha ertelenmiş oldu. Normalde 2023 yılında tahliye olmam gerekiyordu, fakat 3 hücre cezası verip infazımı yaptıkları için tahliyem 2028 yılının Ağustos ayına ertelendi.

(.....)

Sizinde bildiğiniz üzere AİHM'e belirli bir süre zarfında başvurup itiraz etmek gerekiyor. Yalnız maalesef avukat sorumsuzca hareket edip beni bilgilendirmediği için AİHM'e başvuramadım.

(.....)

Şimdi cezaevinde (tüm cezaevlerinde) baskı, hak ihlalleri ve büyük mağduriyetler oluyor. Örneğin disiplin cezaları çerçevesinde verilen hücre cezaları (3 hücre) yüzünden infazımız yakılıyor. Bu da cezaevinde 5- 6 yıl daha fazla kalmamıza neden oluyor. Yine 2 yıldan fazladır Xwebûn, Yeni Yaşam, Atılım Gazeteleri ve tüm Kürtçe ve muhalif yayınları bize vermiyorlar. Yani cezaevine girmeleri yasaklıdır! Aynı zamanda PTT yoluyla gönderilen dergiler hiç bir şekilde bize verilmiyor. Kendi paramızla almak istediğimiz dergileri de (özellikle Kürtçe ve muhalif olanlar) onların belirlediği listede olmadığı için bizlere "bu dergiyi getiremeyiz yasaklıdır" diyorlar. Yine 2-3 yıldır kısa ve uzun dalgalı radyoları elimizden alıyorlar. 3-4 ay önce de tüm radyolarımızı topladılar. Toplamaları yetmiyormuş gibi, bende radyo olduğundan dolayı bir defa 15 gün bir defa da 8 gün hücre cezası verdiler. Şimdi sadece FM radyoları var. Yine televizyondaki kanalların tümü yandaş medyaya ait. Doğru bilgileri ancak ailelerimiz aracılığıyla alabiliyoruz, onu da çok sınırlı bir şekilde alabiliyoruz.

PTT aracılığı ve koliyle gelen kitapları geç de olsa bize veriyorlar. Fakat hem sınırlı bir şekilde hem de yarılarında biraz bekletildikten sonra veriyorlar. Fakat her bir kitaptan bir tane veriyorlar. Pandemi bahanesiyle tüm kültürel-spor etkinlikleri ile sanatsal mesleki vb. kurslar durdurulmuş durumdadır. Şimdi 10-12 kişilik odalarda 17-18 kişi kalıyoruz. Yani şu an birçok arkadaşımız yerde yatıyor. Sadece bir tuvalet ve banyo bulunmaktadır. Yine 17-18 kişi odada kalıyoruz fakat haftada bir defa 10 kişiyi 50 dakikalığına futbol oynamaya çıkarıyorlar.

Cezası biten arkadaşlar 2021 yılının Ocak ayında çıkarılan infaz kanunu bahanesiyle tahliye edilmiyor ve cezaları 6 ay ya da bir yıl uzatılıyor. Yine açık görüşler iki yıl boyunca pandemi

bahanesiyle iptal edildi. Kapalı görüşler de ayda sadece iki defa yapıp 40 dakika ile sınırlıdır. Kanunda "bir görüş bir saat bir buçuk saate kadar uzatılabilir" denmesine rağmen sadece 40 dakika görüş gerçekleştirebiliyoruz.

Yine adlilerin tüm odalarına görüntülü telefon yerleştirmişler fakat bizim odalarımıza daha yerleştirmiş değiller ve dediklerine göre o hakkı bize tanımayacaklarmış. Yani basında yer alıp da devletin övündüğü bir çok şey ile birlikte "Cezaevlerimiz bu kadar güzel ve geliştirilmiş durumdadır" söylemleri uygulanmıyor ya da sadece bize uygulamıyorlar. (...)

Sevgili arkadaşlarım ve meslektaşlarım!

Bizim ve ailelerimizin bir sorunu da ailelerimizden uzak cezaevlerine sürgün edilmemizdir. Örneğin; ben Nusaybinliyim annem babam kardeşlerim ve tüm ailem orda yaşıyor. Ben 2009 yılında Nusaybin'de tutuklandım ve beni Mardin Cezaevine götürdüler. Fakat 2012 yılında beni Mardin E Tipi Kapalı Cezaevi'nden İzmir'e sürgün ettiler ve yaklaşık 10 yıldır İzmir'de hükümlüyüm. Bu uzaklıktan dolayı (Nusaybin ve İzmir arası 1800 km dir.) ailem görüşüme gelemiyor. Bu da hem ekonomik hem de toplumsal, fiziksel, psikolojik ve fiziki bir mağduriyet oluşturuyor. 10 yıldır aileme yakın bir cezaevine sevk edilmem için Adalet Bakanlığına birçok defa başvurduğum fakat her defasında boş beleş bahanelerle benim ve ailemin başvurularını red ettiler. Bu genel bir sorun. Hem ben hem de ailem mağdur oluyor. Düşünün 10 yıldır babam ve kız kardeşlerim benim görüşüme gelemiyor. Neden? Çünkü geliş ve gidiş 3600 km olduğu için.

Zarfıta posta bulu da göndermişsiniz, teşekkür ediyorum. Lakin cezaevi idaresi dışarıdan gelen pulları bize vermiyorlar. Bu nedenle pul göndermenize gerek yok. (...)

Elif Ersoy

Yürüyüş Dergisi Yazı İşleri Sorumlusu

(Kayseri Bünyan Kadın Kapalı Hapishanesi / 23 Ekim 2021 tarihli mektup)

Sizden, hem de bizim oralardan gelen bir dayanışma mektubu beni çok sevindirdi. Zarfın içinden çıkan 16 TL'lik pulu, hiç kullanmamış olduğu halde, tarafıma vermediler. Bu el koyma olayının mantığını kendileri de bilmiyor... Ben size her türlü desteğiniz için teşekkür ediyorum, çalışmalarınızda kolaylıklar ve başarılar diliyorum.

Takatim el verdiği kadarıyla şu anki durumumu size anlatmaya çalışacağım. Dün (21 Ekim) "Dünya Gazeteciler Günü"ymüş. Takvim yaprağından öğrendim. "Bizim günümüz" olduğunu, tam da açlık grevimin 45'inci gününe denk geldi. Pek yaman çelişkiler yaşıyoruz işte. Diğer siyasi tutsaklar gibi ben de buraya, zorla getirildim ve uzaklıktan kaynaklı ziyaret görüşü yapamıyorum. Haliyle burada bana yaşatılanları kimseye yüz yüze anlatamıyorum. Mektuplarım ise bazen "sakıncalı" görüldüğü için tarafıma iade ediliyor. Benim ikamet adresim, dosyalarımın görüldüğü yer, ailem, görüşçüm, okulum kısacası her şeyim İstanbul'da. Ama her şeyden bağımı koparmak ve sesimi iyice boğmak için buralara kadar sürgün edildim. Ben bir basın tutsağuyum, yasal bir dergi olan "Yürüyüş" dergisinin künyesinde ismim yer aldığı için başkanlığını Akın Gürlek'in yapmış olduğu İstanbul 37. Ağır Ceza Mahkemesi'nde "8 yıl 9 ay" hapis cezası aldım. Mahkememe iki buçuk yıl sonra çağırıldım, çok hak ihlalleri yaşadım. İmtiyaz sorumluluğunu aldıktan üç ay sonra dergi bürosuna yapılan polis baskınında alındım. 2 Ağustos 2017 tarihinden bu yana kesintisiz olarak tutukluyum. Ben tutuklandıktan sonra da elime alıp inceleyebilme imkanım olmadığı halde bile, basılan dergilerden kaynaklı ayrıca hakkımda davalar açıldı. Tutuklu olduğum dosya hala Yargıtay'da bekliyor. Avukat arkadaşlarınız bu dosyayı incelediğinde, başından beridir yaşamış ve yaşamakta olduğum hukuksuzluğu göreceksiniz; gerçi pek şaşıracağınızı sanmıyorum, onlar tabiatları gereği kendilerinden yana olmayan herkese, tabii en çok da bizlere düşmanlar. AYM kararını tanımayan, mahkeme mahkeme dolaşan bir seyyar hakim yüzünden dört yılı aşkın süredir hapishanede tutuluyorum. Benim, ayrıca bir de İstanbul 13. Ağır Ceza Mahkemesi'nde devam eden dosyam var. Dava devam ediyor ama duruşmalara şimdiye kadar hiç çağırılmadım. Yürüyüş dergisinin 500'üncü sayısını dağıtırken gözaltına alınmıştım, bu dosya o nedenle "örgüt üyeliği"nden açılmıştı. Yani aynı içerikte ve her ikisi de "örgüte üye olmaktan" hakkımda açılmış olan iki dava var. Biri İstanbul 13. ACM, diğeri ise İstanbul 37. ACM. Dosyaların birleştirilmesi için avukatım çok uğraştı ama AYM kararını bile tanımayan hakim bunu hemen reddetti.

Rahatsızlandığımdan dolayı yazıma ara vermek durumunda kalmıştım, mektubuma 25 Ekim Pazartesi günü postaya vereceğim. Bugün, açlık grevimin 47. günündeyim. Su ve poşet çay dışında midem hiç bir şey kabul etmiyor. Sık sık kusuyorum, ayağa pek kalkamıyorum;

ellerim kenetlenmiş vaziyette uyanıyorum örneğin. Ölçüm yaptırmıyorum ama dün gardiyanlar, halime tanık olunca kapıyı açıp içeriye girdiler, panik oldular haliyle, tansiyonum iyi çıktı, 46 kiloya düşmüşüm. Beni acil servise kaldırmak istediler ısrarla, kabul etmedim tabi, tekrar tekrar gelip gittiler, sonuç alamayınca da acil servisten hemşire geldi. Yani ilk kez bir sağlıkçı beni görmeye geldi sonunda. B1 vitamini getirmemelerindeki ısrarı sordum ayarlamaya çalışıyorlarmış, sadece bir yerde bulmuşlar ilacı, devlet artık ücretini karşılamıyormuş. Oysa ben kendi paramla almayı kabul ettiğimi en başta söylemiştim gardiyanlara. Süreci uzatmak için gerekçeden bol ne var ki... Son olarak, bayılmam durumunda kimseye sormadan acil servis birimine kaldırılacağı söylendi, bu konu üzerinde de tartışma sürdü.

- İstanbul 36. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen yine bir dergi davasından da ceza aldım, dosyam şu anda Yargıtay'da.
- İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen Suruç'taki katliamı protesto davası da şu anda Yargıtay'da.
- İstanbul 32. Ağır Ceza Mahkemesi'ndeki davamın istinaf kararının esas no 2019/1475, karar no 2020/761. (dergi davası)
- Ankara 14. Asliye Ceza Mahkemesi'nde görülmekte olan dosyam var.
- İstanbul 27. Ağır Ceza Mahkemesi'nde 06/11/2018 tarihli HAGB kararı mevcut ancak karar 05/12/2018 tarihinde kesinleşmiş. (Dergi davası) Dergi beraatlarım de oldu.
- İstanbul 2. Asliye Ceza Mahkemesi
- İstanbul 35. Ağır Ceza Mahkemesi
- İstanbul 24. Ağır Ceza Mahkemesi

Bunların dışında; hangi aşamada ve hangi tarihte görüleceğini bilmediğim davalarım var.

- İstanbul Anadolu 2. Ağır Ceza Mahkemesi
- Bakırköy 2. Ağır Ceza Mahkemesi
- Karabük 3. Asliye Ceza Mahkemesi (Hapishanedeyken açılmış dava)
- Karabük 2. Asliye Ceza Mahkemesi (hapishanedeyken açılmış dava)

Şimdilik hakkımda açılmış olan davaların yoğunluğuyla geldim size, tekrar görüşmek umuduyla sevgi ve selamlarımı iletiyorum size. İster içerde olalım ister dışarda, bu adaletsizlikler var olduğu sürece bu davalar da bitmez. Sizlere kolaylıklar ve başarılar diliyorum. Daima sağlıcakla kalın, Dostlukla Umutla...

Erdal Süsem

Eylül Dergisi Editörü

(Edirne F Tipi Kapalı Hapishanesi A-18 - 15 Kasım 2021 tarihli mektup)

(.....) Sevgili arkadaşlar; sorularınıza belli kategoriler çerçevesinde yanıt olmaya çalışayım:

a- Hukuki Süreç:

İstanbul'da yerel ve fanzin gazetecilik yaptığım süreçte, aynı sokakta geçme ihtimalimin dahi bulunmadığı, sonrasında dosya kapsamındaki bilgiler doğrultusunda edindiğim bilgilerde, polis tarafından itiraflaştırılan Kerem Bükre adlı bir şahsın ifadesiyle aranır duruma düştüm 1999'da.

21 Mart 2000'de gözaltına alındım malum itirafçının ifadesi doğrultusunda. Dönemin meşhur Vatan Şubesi'nde işkence gördüm (Adli Tıp belgelerinde kayıtlı) ve beşinci günde tutuklandım. Marufunuz olduğu üzere, gazetecilerin sokak ortasında öldürüldüğü, gazetelerin bombalandığı bir zaman diliminde, eleştirel ve muhalif bir pozisyonda konumlanmanın ağır bedelleri bulunuyordu ve muhalif gazeteler, son on yılda sıklıkla tanık olduğu üzere, gazetecilik faaliyetleri illegal örgütlerle ilişkilendirilip "terör soruşturmasına" dahil ediliyor ve "örgüt üyesi" isnadıyla tutuklanıyordu. Bende de hikaye değişmedi; itirafçının ifadeleri gerekçe gösterilerek tutuklandım. Kara mizah konusu; itirafçı şahıs ifadesinde beni tanımadığını, hiç görmediğini söyleyip eklemiş. O, farklı bir illegal örgütte olmasına rağmen bana dair çok duyum almış. Kerameti kendinden menkul itirafçının hayal hikmeti öyle geniş ki, "gizlilik" ilkesiyle çalışan ve bu mantık gereği aynı örgütte bulunanların dahi birbirlerini tanımadıkları ve ne yaptıkları bilmedikleri bir gerçeklikte farklı bir örgütte olmasına rağmen tafsilatlı duyumlara malikmiş. "Bağımsız yargı" hukukun "maddi gerçeğin irdelenmesi ve şüpheye yer vermeyecek somut deliller ile kanıtlanması" ilkesine masal muamelesi yapıp itirafçının duyumlarını esas alıp asker selamı hızıyla tutukluluğuma hükmetti. İsnatın hukuki savunması olur da, gıybet-

ten/ya da zihni yaratıcılıktan müteşekkil duyumun savunmasını yapmak mahirliği namevcut bende. Yine de “insaflı” davranmış itirafçı, kıyamet alameti Deccal olduğumu iddia etseydi nice olurdu halim?! Kusura bakmayın, bu durumun ancak mizahı yapılır.

Ben mizahını yapsam da “devlet söz konusu ise gerisi teferruattır” düsturuyla kurulan Devlet Güvenlik Mahkemesi'nin heyeti kaşlarını çattı vazifesini icra etti. Git-gel tutukluluk halinin devamına... İfadeleri veren şahıs geldi polis yönlendirmesi ve baskısıyla ifadeleri verdiğini belirttiği halde yargılama ilk üç yıl örgüt üyeliği isnadıyla devam etti. Tahliye ve beraat umarken, dosyanın delil durumunda hiçbir değişiklik olmasa da, savcılık makamı ve heyete yapılan müdahale ile iddianame “sınıf atladı”, üyelikten “Anayasal düzeni cebren yıkmak” ile içeriklendirilmiş meşhur urgan maddesi 146/1'e terfi ettirildi.

İstanbul 4 No'lu DGM, hukuku sarfınazar ederek muradında hakim kıldı; müebbet hapisi! Yıl 2005... Dosya Yargıtay'a gitti, Yargıtay, bu kadarı fazla, bu bedene bu elbise bol diyerek, hükmün delillerle orantısızlığını belirtip kararı bozdu. Olağanda Yargıtay'ın kararını yerel mahkemenin riayet etmesi gerekirken, İstanbul 4 No'lu DGM kararında diretti. 13 Haziran 2007'de aynı -müebbet- kararı vererek tahliye etti. 4 No'lu DGM'nin yaklaşımı ortadayken müebbet kararıyla tutuksuz yargılanmak örtülü biçimde “git” demektir. Hrant Dink ile aynı ırmakta kulaç atmışız, nereye gideceğim. Velez ki gittik, gittiğimiz yerlerde adaletsizlik ve haksızlık olmayacak mı? Adaletsizlik ve haksızlık karşısında mülteci suskunluğuna mı bürüneceğiz? Oralarda da adaletsizliği ve haksızlığı eleştireceğiz, oralarda da yargılamalarla yıldırırmaya çalışacaklar ve oralarda da mahpus yolu görünecek bize.

Tahliye olduktan sonra, Eylül Sanat Edebiyat Dergisi'ni yayınlamaya başladım ve editörlüğünü yaptım. 13 Haziran 2007 ile 1 Şubat 2010 arasında Eylül'ü yayınlamaya devam ettim ve tahliye olduğum dosyanın yargılamalarını takip ettim. Yargıtay aynı gerekçeyle 4 No'yu DGM'nin kararını bozdu ve yargılama yeniden başladı. 1 Şubat 2010 tarihinde, Eylül Dergisi adına yaptığım görüşmeler gerekçe gösterilerek gözaltına alındım ve çıkarıldığım mahkemece tutuklandım. Gözaltı ve tutuklanmayı demokratik kamuoyunun aşına olduğu üzere, “örgütsel operasyon” havası verildi ve basına aslı astarı olmayan iddialarla sunuldu. Amaç, iddianame bile olmadan ana akım medya aracılığıyla yargı merciini basınç altına almak ve algı yönetmek. Bu dosyada takriben iki yıl yargılandım ve beraat ettim. Olması gereken de buydu. Fakat asıl gaye, bir önceki dosyada Yargıtay, baskı altına alarak kararında direnmesine mani olmaktı. Bunu da gerçekleştirdiler. 2. Dosyadan tahliye olduğum celseden önce Kasım 2011'de Yargıtay 4 No'lu DGM (12 ACM'ye dönüştü)'nin kararını onayladı. Müebbet infazının mahpusluğu başladı. O dönem Anayasa Mahkemesi (AYM) “bireysel başvuru hakkı” bulunmadığından, iç hukuk yolu kapandığından dosyayı avukatımla Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne (AİHM) götürdük. AİHM, TC Devleti ile yaptığı görüşmeler neticesinde, devlet, dosya kapsamında “Adil yargılama hakkının sistematik olarak ihlal edildiğini” ve bu ihlalin yeniden yargılama ile giderileceğini kabul / taahhüt etmesiyle; dosyayı “yeniden yargılama kararıyla” bozdu. Mayıs -2019.

AİHM kararı ve TC Devleti'nin - taahhüdüyle; “yeniden yargılama ve tahliye” talebiyle İstanbul -12 ACM'ye başvurudum. AİHM ve AYM'nin karar ve içtihatlarına direnen yerel mahkemeler, benim talebime de direndi. Yeniden yargılama kararını reddetti. Bunun üzerine, Nisan 2020'de dosyayı AYM'ye götürdüm. AYM'nin, AİHM karar ve içtihatlarına ve de TC Devleti'nin dosya üzerindeki kabul / taahhüdüne intibaklı bir karar vermesi kanuni icbardır. Olağanda, AİHM kararıyla yeniden yargılamanın başlatılıp tahliye olmam gerekiyordu. Yerel mahkemenin ayak diremesiyle süreç sürüncemeye bırakılıyor ve - haksız olarak- hükümlülük sürem uzuyor. Zaten, hüküm aldığım dosyada takriben 20 yılı geride bıraktım.

b- Tutuklu gazeteci;

İfade ve basın özgürlüğünün üzerindeki baskılar ve yasaklar artıp derinleşmesiyle at başı gider gazetecilerin yargılanması ve tutuklanması. Türkiye'nin son on yıllık serencamı da bunun ispatıdır. Yargılananların ve tutuklananların sayısı katlanarak artmıştır. Sansüre ve otosansüre teslim olmayan gazeteci olma/ gazeteci kalma etiğine bağlı arkadaşlar ya çalıştıkları gazetelerden işlerine son verilmesi ya da istifa etmek zorunda kalmışlardır. Bu arkadaşların ağırlıklı olan kesimi yaşamlarını farklı alanlardaki emekleriyle idame edebilirken, internet gazeteciliğiyle de gazeteciliği sürdürmeye çalışıyorlar. Tutuklu gazetecinin (gazetecilerin) başat sorununu fikri üretimini yansıtacak olanaklardan mahrum bırakılması olduğunu düşünüyorum. Bu vurgu, sadece tutuklu gazetecileri kapsamıyor, siyasal saiklerle tutuklanan bütün mahpusları kapsıyor. Yurt sorununu protesto eden üniversite öğrencilerinden anadilde eğitim talebinde bulunana, kürsü bağımsızlığı hakkını kullanan milletvekillerinden belediye başkanlarına, siyasal parti aktivistlerinden dernek faaliyetinde bulunanlara kadar uzayan geniş bir yelpazedeki mahpusları kapsıyor. Üzülerek belirtiyim ki, demokratik kamuoyunun ve demokratik kurumların siyasal mahpuslara- tutuklu gazetecilere- yaklaşımı, popüler olan bazı

mahpuslar haricinde, teşbihte hata olmaz, ölü muamelesi yapmaktır. Tahliye olana kadar ailelerine terk edilmiş, ailelerin de ara ara hasret giderme temelinde ziyaret ettikleri, hesaplarına birkaç akçe yatırıp yayın temin ettikleri etkisiz/hayatın dışında bekleme odasında tutulan varlık durumuna indirgeniyoruz. İnsandan fikirlerini, tercih ve karar alma iradesini çıkarın geriye et-kemikten mamül, fotosentez yapabilen bir iskelet kalır.

Bu bağlamda, iktidar, gazetecileri hapsedmesi bireysel değil toplumsal olduğundan, topluma gözdağı vermek ve korku salmak, özgür ve eleştirel aklı ortadan kaldırmak, eleştirel çoğulcu düşünceyi bastırarak tek tip toplum yaratmak... amaçlarını güttüğünden, oyunu tersine çevirmek ya da aşma/red sürecini geliştirmek için, tutuklu gazetecinin fikri mütalaasını yansıtacak olanaklar, alanlar ve sayfalar açmak gerektiğinin elzem olduğunu düşünüyorum. Gazetecinin kalemi ceza aldığı anda kırılmaz, fikri mütalaasının düşünsel kuluçkasında çürümeye başladığında, yorumlarını ve eleştirilerini halka taşıyamadığında kırılır. İşte o vakit, tutuklama amacına ulaşmış olur, pranga eskitmenin kayda değer anlamı da kalmaz. Bütün tutuklu gazeteciler böyle mi düşünür, orasını bilemem ama diğer (yargılama, hukuki, sağlık vb.) problemleri önemsizleştirilip hafifletirmeden başat olanın, tutuklu gazetecinin fiziksel üretim ve yaratımını sürdürebilmesi ve bunları topluma sunabilmesidir. (.....)

c- Koşullar ve hak gaspları

Bana özel bir hak gaspına maruz kalmadım hemen hemen. F Tipi hapisanelerdeki ortak sıkıntı ve hak gasplarını ben de/biz de yaşıyoruz.

Malumunuz olduğu üzere, son iki üç yıldır dışardan adımıza adresimize gönderilen yayınların bazılarını hiç alamıyoruz, bazılarını da uzun bürokratik uğraşlar neticesinde alabiliyoruz. Kanunda ve hukukta olmamasına rağmen, hapisane idaresi 5275 Sayılı Kanun'un 69. ("dışarıdan gönderilen hediyeleri kabul etme hakkı") maddesini gerekçe göstererek yayınlara "el koyma" kararı alıyor. Bu karara yaptığımız itirazları ("sürelili ve süresiz yayınlardan yararlanma hakkı" ilkesiyle düzenlenmiş aynı kanunun 62. Maddesi üzerinden), İnfaz Hakimliği ve ACM'nin kabulüyle, sanat -edebiyat yayınlarını alabilirken, siyasal dergiler, gazeteler 62/3 maddesi kapsamına alarak vermiyorlar.

Uzun yıllardır kişisel bilgisayar almak için uğraşıyorum. Eş nitelikteki kimi (örneğin Koçaeli F Tipi) emsal örnekleri bulunmasına rağmen buranın hapisane idaresi kabul etmiyor. Mesai saatleri içinde idarenin belirlediği bir alanda kullanma örnekleri bulunuyor. Gazeteci-yazar olmam da yeterli gelmiyor. Felsefi ve edebi çalışmalarımı daktilo edebilmek için ihtiyaç duyuyorum. Bu hususta hukuki yardımda bulunabilerseniz memnun olurum. Zira el yazısı dosyalarım dışarda daktilo edilip fotokopisi gönderildiğinde, fotokopisi de verilmiyor. (iki yıl önce veriliyordu.)

Şimdilik elzem sorunları belirtmek ile yetineyim.

Sevgili arkadaşlar, pul gönderme inceliğiniz için teşekkürler ama pulları vermiyorlar. Alamadığımızdan göndermenize gerek yok. (.....)

Fatih Özgür Aydın

Kamu Emekçileri Cephesi Dergisi Yazı İşleri Müdürü (Adana F Tipi Hapishanesi - 1 Kasım 2021 tarihli mektup)

Adana F Tipi Hapishane'sinden selamlarımı sunuyorum.

(.....) Basın emekçilerinin sürekli baskı ve tehdit altında olduğu, gözaltına alındığı, tutuklandığı, saldırıya uğradığı, yazılı görsel medyanın ilan kesme, yayın durdurma, para cezası ile sindirilmeye çalışıldığı, örgütsüzlüğün dayatıldığı bir süreçte, örgütlenmede ısrarın önemi büyük. Ben de 2015 yılında TGS'ye üye olduğum gün gözaltına alınıp tutuklandım. Bir süre tutuklu kaldıktan sonra tahliye edildim. Ancak 2017 yılı Kasım ayında tekrar tutuklandım ve o zamandan bu yana tutsağım.

Hakkımda bilgi verecek olursam:

1981 İstanbul doğumluyum ve İstanbul'da yaşıyorum. Evliyim. Eskişehir Anadolu Üniv. (Açıköğretim) kamu yönetimi bölümü mezunuyum. "Halk İçin Mühendislik Mimarlık" dergisinde Sorumlu Yazı İşleri Müdürlüğü yaptıktan sonra "Kamu Emekçileri Cephesi" dergisinde Sorumlu Yazı İşleri Müdürlüğü yaparken, 2017 yılı Kasım ayında tutuklandım.

Yargılandığım dosyalar hakkında kısaca bilgi vereyim:

- "DHKP-C üyeliği" iddiasıyla verilen 10 yıl hüküm Yargıtay'da. (Şu an bu dosyadan tutsağım.)

- "Propaganda, toplantı gösteri yürüyüşleri kanununa muhalefet ve görevli memura direnme" iddiasıyla verilen 4 yıl 9 ay hüküm ise istinafta.

- Aynı iddialarla devam eden iki dosyam daha var. Bunların dışında hapisanede yaşanan baskılardan kaynaklı hakkımda açılan üç davadan bir tanesi de " kamu malına zarar vermek" iddiasıyla 5 ay+HGB verildi. Diğer iki dosyada yargılama devam ediyor.

Yargılandığım dosyalarda gazetecilik faaliyetleri ile ilgili bilgi vereyim:

- Tutuklu olduğum dosyada gazetecilik faaliyeti (örgüt üyeliğine) gerekçe yapıldı. Kamu Emekçileri Cephesi dergisinin Yazı İşleri Müdürü oluşum, dosyada; "Kamu Emekçileri Cephesi, örgütün memur alanı örgütlenmesi" gösterilerek, benim de "alanın sorumlusu olduğum" iddia edildi. Çeşitli illere gidip dergi satışı yapışım, "örgüt toplantısı yapmak için gitti" olarak gösterildi. 2017 yılında dergimizin (Kamu Emekçileri Cephesi) bürosunu açmak için yer bakmaya gittiğim Diyarbakır'da "canlı bomba olduğun ihbarı var" denilerek, yolun ortasında, ellerinde uzun namlulu silahlar olan çelik yelekli polisler tarafından gözaltına alınıp 10 gün gözaltında tutulduktan sonra savcılık tarafından, tutuklama istemiyle sevk edildim mahkemede serbest bırakıldım.

- 10 Kasım 2021 tarihinde esas hakkında mütalaaya karşı savunma yapacağım dosyada o zaman gene Sorumlu Yazı İşleri Müdürü olduğum "Halk İçin Mühendislik Mimarlık" dergimizi yollayacağımız tutsakların isim-adreslerinin olduğu liste, "hapisanede ki örgüt üyeleri ile irtibat sağladığının kanıtı" olduğu iddiasıyla delil sayıldı. Bu ve bunun gibi gazetecilik faaliyetleri, "örgüt üyeliğine gerekçe" olarak gösterildi-gösteriliyor. Dosyalarım ile ilgili bilgiler bu şekilde.

Hapishanede yaşadığımız hak ihlalleri ile ilgili bilgilere geçeyim:

Hapishanelerde yaşanan hak ihlallerini, birkaç sayfa ile anlatmak elbette mümkün değil. Bu konuda kitaplar yazabilecek -ve yazılan- bir külliyat mevcut. Bu nedenle belli başlı alanları aktarayım:

- Korona salgını ile birlikte birçok hakkımız gasp edilmiş oldu. Haftada on saat uygulanması gereken, ancak 2,5 saat uygulanan sohbet hakkımız korona kısıtlamalarıyla birlikte tamamen kaldırıldı. Haftalık kapalı-açık görüşler ilk önce tamamen kaldırıldı, ardından ayda iki defa ve iki kişiyle sınırlı olarak, kapalı görüş şeklinde uygulanmakta. Hastane-mahkeme nedeniyle hapisane dışına çıkmak zorunda kaldığımız zaman, dönüşte 15 gün boyunca karantinada tutuluyoruz. Yargılandığımız dosyalarda mahkemeler, korona salgınına bahane ederek, duruşmalara SEGBİS ile katılımı dayatmakta.

- Süreli yayınlara ulaşmamız, abonelik şartıyla sınırlanıyor. Süreli yayınlara abone değilsek, posta yoluyla gelen dergiler verilmiyor. Abone olsak dahi, abone olduğumuz tarihten önce çıkan sayılar, "o tarihte abone değildiniz" diyerek verilmiyor. Ailelerimizin parasını ödeyerek alıp, posta yoluyla gönderdiği dergiler, " idare kanalıyla parası ödenip alınacak" diyerek verilmiyor. Kişi başına on kitap bulundurma sınırlaması uygulanıyor. Evrensel, Yeni Yaşam gazeteleri, Basın İlan Kurumu'nun "ilan yayın hakkı" gerekçe gösterilerek verilmiyor.

- Crohn (kronik bağırsak hastalığı), leğen kemiğimde sağ elimde kist ve mitral yetersizliği hastalıklarım var. Belli aralıklarla hastaneye gidip kontrollerimi (tahlil, MR, EKO-EKG, röntgen, kolonoskopi) yaptırmam gerekiyor. Ancak kontrol zamanı geçmiş olmasına rağmen, askerin "ağzı araması" dayatması nedeniyle hastaneye götürülmüyorum. Sadece ben değil tabii. Hapishanede ki tüm siyasi tutsaklar, bu dayatmayı kabul etmedikleri için hastaneye götürülmüyor, tedavi hakları engelleniyor. Asker, ring aracına bindirilmeden önce yaptığı üst araması sırasında, "maskemizi indirmemizi, ağızımızı açıp dilimizi çıkarmamızı" istiyor. Askerin önüne gelene kadar üç defa aramadan (elle, detektörle, x-ray'le) geçmemize rağmen askerin bu dayatması, onur kırıcı, keyfi ve hukuk dışıdır. Bunun dışında, askerin böyle bir yetkisi yoktur. Yetki, kurum doktorundadır. Ayrıca korona salgının olduğu ve her gün 200'ün üstünde insanımızın öldüğü bir süreçte, kronik hastalıklarım olduğu bilindiği halde maskemi indirip ağızımı açmam, cinayete teşebbüstür. Kontrollerimi yaptıramadığım için de her geçen gün hastalıklarım ilerlemektedir. Bu konuda sesimizi duyurmamıza yardımcı olacağınıza inanıyorum.

- 27 Ekim 2021 tarihinde, Ankara'dan özel olarak gelen bir grup gardiyan tarafından, hapisanede ki tüm hücreler, arama adı altında talan edildi. Bulduğum hücrede de tüm eşyalarımız didik didik arandı. Her yere sürdükleri pis elleriyle, yiyecek, giyeceklerimize dokundular. Elbise askılarımızı kırdılar, mektup zarflarımızı yırttılar. Kantinde satılan radyomuzu aldılar. Yürüyüş- Tavır dergilerimize el koydular. Kantinde satılan kırmızı lahana-tuz-su ile yaptığımız turşuları aldılar. Eşyalarımızı yerlere attılar. Bu talanı protesto etmek için slogan atıp kapı dövdüğümüz için bize soruşturma açıldı.

Ferhat Çiftçi

Azadiya Welat Gazetesi Antep Temsilcisi

(Tekirdağ 1 Nolu F Tipi Kapalı Ceza İnfaz Kurumu

A-27 - 05 Ocak 2021 - Gazeteci Hüseyin Aykol aracılığıyla yazdığı mektup)

(.....)

Bildiğiniz gibi bir buçuk yıl önce buraya apar topar sürgün edildim. Doğrusu buralar pek yaramadı bana. İlk mide bağırsak problemlerim arttı. Daha onlarla uğraşırken Mayıs ayının ilk günlerinde kimi fiziki problemler de yaşamaya başladım. İki üç gün içinde neredeyse yatalak hale geldim. Uzun süre hastalığıma teşhis konulamadı.

En son Eylül ayında üniversite hastanesinde yapılan EMG testinde motor nöronlarında bloklar tespit edildi. Kronik İnflamatuvar Demiyelinizan Polinöropati (CIDP) diye bir hastalık tespit edildi. Yanlış bilmiyorsam, fizikçi Stephen Hawking'le hastalıklarımız aynı. Vücudumun herhangi bir yerinde oluşan iltihaplanma önce bacak sinirlerime oradan da bütün sinir sistemime yayılmış. Bu nedenle sinir sistemi devre dışı kalmış. Bu da tüm duyumlarımı, iç ve dış organlarımın devre dışı kalmasına neden oluyor. Denge ve güç kaybı, his, koku ve tat kaybı, şiddetli mide bulantıları, koordinasyon bozukluğu ve daha birçok soruna neden oluyor. Özcesi kaslarla çalışan bütün organlarda işlev bozukluğu oluşuyor. En çok da nefes almakta zorluk oluşuyor. Hastalığıma teşhis konulduktan sonra bir süre hastanede yattım. İnsan yapımı ilik verdiler. Sonrasında da kortizon tedavisi gördüm. Kortizon'a halen devam ediyorum. Şimdi durumum çok daha iyi.

Tam bir iyileşme olmasa da artık kendi ihtiyaçlarımı karşılayabilecek kadar toparlandım. Doktorlarda ilerisi için olumlu bir tablo çiziyor.

İnfaz yasasında kimi değişiklikler oldu. Dosya arkadaşlarımdan Nuh Taş "memura mukavemet" ve 3713 sk'nın 7/2 maddeleri'nden infaz indirimi aldığı, cezasının düştüğünü yazmış. Ben başvuruda bulundum ama ret cevabı geldi. Onun dışında da AYM'nin TCK 220/6 maddesi için aldığı "kanunilik ilkesi taşıyor" pilot kararı var. Yani bu maddeden yargılanıp ceza alanların 'hak ihlali'ne uğradığı belirtiliyor. Vekâletim mevcut avukatımda olduğu için başka avukata da başvuramıyorum. Aile internetten bir telefon numarasına ulaştı fakat telefonlarına cevap vermiyor.

Moral açıdan çok iyiyim. (.....) Şahsında tüm basın emekçilerinin yeni yılını kutluyor, yeni yılın özgürlüğe vesile olmasını diliyoruz.

Gökhan Gümüş

Azadiya Welat Gazetesi Dersim Temsilcisi

(Samsun Bafra T Tipi Kapalı Cezaevi - 29 Kasım 2021 tarihli mektup)

Selam, sevgi ve saygılarımı sunuyor, iyi olmanızı diliyorum.

(.....)

Bir süre önce Samuel Beckett'in "Godot'yu Beklerken" isimli tiyatro eserini okumuştum. Eserin iki ana karakteri olan Vladimir ve Estragon, yaşadıkları derin bunalımdan kurtulmanın tek yolunun Godot isimli kişiyle buluşmak olduğunu düşünüyordu ve eser bu beklenti ile geçiyordu. Aslında tüm toplumun Vladimir ve Estragon şahsında anlatıldığını anlamak zor değil. Tek çare Godot'yu bulmak ve bu arayışta Özgür Basın'ın çabaları yadsınamaz.

Şüphesiz ki ekonomik, siyasal ve kültürel sorunları en yakıcı haliyle yaşadığımız bugünlere cezaevlerini bu sorunların dışında göremeyiz. Ekonomik sorunlar ağırlığını cezaevinde de hissettiriyor. Siyasal sorunlar ise derinleşerek devam ediyor. Pandemi süreci ile birlikte yaklaşık iki yıldır dolaylı bir tecrit süreci yaşanıyor. Sistematik hale gelen uygulamalarla bu tecrit derinleşiyor. En son 2020 yılında uygulamaya konulan infaz değişikliğiyle özel uygulamalar tutsakların gündemine girdi. Özellikle siyasi tutsakların bu yeni uygulamanın muhatabı olduğu ortada. Özellikle koşullu tahliye tarihi gelen tutsakların basit gerekçelerle tahliye edilmemesi bunun en bariz göstergesi. Maalesef bu gittikçe yayılıyor ve bunun siyasi krizin bir parçası olduğu aşikar. İşin trajikomik tarafını ise öne sürülen gerekçeler oluşturuyor. "Temizliğe dikkat etmiyor, manevi rehberlik birimindeki vaiz ile görüşme talep etmiyor, ailesi tarafından

ziyaret edilmiyor, sosyal-kültürel aktivitelere katılmıyor” gibi soyut ve anlamsız gerekçeler öne sürülüyor. Tutsakların çoğu zaten ailelerinden yüzlerce kilometre uzaktaki cezaevine gönderilerek bir nevi cezalandırılırken bir de bunu aleyhine değerlendirme yapmak gibi bir durumla karşılaşılıyor. Bir de iki yıla yakındır pandemi süreci varken!

Son mektubunuzda ceza bilgilerimi sormuştunuz. 2011’in Mayıs ayından beridir cezaevindeyim. Hakkımda açılan dava sonucunda toplamda 15 yıl hapis cezası aldım. Halihazırda koşullu tahliyeme 6 ay gibi bir süre kaldı. Fakat bahsini ettiğim infaz uygulaması nedeniyle kesin bir şey söyleyemiyorum. Bu konuda bir öngörülmezliğin olduğunu belirtmek isterim. (.....)

Harun Reşit ÇÜMEN

Zaman Gazetesi eski Yazı İşleri Müdürü

(Balıkesir Kepsut L Tipi Kapalı Cezaevi C -Koşuşu 7 Kasım 2021 tarihli mektup)

(.....) Ben Harun Reşit Çümen. 46 yaşında, evli ve 4 çocuk babasıyım. FETÖ terör örgütü üyeliği suçlamasıyla İstanbul 32. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından 18 Temmuz 2019 tarihinde 7 yıl 6 ay hapis cezasına mahkum edildim. (2018/188 Esas, 2019/250 Karar) Temyiz talebimi Yargıtay 16. Ceza Dairesi, 29/09/2020 gün, 2020-1637 Esas ve 2020/4453 Karar no ile reddetti ve hakkımdaki kararı onadı. Halen hükümlüyüm. Anayasa Mahkemesi’ne (AYM) yaptığım bireysel başvurum (2021/5216) ise halen sonuçlanmamıştır.

4 Mart 2018 tarihinde gözaltına alındım. 8 Mart 2018 tarihinden beri cezaevindeyim. 45 aydır özgürlüğümden mahrumum.

Eylül 1995 tarihinden 15 Temmuz 2016’ya kadar yaklaşık 21 sene gazetecilik yaptım, bilfiil... Cihan Haber Ajansı (CHA) ve Zaman Gazetesinde muhabirlik, ekonomi editörlüğü, 1. Sayfa Editörlüğü ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürlüğü yaptım. Türkiye Gazeteciler Cemiyeti (TGC) ve Ekonomi Gazetecileri Derneği (EGD) üyesiyim.

Maruz kaldığım haksızlık ve hukuksuzluklarla ilgili o kadar çok yazacak husus var ki, hangisinden başlayayım bilemiyorum!.. Özetlemeye çalışacağım. Şöyle sıralayabilirim;

1-) Öncelikle cezaevinde olmama sebep olan FETÖ üyeliği dosyasından başlayayım. Gazetecilik yaptığım, sırf Zaman gazetesinde çalıştığım için cezalandırıldım. Tüm yargılama aşamalarında da belirttiğim gibi;

* BYLOCK haberleşme programını kullanmadım.

* Bank Asya’ya talimatla para yatırmadım, sadece maaş hesabım vardı, çalıştığım kurum bu bankayla çalıştığı için orada hesap açmak zorundaydım.

* Hakkımda tanık, gizli tanık ifadesi yok.

Gizli saklı hiçbir işlem olmadı, sadece ekmekek parası kazanmak, geçimimi temin etmek için Zaman gazetesinde çalıştım. Kesinlikle terör örgütü üyesi değilim, ben sadece gazetecilik yaptım. Hakkımdaki suçlamalar Zaman gazetesinde çalışmak ve bunun beraberinde getirdiği Bank Asya’daki maaş hesabı, Pak Medya-İş sendika üyeliği, gazetenin üst yöneticisi-yazarı ile yıllar önce yapılmış telefon görüşmesidir.

Beraat etmem gerekirken cezalandırılmamın sebebi; hakkımdaki Cumhurbaşkanı’na hakaret soruşturmaları ve davalarıdır. Hakkımdaki mahkumiyet kararında sürpriz bir şekilde bu husus açıkça vurgulanmıştır. Halbuki hakkımdaki Cumhurbaşkanı’na hakaret davaları yargılama esnasında duruşmalarda bana hiç sorulmadı, savunmam alınmadı.

2012-2015 yılları arasında sorumlu yazı işleri müdürlüğü yaptığım için hakkımda yaklaşık 100 dava açıldı. Bunun yaklaşık 30 kadarı C.’na hakaret. Halen bu davalarla boğuşmaktayım. Gazetede çıkan haber ve köşe yazıları sebebiyle yargılanıyorum. Çoğundan beraat ettim. Ancak ceza da aldım. Basın davalarında Cumhurbaşkanı’na hakareten 11 ay hapis (Aslen Diyarbakırlı olan yazar Veysel Ayhan’ın köşe yazısı sebebiyle), iki adet de 10’ar ay hapis cezası aldım. Toplan 31 ay hapis. Hepsini temyizde. Bunun dışında ağırlıklı olarak tekziplerden dolayı çok sayıda para cezası verildi. Bunların da temyiz süreçleri devam ediyor. Genellikle HAGB kapsamında 5 yıllık ertelemeler var. Hakkımızda açılan davaların çoğu Cumhurbaşkanı Erdoğan, damadı Berat Albayrak, abisi Serhat Albayrak ve Sabah-ATV Turkuvaz Grubunca açılan davalar. Bu davaların avukatı ise Ahmet Özel. Basında çıkan haberlere göre, Ahmet Özel, İstanbul Çağlayan Adliyesinde çok etkili bir isim. Yargıdaki Pelikan Grubu olarak adlandırılan İstanbul Grubu’nun başında. Davamda doğrudan etkide bulunduğu, cezalandırılmamda başrol oynadığı kanaatindeyim. Gazetenin künyesinde ismim vardı. Benimle birlikte künyede ismi olan birçok isim ve

diğer mesai arkadaşlarımla çoğu hiçbir soruşturma geçirmedi, hepsi dışarda özgür. Ben ise, günah keçisi seçildim ve 7 yıl 6 ay gibi orantısız, haksız, hukuksuz çok ağır bir cezaya mahkum edildim. Bunun ispatı da hakkımdaki gerekçeli kararda aleyhime olan Cumhurbaşkanına hakaret soruşturmaları ve davalarıdır. Çoğundan beraat etmeme sadece birinden 11 ay hapis cezası almama ve onun da temyizde olduğu göz önüne alınırsa bu doğrultuda verilen karar kabul edilemez.

Suçsuzum; bu, er ya da geç ortaya çıkacaktır. AYM ve AİHM'den ümitliyim. Ancak halen AYM'deki bireysel başvurum görüşülmedi. Yatarı 55 ay 15 gün olan cezamın 45'nci ayındayım. Mevcut durumda denetimli serbestlikten yararlandığım takdirde cezamın bitmesine 11 ay kaldı. 15 Ekim 2022 itibarıyla tahliye olabileceğim. AYM, daha görüşmek için neyi bekliyor? AYM'nin dosyama bir an önce görüşmesini istiyorum, bu hususta desteğinizi rica ediyorum.

2-) İkincisi, yukarıda da belirttiğim üzere, gazetede çıkan haber ve köşe yazıları sebebiyle hakkımda açılan basın davalarıyla yaklaşık 8 senedir uğraşıyorum. Birçoğunda beraat etmiştim, ancak Yargıtay 19. Ceza Dairesi özgürlükçü beraat kararlarını aleyhime bozuyor. Sadece benim değil tüm muhalif basın için risk oluşturuyor. Bu daire ve heyetinin basın ve ifade özgürlüğü için aleyhindeki tutumunun kamuoyunca bilinmesi gerekir. Bu kurum üzerinde baskı oluşturmak lazım.

Cezaevindeki eski HDP Eş Genel Başkanı Selahattin Demirtaş'ın Leylan kitabındaki özgeçmişine göre, hakkında 120 dava var ve kendisini tam Bin iki yüz (1200) avukat savunuyor. Benim 100 davam var ve sadece 1 (BİR) avukatım var. Gazetenin avukatları beni azletti, tek başıma kaldım. Komşum avukat Gökçen Şaşar Beş sağ olsun, 15 Temmuz 2016 sonrası Eylül 2016'dan beri bana yardımcı oluyor. Yaklaşık 4 senedir hapisteyim. Hiçbir gelirim yok. Eşim Ev hanımı, 4 çocuğum var, 3'ü okuyor. Evim kira. Son derece güç maddi durumumla hakkımdaki davalarla baş etmeye çalışıyorum. Avukatımla da yeterince görüşemiyorum. İstanbul'dan uzakta olduğumdan gelemiyorum. Savunma hazırlığı yapamıyorum. 45 aydır İstanbul'dan uzaktayım. 6 ay Edirne F Tipi Cezaevinde kaldıktan sonra istemediğim halde Balıkesir I. Tipi Cezaevine sevk edildim. 12 Eylül 2018'den beri 39 aydır Balıkesir'deyim. Mart 2019'dan beri 2 buçuk senedir İstanbul Silivri'deki cezaevlerine nakil taleplerim her ay reddedildi. Bu hususta büyük mağduriyet yaşıyorum. Haksız, hukuksuzluğa maruz kalıyorum.

3-) En önemli sorunlarımdan biri de cezaevi nakil talebimin defalarca geri çevrilmesi. İstanbul doğumluyum, yıllarca bu şehirde yaşadım, İstanbul'da çalıştım, evim, ailem, yargılandığım mahkeme hep İstanbul'daydı. Tüm bunlara karşın 45 aydır İstanbul dışındaki cezaevlerinde tutuluyorum. Ailem uzak olduğundan yeterince ziyaretime gelemiyorum. Bu durum psikolojimizi olumsuz etkiliyor. Mart 2019'dan beri her ay nakil dilekçesi yazdım. Hep 'kapasite dolu' gerekçesiyle reddediliyor. Halbuki şu anda Silivri'de bizim buradan daha az mevcutlu koşullar var. Buna rağmen mazeretleri çok anlamsız. Ailem ziyaret için maddi külfet çekiyor. Ayrıca yolda trafik kazası tehlikesi yaşıyorlar. Tüm bunlar psikolojimi mahvediyor. İstanbul'da gözaltına alınsam Silivri'ye gönderilecek iken sırf İstanbul dışında gözaltına alındığım için yaklaşık 4 senedir şehrimden uzakta tutuluyorum. Bu, son derece haksız, hukuksuz bir tavidir. Hak ihlalidir. En son Eylül 2021'deki nakil talebim de reddedildi. İstanbul Silivri'de gazetecilerin bulunduğu 9 No'lu, F Tipi Yüksek Güvenlikli Cezaevi başta olmak üzere 1 No'lu, F Tipi'nden 8 No'lu ya kadar (L Tipi olmak üzere Silivri'deki 9 cezaevini İstanbul Maltepe'deki 1, 2 ve 3 No'lu L tipi Cezaevini Tekirdağ ve İzmit Kandıra'daki F ve T Tipi cezaevini talep etmeme, yaklaşık 15-20 talepte bulunmama rağmen hep reddedildi. İstanbul ve çevresi olmazsa yaşlı anne ve babamın yaşadığı Manisa Akhisar'daki T Tipi Cezaevini dahi yazdım, orası da reddedildi. Oysa AİHM'in, bu hususta verdiği hak ihlali kararları var. Evinden uzak yerlerdeki cezaevlerine gönderilen ve nakil talepleri reddedilen mahkumların başvurusunda Türkiye'yi tazminata mahkum etti. Buna rağmen, haksız uygulamaya devam ediliyor. Nakil talebimin bir an önce yerine getirilmesini istiyorum. Bu hususta da desteğinizi istirham ediyorum.

4-) Pandemi / Koronavirüs tedbirleri ve kısıtlamaları en çok bizi cezaevlerindeki hükümlü ve tutukluları ve ailelerimizi vurdu. Hapis içinde hapis yaşıyoruz. Tüm Türkiye'de tedbirler, kısıtlamalar kalktı, okullar, AVM'ler her yer açıldı. Federasyon, futbol maçlarında tribünleri tam kapasite açıyor. Ancak, cezaevlerindeki tedbirler, kısıtlamalar Mart 2020'de ilk salgın başladığı andaki devam ediyor. Unutuldu!

Mart 2020'den beri 21 aydır açık görüş yapamıyoruz. Eşime, çocuklarıma, Anne-babama dokunamıyorum, sarılmıyorum, onları öpüp koklayamıyorum. Düşünebiliyor musunuz, tam 630 gündür, yaklaşık 2 senedir bu acı, ızdırabı yaşıyoruz. Oysa, aşı olanlara pekala tedbir olarak açık görüş yaptırılabilir. Çok büyük bir insanlık ayıbıyla karşı karşıyayız.

Tamamen keyfi bir şekilde bu yasak sürdürülüyor.

Ayrıca, aylarda ayda 2 kez, sadece iki kişiyle kapalı görüş yapabiliyoruz. Bu son derece haksız, hukuksuz uygulama da esnetilebilir. Haftada bir, ayda 4 kez kapalı görüş yaptırılabilir. Kişi sınırlaması da anlamsız. Eşim 4 çocuğum, anne-babam var. Ailem İstanbul'dan geliyor, 2 kişi görüşe girerken, 3 kişi dışarıda bekliyor. Perişan oluyoruz. Kişi sayısı da artırılmalı. Yine, revire, doktora, çıkma, hastaneye gitmekte sıkıntı yaşıyoruz. Hayati risk dışında revir-hastane imkansız. Diş ağrısı çekip günlerce inleyenler oldu koğuştta. İlaça erişimde sorun yaşıyoruz.

Pandemi sürecinde aylarca açık spor sahası ve kapalı spor salonuna götürülmedik. Tamamen keyfi bir uygulama. İki aydır açık sahaya ayda iki kez götürülmeye başlandı. Halbuki, haftada bir olabilir. Hiçbir riski yok. Günlük gazeteleri bir gün gecikmeli okuyabiliyoruz, tam 21 aydır. Bu tedbir niye sürdürülüyor anlamış değilim. Hiçbir riskin olmadığını düşünüyorum.

5-) Meclis'te çıkarılan ancak uygulanmayan yasa ve yönetmelikler var. Cezaevlerindeki mahkumların en büyük gündemlerinden biri bu. Birincisi, cezada onda bir kadar indirim getirecek düzenleme. Yasal düzenleme Nisan 2020'de Meclis'te yasalaşan infaz düzenlemesiyle yapıldı. Uygulama 1 Ocak 2021'de başlayacaktı. Yönetmelik de yayınlandı. Ama 11 ay geçmesine rağmen halen uygulanmıyor. Gerekçe olarak, pandemi gösteriliyor. Örneğin 7 yıl 6 ay hapis cezası olan hükümlü yatarının, yani 55 ayın onda biri kadar, 5,5 ay daha erken açık cezaevine çıkabilecek, dolayısıyla tahliye olabilecek. Ama maalesef şu an hiçbir cezaevinde uygulanmıyor. Uygulanmayacak ise niye şaşa çıkarılır ki! Anlamak mümkün değil!...

Yasası çıkıp uygulanmayan ikinci düzenleme, cezaevlerindeki görüş süresinin 1 saatten 1,5 (bir buçuk) saate çıkarılması. Haziran 2021'de, meclis tatile girmeden yasalaştı ancak halen uygulanmıyor. 45 dakika görüşebiliyoruz halen.

Şimdilik yazabildiğim sorunlarım, uğradığım haksızlık, hukuksuzlukların başlıcaları bunlar... Daha birçok husus sıralaya bilirim ancak çok uzatmak istemiyorum.

İlgi, alakanız için teşekkür eder, çalışmalarınızda başarılar dilerim. Sevgi ve Selamlarımla...

İbrahim Karakaş

**Yeni Yaşam Gazetesi Çalışanı
(Adana F Tipi Kapalı Cezaevi – 20 Eylül 2021 tarihli mektup)**

(.....) Sevgili arkadaşlar, bilindiği üzere ben ve birçok arkadaşım yaptığı bu onurlu mücadeleye ve duyulmamış, görülmemiş olan haberleri kamuoyuna duyurduğu için çeşitli gerekçelerle, iftiralarla zindanlarda bulunmaktayız. Onlarca sayısız kahraman arkadaşlarımızdan miras aldığımız bu Özgür Basın geleneğini sürdürdüğümüz için bastırılmak, susturulmak istenmekteyiz. Fakat geçmişten günümüze kadar bu uğurda canları pahasına direnen arkadaşlarımızın takipçisi, mirasçısı olarak hiçbir dönem bu baskılara taviz vermeden her nerede olursa olsun bu onurlu çalışmamızdan, duruşumuzdan taviz vermedik. Elimizden geldiğince, Bir gün yeteri kadar olamasa da ödenen bu bedellere layık olmaya çalıştık. Hiçbir zaman biz özgür basın emekçilerine boyun eğdiremediler, susturamadılar ve susturamayacaklar. Biz nerede, hangi mekan da ve zamanda ne koşullarda tutulursak tutulalım bu onurlu duruşumuzdan ve çalışmamızdan taviz vermeyerek vicdanların sesi olmaya devam edeceğiz.

Değerli arkadaşlar, takip ettiğiniz üzere yargılama aşamalarımız devam etmekte. Ben ve diğer gazeteci arkadaşlarımız yaptığımız çalışmalarımız neticesinde uydurma fevzlekelerle ve yönlendirme iddianamelerle yargılanıp, onlarca yıl hapis cezasına çarptırılmaktayız. İddianamelerimiz de yaptığımız haberler, basın yayın faaliyetlerimiz gerçeğinden kopuk bir şekilde ele alınarak farklı farklı suçlamalar ile yargılama konusu yapılmakta. En son benim yargılanmam üzerinde gelişen bu durum gerçeklerin olduğu halinden nasıl çarpıtılarak farklı suçlama konularını malzeme edildiği sizler ve kamuoyu tarafından bilinmektedir. Basın yayın faaliyetlerimizin tamamı iddianame konusu yapılan çeşitli suçlamalar maruz bırakılmıştır. Ben ve diğer gazeteci arkadaşlarımızın faaliyetleri "örgütsel faaliyet", "finans etme", "eleman temin etme", "kin ve isyana teşvik etme" vb. birçok suçlamalara maruz bırakılmıştır. Bizler tüm savunmalarımızda ve yargılama aşamasındaki tavrımızla bu çalışmalarımızı sahiplenmiş, gerçeği haykırmaya devam eden tavrımızı korumuş bulunmaktayız. Bundandır ki boyun eğen, susan bir onursuz duruşu tercih etmediğimizden faaliyetlerimiz "örgüt üyeliği", "örgüt

yöneticiliği” gibi durumlarla ifade edilerek her birimizin hakkında onlarca yıl hapis cezası verilmektedir. Bizler dün olduğu gibi bu gün de hiçbir bedel ödemekten kaçmadığımızı ve bu onurlu meslekten hiçbir zaman susmayacağımızı ve sonun da mutlaka bizlerin kazanacağı inancındayız. Bedenimiz fiziken esaret altında olsa da düşüncelerimiz ve kalemlerimiz her zaman özgü kalacaktır.

Sevgili arkadaşlar, bulunduğumuz mekandan sizlere zaman zaman katkıda bulunarak buranın sesi olmaya, sesimizi duyurmaya çalışıyoruz. Dışarıya gönderdiğimiz haberlerimizle çalışmalarınıza katkı sunmaktayız. Tabii bilindiği üzere bulunduğumuz cezaevi ve tüm cezaevlerinde tecrit içinde tecrit durumu yaşamaktayız. Bulduğumuz cezaevinden bahsedecek olursak zaten geçmişte uygulanan kısıtlı haklarımızın hepsinden pandemi kısıtlamaları gerekçe gösterilerek tüm faaliyet haklarımızdan yoksun bırakılmaktayız. Haftalık sosyal yaşam faaliyetlerimizden yararlanamamaktayız. Sohbet, spor, atölye, kurs vb. gibi tüm faaliyetlerimiz pandemi gerekçe gösterilerek engellenmektedir. Bu ve benzeri birçok haklarımızdan muaf tutulmaktayız. Açık görüş ve ayda üç defa olan kapalı görüş haklarımız, ayda iki defa 45-50 dakikayı geçmeyecek şekilde iki defa yaptırılmaktadır. Yürürlüğe giren ve diğer cezaevlerin de uygulanan bir buçuk saatlik görüş hakkımız “cezaevi koşulları ve memur yetersizliği” gerekçe gösterilerek halen 45-50 dakika ile sınırlı tutulmaktadır. Bununla ilgili yaptığımız hukuki başvurularımız da cevapsız kalıp yada ceza evi inisiyatifine bırakılmaktadır. Yine yakınlarımız ve görüşçülerimiz ile yapmakta olduğumuz kapalı görüş ve telefon görüşmelerimiz hukuksuz bir şekilde kayıt altına alınıp çeşitli suçlama konusu yapılmaktadır. Tüm bunlar ve bu tür uygulamalara yaptığımız hukuki başvurularımız henüz cevaplanmış değildir. Cezaevindeki tüm tutsakların iki doz aşısı tamamlanmasına rağmen, dışarı ile her hangi bir teması olmamasına rağmen pandemi kısıtlamaları gerekçe gösterilerek tüm haklarımızdan muaf tutulmaktayız. Tüm kamu kurum ve kuruluşlarında, özel sektörde, yaşamın diğer alanlarında gevşetilen, esnetilen pandemi kısıtlamalarının cezaevlerine hiçbir uygulaması yapılmamaktadır. (.....)

Sevgili arkadaşlar, diğer bir husus ise bilindiği gibi yapılan düzenlemeler ve yürürlüğe konulan uygulamalar ile ceza evleri basın yayın konusunda ciddi engellemelerle karşılaşmaktadır. Bulduğumuz ve diğer ceza evlerinde talep ettiğimiz yayınlar getirilmemektedir. Yeni Yaşam, Evrensel gazeteleri basın ilan kurumu içersin de bulunmamasından gazeteler bizlere verilmemektedir. Yine talep ettiğimiz dergi ve kitaplar haklarında açılan davalar, toplatma kararları gerekçe gösterilerek bizlere verilmemektedir. Bununla birlikte dışardan gönderilin meslektaşlarımızın haberleri, köşe yazıları, çalıştığımız gazetenin çeşitli makalelerine el konulmaktadır. En son gazeteci arkadaşlarım tarafından gönderilen makale, köşe yazısı, ajans ve gazetelerde çıkan haber, yazı, şiir vb. yazıları “sakıncalı” olduğu gerekçesiyle el konuldu. Daha önce gelen yazılar ise yaklaşık 15-20 gün inceleme adı altında tutularak gecikmeli verildi. Zindanda gazetecilik faaliyetlerimize devam etmek için çeşitli konularda hazırlayacağımız dosyalar için istediği eski yapılan haberlerimiz, makalelerimiz bu şekilde el konularak verilmemekte. Bu ve benzeri uygulamalar ile gazetecilik faaliyetlerimiz engellenmek istenmektedir. Tabii ki bu tür engellemelerle bulunduğumuz mekanda tutsakların sesi olmaktan vaz geçemeyeceğiz. Ne koşulda olursa olsun, geçmişteki onlarca kahraman basın şehitlerimizden aldığımız bu onurlu mücadeleyi devam ettirip, anılarına ve mücadelelerine bağlı kalma hayallerini gerçekleştireceğimizin sözünü yineliyoruz.

Sevgili arkadaşlar, mektubuma bu şekilde son verirken gösterdiğiniz dayanışmadan dolayı hepinize ayrı ayrı selam ve sevgilerimi iletiyor, dışardaki tüm özgür basın emekçilerine çalışmalarından başarılar diliyorum.

Kenan Karavil

Radio Dünya Genel Yayın Yönetmeni

(Balıkesir Burhaniye T Tipi Kapalı Cezaevi - 08 Kasım 2021 tarihli mektup)

(.....) Mektubunuz biraz geç elime ulaştı. Ama ben fazla zaman kaybetmeden cevap olmaya çalışıyorum, umarım tez elden elinize ulaşır. Malum, bu son dönemlerde mektuplarımız geç ulaşıyor sahiplerine. Bize de haliyle geç geliyor. Örnek verirsek sizin mektup tam 25 gün sonra elime ulaştı, gönderdiğiniz tarihi baz alarak söylüyorum.

Sevgili Arkadaşlar, göndermiş olduğunuz mektupta 2020 Ocak ayında kurulduğunuz belirtmişsiniz. Öncelikle kuruluşunuzun 2. yılı yaklaşıyor bu vesileyle tekrardan tüm DFC çalışan ve meslektaşlarıma hayırlı olsun diyorum. Malumunuz bu son yıllarda birçok gazete

vb. son yasalarla içeriye verilmiyor. Ondan kaynaklı birçok şeyden haberimiz yok. Öyle dost ve arkadaşlardan aldığımız sınırlı mektupla haber alma olanağımız oluyor. O da gecikmeli olmasından kaynaklı güncelliğini yitiriyor. (.....)

(.....) Ben 1980'de Mardin'in Kızıltepe ilçesinde dünyaya geldim. 1989'un sonlarına doğru ekonomik nedenlerden ve yaşanan köy boşaltmalarından kaynaklı Adana'ya göç etmek zorunda kaldık. Ailem halen Adana'da yaşıyor. Ben gazeteciliğe kısa dönem Özgür Halk ve 1997'de ise Azadiya Welat gazetesinde önce Adana ve 1999'da ise Mersin'de çalıştım.

2000'in başlarında gözaltına alındım. 2000'in 4 Nisan'ında 15 yıl ceza aldım. 2005'te TCK'da yapılan yasal düzenleme çerçevesinde 2 Mart 2005'te tahliye oldum. 2005'ten 2007'ye kadar kimi yasal kurumlarda yer aldım. Bu geçen süre zarfında üç defa etkinliklere katıldığımдан kaynaklı propaganda cezası aldım, üçer ay cezaevinde kaldım. 2007'nin ilk aylarında çıktım. Ve ondan sonra Adana'da yerel yayın yapan Radyo Dünya'da çalışmaya başladım. Ta ki yapılan KCK tutuklamaları başlayana kadar da radyoda çalıştım.

Yakalandığımda Radyo Dünya'nın genel yayın yönetmeniydim. Radyo Dünya 2016'dan sonra çıkan KHK'larla kapatıldı, el konuldu desem daha iyi olur. Zaten o dönem birçok radyo, gazete ve tv kapatıldı, kimisi tekrar açıldı kimisi hala kapalı. 11 Aralık 2009'da gazeteci arkadaşım Seyithan Akyüz (Azadiya Welat) arkadaşla beraber 30 kişi gözaltına alındık. 15'e yakın tutuklandık ve cezaevine gönderildik. İddianamemiz bir yıl sonra hazırlandı. İddianamemiz geldikten sonra öğrendik ki örgüt üyeliğiyle suçlanıyoruz. Yani kısacası 2007-2009'da radyoda yapmış olduğumuz çalışmalar, haber amaçlı takip ettiğim seçim büroları açılışı, çeşitli kurum ve kuruluşlarının etkinliklerine katılıp haber yapmam dosyama delil olarak konulmuş. Bu da yetmezmiş gibi 2007'den 2009'a kadar üç defa örgüt üyesi olmuşum ve şu an tam üç kez örgüt üyesi cezası almışım. Dosyalarımın detayını aşağıda yazıyorum.

1. Dosyam: 2009 KCK Adana 13 yıl 6 ay. Dosya No: 2010/669 Dosyada anadilimizle savunma yapmak istedik ama kabul edilmedi. Savunma yapmadan 2012'de ceza aldım ve Yargıtay tarafından onandı.
2. Dosyam; Bir kişi (tanımadığım) hakkımda Emniyet Müdürlüğü'ne ifade vermiş, onun ifadelerine dayanarak (Dosya No: 2012/642 Esas Karar No: 2012/704) 6 yıl 3 ay. Yapmış olduğum tüm itirazlara rağmen cezam Yargıtay tarafından onandı. Toplamda cezam oldu 19 yıl 9 ay.
3. Dosyam ise en ilginç ve halen İstinaf Mahkemesi'nde devam ediyor. Dosya No: 2014/191 esas. Oradan da 6 yıl 3 ay ceza aldım. Bu da diğer yukarıda yazmış olduğum dosyalarımınla aynı dönemde yapmış olduğum basın yayın çalışmalarım. Bu da KCK dosyası diye geçiyor. Bu dosya için hem kimi kuruluşlara ve en son geniş bir dilekçe ile avukatım aracılığıyla İstinaf Mahkemesi'ne başvurdum. Bir insanın aynı dönemde üç defa örgüt üyesi olamayacağını hakeza üç defa örgüt üyeliğinden cezalandırılmasının hukuka aykırı olduğunu vs. yazdım. Değerli zamanınızı almamak için dilekçenin tamamını yazmıyorum, lazım olursa avukatım üzeri temin edebilirsiniz. Bu dosya 2008'den bu yana devam ediyor. Propaganda, zaman aşımından kaynaklı düştü. Bu dosyadan 09.12.2019'da Adana 5. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından ceza aldım ve hala İstinaf Mahkemesi'nde devam ediyor. Bu da onanırsa 26 yıl ceza toplamda almış olacağım.
4. Daha önce almış olduğum 2 adet propogandanın ise 2012'de çıkan yasalarla ertelendi, zaten 10'ar aydı.

Değerli arkadaşlar, yakalandığım 2009 tarihinden bu yana önce 2009-2012 arası Kürkçüler F Tipi Cezaevi, 2013-2016 arası Kırıkkale Cezaevi, 2016'dan bu yana ise şu an bulunmuş olduğum cezaevindeyim. Yaşadığım, yaşadığımız sorunlar hemen hemen aynı. En bariz örneği isteğim olmadan önce Kırıkkale ve sonra da bu cezaevine sürgün edilmem. Aileye tam 16 saat uzaklıkta, kimi arkadaşların ailesi Van'da ve ailelerimizin durumu biliniyor, bize yapılan bu zulüm ayrıca ailelerimize de yapılıyor. Adeta analarımıza siz onları neden doğurdunuz hesabı soruluyor. Birçoğumuzun anası-babası biz cezaevindeyken yaşama veda etti. Yasa olmasına rağmen güvenlik gerekçe gösterilerek son yolculuklarında yanlarında olmamıza müsaade edilmiyor. Bu yapılan, en büyük zulüm değil de nedir? Benim bu gibi olayım olmadı, ama tanık olduğum birçok arkadaşımın oldu. Zaten az da olsa bu gibi durumlar basına yansıdı.

Değerli arkadaşlar, şimdi de COVID-19 dönemindeyiz. (.....) COVID-19 öncesi çıkmış olduğumuz sohbetler (odalar arası), aile ile yapmış olduğumuz açık görüşler kaldırıldı. Çıkmış olduğumuz spor bile son üç ay hariç kaldırıldı. Her hafta çıkmış olduğumuz spora şimdi ayda iki defa çıkarılıyor. Dışarda normalleşme yani tedbir namına bir şey yok. Ama cezaevinde ha bu ay, ha gelecek ay normalleşme denilip süreç uzuyor. Bundan, cezaevi personeli dahil herkes şikayetçi. Tüm cezaevi 2. doz aşısı da oldu, bu mektubun yollara çıkacağı Pazartesi günü ise 3. doz aşısı olacağız. Her şey böyle devam edecekse aşının da bir anlamı kalmıyor. Geçen aya kadar iki odamız aynı koridorda kalıyorduk ama şimdi her bir odamız başka koridorlarda.

Paketler ard arda çıkıyor, şimdi ise 5. Yargı paketi çıkacağı söyleniyor. Her paket birçok kısıtlamaları getiriyor biz mahpuslara. En son iki ayda bir hediye gönderilebileceği diye bir yasa çıkardılar, bunun da sadece kitap olabileceği söylendi. Eskiden her zaman gelen kitaplar verilirken şimdi ise hediye gelen kitaplar aylarca verilmiyor; çift aylarda gelen ve tek aylarda gelen kitaplar diye sınırlandırılmış. İncelemeyi de hesaba katarsan gel de çık işin içinden. Çıkan yasalara itiraz ettiğimizde ise sonuç yok, yani kabul edilmiyor. İdarecilerle konuştuğumuzda ise “yasadır, yapabileceğimiz bir şey yok” diyorlar.

Bu yapılan her şeye rağmen umutlu musunuz diye söyleyen sesinizi duyar gibiyim. Tabi ki umutluyum. Her karanlığın sonu aydınlıktır. Geçen bunca uzun yıllar hiçbir şeyi eksiltmedi benden. Belki fiziken sizden uzakta bir yerde tutuluyorum ama düşünce ve fikren özgürüm. Bu yaşanan kara kışın sonunda bahara daha yakınız. Zamanımın çoğunu okuyarak geçiriyorum. Ağırılıkta tarih üzerine okumalarım oluyor. Sağlık açısından ufak tefek baş ağrılarını saymazsam iyiyim. Ciddi anlamda sağlık sorunlarım yok ama zindanın mimarisi kendi başına hastalıklara davetiye çıkarıyor. Birçok arkadaşın kronik hastalığı var. Tedavi sadece ilaçlarla oluyor, bu da kalıcı çözümden ziyade dönemsel olabiliyor.

Bir de yaşadığım-yaşadığımız bir sorunu daha yazmak istiyorum. Cezaevinde kalan arkadaşlar varsa bilirler; Adalet Bakanlığı 1. Derece aile dışında 3 kişi kontenjan yani arkadaşlarımızı yazabileceğimiz yasada var. Ben de Burhaniye'ye gelirken 3 kişi yazdım. Bir ana 60-65 yaşında ve bir arkadaş ise bizim bu cezaevinden çıkan bir arkadaşı yazdım. Ara sıra zaman buldukça benim görüşüme gelip gidiyorlardı. 2021 senesi içerisinde bu ana ve arkadaşın gözetimine alındığını duydum, nedeni ise kan bağı olmamasına rağmen görüşüme niçin gelip gittikleri. Neden para vb. eşyalar yatırdıklarına dair sorular sorulup 4 gün gözetiminde tutulmuşlar. Yasal olarak bir hak var ama bundan faydalanmamamız için ellerinden geleni esirgemiyorlar. Başka yerde böylesi bir uygulama var mı bilemiyorum ama büyük ihtimalle vardır ve basına yansımıştır. Ama tahmin edemediğimden bilemiyorum.

(.....) Özgür yarınlarda, basının sansürlenmeyeceği bir dönemde buluşma umuduyla! O günlerin yakın olduğunu biliyoruz.

Nedim Türfent

Dicle Haber Ajansı Muhabiri

(Van Yüksek Güvenlikli K.C.İ.K A-44 - 17 Ekim 2021 tarihli mektup)

Bildiğiniz üzere beş buçuk yıldır duvarların bu yakasında bulunmaktayım. Mahpushanede vakit öyle çok da kolay geçmiyor doğrusu. Ülkemizde mahpushane koşulları bilinir, bu mevzuya girip kabak tadı vermek istemem. Her birimizin dilinde tüy bitti. Velakin pandemiyle birlikte alınan tedbirler ve kısıtlamalar katı bir izolasyonun startı oldu. Şahsen aşımızı olduktan sonra normalleşmenin tedricen başlayacağını umuyordum. Gelgelelim bakanlık bu konuda kaplumbağa hızında ilerliyor. Sosyo-kültürel etkinlikler, kurs, sohbet vs. halen kısıtlı. Yani faydalanamıyoruz. Açık ziyaretler yok, ayda iki kez iki kişiyle kapalı ziyaret hakkı var. Bunun dışında 7/24 zamanımız koğuştaki iki kişiyle geçmektedir. Toplumdan ziyadesiyle mesafeliyiz!

Çok bariz hak ihlallerinin yaşandığı yargılamam jet hızıyla bitirilmişti. Hiçbir araştırma-inceleme yapılmadığı gibi, tüm taleplerimiz de reddedilmişti. Malumunuz, mahkeme huzuruna çıkan tüm tanıklar mevzubahis ifadelerin işkence altında verildiğini beyan ettiler. İfadeler boşa düştü ve dosyada sadece haber içerikli sosyal medya paylaşımları kaldı. Savunmalarımız dikkate alınmadı, üstelik temin edilen tercüman yeteri kadar Kürtçe bilmediğini kendisi ifade etti. Her şeyden önemlisi tek bir kez bile fiziki olarak hakim karşısına çıkarılmadım. Üst mahkemeler, bunu bariz bir hak ihlali görmekte, ki emsal niteliğindeki kararlar da mevcut. Dahası propaganda olabilecek dosya ağır üyelikle sonuçlandı. İşin belki de en trajikomik yanı ise mahkeme heyetinin gerekçeli kararında ortaya çıktı; “Rahatsız edici haberler yaptığı için...”

Bu aslında her şeyin bir itirafı niteliğinde. Karar sonrası itiraz süreci başladı. Bu esnada AYM, Barış Akademisyenleri kararında olduğu gibi, TMK'nın ilgili maddesine “haber amaçlı yapılan ibareler rahatsız edici olsa bile suç oluşturmaz” ibaresi eklendi. Ki bu yönlü çok sayıda emsal karar var. Fakat ne hikmetse Yargıtay bunu dosyama uygulamadı.

Yargıtay'ın üç maymunu oynamayı tercih ettiği bu süreçte, AKP'li Mehdi Eker bir televizyon programında sahne aldı ve şehir operasyonlarında orantısız güç kullanıldığı ifade etti. Bunu FETÖ'ye yükledi. İşte benim haberlerim de bu yönlü idi. Hak ihlalleri ve orantısız güç hakkında... Güler misin, ağlar mısın...

Gerek AYM gerekse de AİHM'e bireysel başvuruda bulunduk. Velakin, 'hükümlü' olarak görüldüğüm için davanın hızı konusunda biraz dezavantaj oluşturuyor. İki de yıllardır dosyayı gündemine almadı. Bu denli açık ihlallerin bulunduğu görülürken, dosyayı gündeme almaları gerekirdi. Bu konuda uluslararası ifade ve basın özgürlüğü ile gazetecilik kuruluşları daha aktif rol üstlenebilirdi. Bu bir eleştiri olarak da ele alınabilir. Açıkçası, İstanbul'da bir gazeteci tutuklandığında oluşan gündemle bölgede çalışıp da tutuklanan bir gazeteci hakkındaki gündem arasında nereden bakarsanız dağlar kadar fark var. Mesela şu an ülkemizde neredeyse hiç gündemleşmiyor bu mevzu. Zira İstanbul'da böyle bir problem yok. İnsanın İstanbul'da tutuklanası geliyor.

Şu an itibariyle cezamanın bir yılın altına inmesine az bir süre kaldı. 29 Kasım'da iniyor. İlçe cezaevine ayrılmak ve denetimli serbestlik için başvurumuzu 29 Kasım'da yapacağız. Geç gelen adalet, adalet değildir denilir ya, geç gelen adalet bile artık mümkün görünmüyor. Hiç olmazsa son bir yılı denetimli serbestlik hakkımız almak gerek. Fakat bu mevzuda da cezaevleri arasında farklı uygulamalar söz konusu. Kimi cezaevleri direkt tahliye ederken, kimileri ise san bir yılda da içeride tutmayı tercih ediyor. Hatta sene başında çıkan yasayla 'uygun' görülme yenlerin tahliyesi 6 ay ertelenebiliyor. Mahkemenin verdiği ceza aynı olsa da, içeride geçirilen süre ayrıksı oluyor. Bakanlığın bu konuda standart bir uygulama getirmesi gerek. Son olarak ilgi, destek ve duyarlılığınız için teşekkür eder, çalışmalarınızda başarılar dilerim. Mürekkebiniz özgür aksın...

Özlem Seyhan

JinNews Editörü

(Diyarbakır Kadın Kapalı Cezaevi - 08 Kasım 2021 tarihli mektup)

(.....) Gazetecilik mesleğinin bu ülkede her dönem zorlu, acılı ve mücadele azmi ve çabası dolu geçtiğini dışardaki ve içerdeki gazeteciler olarak farkındayız. Sanırım dünyanın başka bir yerinde böylesi bir tablo yoktur. İçerdeki durumu anlatmak bazen zor oluyor, önceliği neye vereceğini bilemez oluyorsun. Günlük, sistematik olarak o kadar çok keyfi uygulama var ki hangisini yazacağını karar kılmak zor oluyor. Kısa da olsa son dönemlerde yaşadığım, yaşadığımız kimi hususları yazmaya çalışacağım.

Yaşam koşullarının kısıtlı olduğu, birçok hak ihlalinin yaşandığı yerler oluyor cezaevleri. Düşünce ve ifade özgürlüğü nedeniyle binlerce insan içerde bulunuyor. Okuma ve yazma özgürlüğünün bir hak olarak elimizden alınmak istendiğini bilmenizi isterim. Cezaevlerinin en temel faaliyeti, kitap okumaktır. Bir aydınlanma, bilinç özgürlüğü, anlam dünyası oluşturma işi oluyor. Ne yazık ki her tutsağa verilen kitap kotası bir hak ihlali olmaktadır. Sadece 10 kitap bulundurabiliyorsun. Herkesin istediği kadar kitap yanına almasının tehlikesi nedir anlamak mümkün değil. Cezaevi kütüphanelerinde kitap temini uğraştırıcı. Kitap kotasını kaldırılması temel talebimizdir. Zihniyet aydınlanması, düşünce özgürlüğünün önü alınamaz. Keyfi uygulamaların kalkmasını istiyoruz.

Yakın zamanda hem bulunduğumuz cezaevinde hem de başka cezaevlerinde Kürtçe yazılan mektuplar ve çalışmalar için mektup okuma komisyonları, çeviri parası istemekteler. Herhangi bir yabancı dil için istenmeyen çeviri ödemesi neden söz konusu Kürtçe olunca istenir. Ben bir gazeteciyim, bazı meslektaşlarıma Kürtçe mektup yazıyorum, böylesi uygulamalarla bana engel olunamaz. Anadilimizle konuşmak, yazmak ne yazık ki halen yasaklı. Bu haliyle iletişim hakkımız engellenmiş oluyor. Aslında bu yazdıklarımı Kürtçe yazmayı çok isterdim, fakat halen bunu yapamamanın özrünü sizlere sunuyorum. Düşünce, hangi dille yazılırsa yazılınsın engellenemez, düşüncenin gücü tüm yasakları parçalar, bu hakikatin farkında olmak lazım. Kürt kadın gazeteci olarak bu durum üzücü olmakta.

Cezaevlerinde genelde tutsaklar hukuki haklarının bilincinde olarak her sorun ve sıkıntıyı çözmek için hukuki yollara başvurur. Avukat bulmak her zaman mümkün değil. Tutsaklar olarak bir avukat gibi çalışıyoruz. Her türlü ilgili mercie başvurularımız oluyor. Fakat yaptığımız her itiraz, suç duyurusu cevapsız kalmakta ya da aleyhimize sonuçlanmaktadır. Örneğin, cezaevi savcılar, başsavcılar, cezaevi idaresi, Ceza Tevkif Evleri, Kamu Denetleme Kurumu, çeşitli bakanlıklar vs. yaptığımız başvurular bu haliyle birer formalite olmaktan öteye gitmiyor. Hepinizin de bildiği gibi bu kurumların sorumlulukları var, yaşanan hak ihlallerine dönük tedbir alma, cezaî süreçler işletme yükümlülükleri var. Ne yazık ki yürütülen hukuki mücadele de bu anlamıyla boşa çıkarılmış oluyor.

Ayrıca sivil toplum kuruluş ve kurumlarının da cezaevlerine dönük ilgisi ve çözümleri zayıf olsa da bazı iyileştirmeler dönemsel olmakta, süreklilik arz etmemektedir. Bu anlamda insan hakları kurumları, sivil toplum kurumlarını cezaevlerinde yaşanan hak ihlalleri konusunda daha fazla çalışmaya ihtiyaç olduğunu belirtiyoruz.

Sizlerin de bildiği gibi pandemi süreci çok sorunlu ve sancılı geçti. Özellikle cezaevlerinde birçok hak ihlali, sağlık hakkını engelleyen durumlar yaşandı. Bizler kadın kapalı cezaevi olarak yaklaşık 20'ye yakın tutsak korona olduk. Dışarıya yansımıştır. Halen bu virüsün bize nasıl bulaştığına dair bir bilgilenme yapılmadı. Cezaevi personeli dışında kimseyle temasımız yok, başta cezaevi ve sağlık bakanlığına yazmamıza rağmen cevap alamadık. Ciddi bir sağlık hakkı ihlali olmuştur.

Cezaevlerinde normalleşme süreçleri başlamadı. Aşı olmamıza rağmen, kısıtlamalar devam etmektedir. Açık görüşler yapılamıyor, avukat görüşleri camlı bölmeler ardında yapılmaktadır. Ortak aktiviteler yok, tam bir izolasyon durumu var. Dışarda kısıtlamalar kalktı, içerde devam ediyor. Bu durumun değişmesi için bir an önce yetkililerin sorumluluklarını yerine getirmeleri gerekiyor.

Bireysel cezai durumuma ilişkin ise, bilgi mahiyetinde, 8 yıl 9 ay ceza aldım. Cezam bu yazın onandı, şu an hükümlü bulunuyorum. (.....) Yaklaşık 4 yıldır cezaevindeyim.

Yaşadığımız sorunları kimi başlıklar altında böyle aktarabilirim. (.....)

Son olarak gönderdiğiniz posta pullarını alamadım, çünkü dışardan pul alamıyoruz maalesef. Tekrardan göndermeseniz iyi olur.

Sevgiyle kalın...

Sami Tunca

Mücadele Birliği Dergisi Yazı İşleri Müdürü

(Tekirdağ 1 Nolu F Tipi Hapishanesi A-35 - 25 Ekim 2021 tarihli mektup)

(.....)Hapishaneler...! Bu ülkenin gerçeği... Ne zamanki bu sisteme, iktidara karşı düşüncelerini söylemeye kalkan birisi olsa hapishane gerçeği ile karşı karşıya kalmıştır. Şairlerimiz, yazarlarımız, gazetecilerimiz, çizerlerimiz... Bu gerçeklikten her zaman nasiplerini almışlardır. Bu topraklarda hapishane gerçekliği ile tanışmak aslında büyük bir şanstır. Çünkü toprağa düşmek gibi bir durumla da karşı karşıya kalabiliyor insan. Gazeteciysen, yazarsan ölüm, fotoğraf makinesinin deklanşör anı kadar yakındır. Asit kuyularında ya da sokak ortasında faili meçhule gidebilir insan. Böylesine tehlikelerle dolu bir ülkede en tehlikeli meslektir gazetecilik.

Tutuklanırlar bu açıdan şanslıdır. Ve onlar da her şeye rağmen dik durmaya devam ettiği sürece mesleğinin değerini verebiliyor. Dışardaki dostlarımız açısından da zor bir süreç yaşanıyor. Gazeteler kapatılıyor, gazeteciler işkence görüyor, gözaltına alınıyor ve daha nice şeylere maruz kalıyorlar. Gerçekler gizli kalsın, hiçbir şey medyaya yansımaz. Ancak bu ülkede devrimci basın anlayışı var olduğu müddetçe ezilenlerin, sömürülenlerin sesi var olmaya devam edecektir.

8 yıl oldu ben tutsak düşeli. Ve uzunca bir süre daha tutsaklığım devam edecek gibi duruyor. Sizlere kısaca dosyalarımın bahsedeceğim, zaten onları da size göndereceğim. Oradan takip edebilirsiniz.

2013 yılı Eylül ayında kaldığım evden bir gece vakti yapılan baskınla gözaltına alındım. Gözaltına alınma nedenim, 2008 yılında 6 ay tutuklu kaldığım bir olaydı. Bu dosyadan 10 yıl 5 ay hapis cezası verdiler. Tabii suç ne merak ediyor insan. Babamın dükkanının önünde durmak. Evet, bir noktada durmuşum, sonra evime gitmişim. Ancak Antep emniyetine göre yakalanmasaydık büyük, sansasyonel bir eylem yapacaktık. Somut delil yok. Takip, fotoğraf, kamera kaydı yok. Polis, polisiye bir roman yazar gibi bir dosya hazırlamış ve mahkeme de karar vermiş. Antep'te Ayışığı Sanat Merkezi'nin yaptığı devrimci sanat çalışmalarını engellemek için böyle bir şey başurdular. Yargıtay onaylayınca bir süre dışarda kaldım, sonra da yakalandım.

Yakalandığımda sadece konunun bu olduğu düşüncesindeydim. Ama hayır, madem yakalanmışız, uzun bir süre daha alıkoyalım diye düşünmüş olmalı ki, gözaltında farklı bir dosyadan gözaltı kararım olduğunu öğrendim. Konu; Gezi ayaklanması... Bu konuda siz değerli dostlara bir görüşüm itiraf etmek istiyorum; Gezi ayaklanmasını ben çıkarmışım. Durun, bu ayaklanma milyonların başkaldırısı, ben onların içinde denizde bir damlayım dediysem de 52 yıl hapis cezası verdiler ve Yargıtay hızlıca onadı.

Dosya ise çok ilginç ve komik şeyler barındırıyor. Örneğin, yazı işleri müdürlüğünü yap-

tığım Mücadele Birliği Dergisi'nin internet sitesinde gözüme alındığı ve tutuklandığıma dair haber yapılmış. Ki o dönem birçok devrimci-demokrat basında haber olmuştur. Ancak Mücadele Birliği internet sitesinde haber yapılınca Türkiye Komünist Emek Partisi/Leninist Örgütü beni sahiplenmiş. Bu da örgüt üyesi olmam için yeterli delildi. Üst sınırdan bir örgüt üyeliği daha almış oldum. Kendi yazı işleri müdürlüğünü yaptığın sitede sana dair bir haber bile örgüt üyesi olmak için yeterli bir sonuç.

Gazeteci olarak haber takibi yaptığım yürüyüşler, basın açıklamaları, mitingler vb. hepsinden de örgüt propagandası aldım. Hangi örgütün propagandası belli değil. "Her yer Tak-sim yer yer direniş", " Sarıgazi faşizme mezar olacak" sloganları atılmış. Bu sloganları on binlerce insan atmış, gelin görün ki elinde fotoğraf makinasıyla örgüt propagandası yapan benim. Ama hangi örgütün belli değil.

3 yıl Tekirdağ-İstanbul arası mekik dokudum. Ringle mahkemelere gitmek, o kadar yolu çekmek zor oluyor elbette. Ama mahkemede bir dostun, arkadaşın yüzünü görmek, sesini duymak tüm yorgunlukları alıyor.

İşte bu gidiş gelişlerde hakkımda yeni iddianameler olduğunda öğrendim. Bu defa yazı işleri müdürlüğünü yürüttüğüm Mücadele Birliği dergisindeki haber, makale, fotoğraf vs. için ardi ardına dosyalar açılmaya başlandı. Toplatma kararları verildi. Gerekçe Kürdistan'da bodrum katlarda katledilen canları haberleştirmek, orda yaşananları anlatmak. Gazetenin yazarları ile birlikte (onlar da burada ağırlaştırılmış müebbet) İstanbul'a gidip gelmeye başladık. Sonuç olarak 7 yıl 8 ay hapis cezası, bu şimdi Yargıtay'da. (.....)

Sevgili dostlar,

Sizlere biraz da koşullarımdan bahsetmek istiyorum. Pandemi koşulları ile birlikte sohbet, spor hakları tamamiyle engellendi, ziyaretler aylarca yasaklandıktan sonra ayda 2 defa kapalı görüş şeklinde yapılmaya başlandı. Dışarıda normalleşme adımları atılıyor, maskeler çıkarılıyor ama biz tutsaklar ağır karantina altında tutulmaya devam ediyoruz. Ki 2 doz aşımız vurulmasına rağmen. Gardiyanlar aşılı ve her hafta içeriye gelip, test olarak bir hafta burada kalmalarına rağmen durum böyle devam ediyor. İnsanlar iki gün evde kalmakta zorlanırken biz 2020 Mart ayından bu yana aynı durumdayız. 24 saat boyunca yalnızca üç kişi olduğunuzu düşünün.

Şimdi bununla yetinmeyen devlet, biz tutsakları altı ayda bir denetlemeye, puanlama sistemine tabi tutmaya başladı. Bunu kabul etmiyoruz. Birçok arkadaşımızın tahliye zamanı gelmesine rağmen "pişmanlık göstermediği" gerekçesiyle denetimli serbestlik hakları elinden alınmış durumda.

Devrimci-demokrat basının göndermiş olduğu gazeteler Basın İlan Kurumu'ndan ilan almıyor gerekçesiyle verilmiyor. İlan alan gazeteler verilebilmiş. Bunlar da bayide satılan gazeteler. Nitekim dergiler konusunda da aylarca aynı prosedürü uyguladılar. Ama şimdi ücretini biz ödediğimiz ve abone olduğumuz zaman alabiliyoruz. Abone olduğumuz dergiler gelince haftalarca tarafımıza, inceleniyor denilerek verilmiyor.

Bu abonelik meselesinde yaptığımız itirazlar sonucunda Ağır Ceza Mahkemesi dergilerinde kitap gibi hediye eşya olarak alınabileceğine karar verdi. Fakat bu karar emsal niteliğinde olmasına rağmen idare, abone olma şartını işletmeye devam ediyor. Gelen dergiler için yine mahkemeye başvurup bu prosedürün işletilmesi sürecini beklemek zorunda kalıyoruz. İşte yaşadığımız sorunlar da bunlar.

(.....) Şimdilik mektubumu sonlandırırken sizleri sevgi ve hasretle sıkıca kucaklıyorum, çalışmalarınızda başarılar diliyorum. Dayanışma ve desteğiniz için sonsuz teşekkürlerimi iletiyorum. Hoşçakalın, kendinize çok iyi bakın. Tüm basın emekçilerini selamlıyorum.

Seyithan Akyüz

Azadiya Welat Gazetesi Adana Temsilcisi

(İzmir Şakran 4 Nolu T Tipi Ceza İnfaz Kurumu - 24 Ekim 2021 tarihli mektup)

Başta sizleri en kalbi duygularıyla selamlar, mutlu ve sağlıklı olmanızı diliyorum.

(.....) Ben Aralık ayı itibariyle 12 yılı bitirip 13. Yıla gireceğim. Yani 12 yılımı cezaevinde tamamlamış olacağım. Diyebilirsiniz ki bu kadar yatacak ne yaptın? Haklısınız. Bu soruyu bazen ben de kendime soruyorum. Ama yaptıklarımın beni 12 sene cezaevinde yatırtacak şeyler olduğuna ikna olamıyorum. Diyorum ki en antidemokratik, en yanlı yargısı olan bir ülkede bile, bu kadar ceza alamazdım. Tabiri caiz ise inanılmaz buluyorum. Ben anlatayım belki sizler ikna olursunuz.

Ben bu cezaları dört dosyadan aldım. Bu dosyaları sırasıyla ve bana hangi gerekçeyle ne kadar ceza verdiklerini belirtecek olursam;

1- 2003 yılında İzmir'in Konak ilçesine bağlı Kadifekale semtinde korsan bir gösteri oluyor. Bu gösteri polis ile gösteri yapanlar arasında çatışmaya dönüşüyor. Panzer ile müdahale eden polisler molotof kokteyli atılıyor. Olaydan birkaç gün sonra evlere yapılan baskınlar sonucu gözaltına alınan oluyor. Gözaltına alınanlardan biri de benim. Birkaç günlük gözaltıdan sonra tutuklandım. Gerekçe, "örgüt üyeliği" ve sonraki isimle "patlayıcı bulundurmak"tı. Bu dosyadan 13 ay tutuklu kaldım. Ardından "örgüt üyeliğinden" beraat edip "patlayıcı madde bulundurmak, nakletme" vs.'den 4 yıl 17 ay hapis, 3 bin lira da para cezası aldım. İşin enteresan yanı Molotof attığımı iddia ettikleri panzerin kulesinde görevli polis memuru, molotofu benim atmadığımı kesin olarak teşhis ettiğini belirtmiş, olay tutanağı da buna göre düzenlenmiştir. Yani polis memuru "bana molotofu atan bu değil başkası" diyor ama mahkeme bana molotof atmaktan sonraki isimle "patlayıcı bulundurmak, nakletmekten" ceza veriyor. Sonuç 4 yıl 17 ay hapis ve 3 bin lira para cezası (bu parayı ödemediğim için o da hapse çevrildi). Dosya 2005 öncesi olduğundan bu cezaların toplam yatırı yaklaşık 2,5 yıldır.

2- Bu dosya da İzmir'de açıldı. Gerekçe 2007 yılındaki Newroz kutlamalarında slogan atmakta. O yıl bu nedenle 4 ay cezaevinde kaldım. Ardından 1 yıl ceza aldım. Bu ceza 2010 yılında onanınca geri kalan ceza da infaz ettim.

3- Bundan önceki iki dosyadan cezaevine girip çıktım. En son tutuklanmam ise 2009 yılında oldu. Zaten o zamandan bu yanadır da kesintisiz 12 yıldır cezaevindeyim. 2009 yılında "KCK" adı altında yapılan operasyonda gözaltına alındım. Bu dosyadan 3 yıl tutuklu yargılandım. Ardından ifadem dahi alınmadan "örgüt üyeliğinden" 12 yıl hapis cezası aldım. İfademin alınmama gerekçesi Kürtçe ifade vermek istememdi. Bu şekilde Yargıtay'a giden dosya, 2014 yılında onanarak kesinleşti. Peki burada 12 yıl ceza almama sebep olan neydi? Belki önemli şeyler diye tahmin edeceksiniz ama değil. Bu dosyada ben, "KCK Çukurova basın sorumlusu" olarak yargılandım. Çalıştığım gazeteler ise Özgür Gündem ile Azadiya Welat'tı. Gerekçeleri ise şöyleydi;

- Gözaltına alındığım gün gazete büromuz da basılmış ve Dicle Haber Ajansına ait bilgisayar harddisklere el konulmuştu. Bu harddiskteki tüm şeyler (haber, fotoğraf, yazı vs.) bana üyelik gerekçesi yapıldı.
- Yine aynı baskında Dicle Haber Ajansının arşivledikleri kamera kasetleri
- Büromuzda Apê Musa'nın posterinin bulunması ve benim bu poster önünde çekilmiş fotoğrafımın ele geçirilmesi!
- Gazetemiz dağıtımçılarından birinin beni arayıp "BES (Büro Emekçileri Sendikası) gazete abonemiz olduğundan gider göstermek amacıyla fatura istediğini" belirtmesi.
- Bir trafik kazasında yaşamını yitiren Hüsnü Ablay ile Cihan Deniz'in fotolarının büroda bulunması.
- Bölge toplantımızı gerçekleştirmek için Mersin büromuzdaki ilgili arkadaşları arayıp toplantıya davet etmem.
- İkamet ettiğim mahallede yapılan bir gösteri esnasında telefon sinyalinin o mahallede olduğumu göstermesi. Oysa ben o mahallede ikamet ediyordum ve telefon sinyalinin o mahalleyi göstermesi kadar doğal bir şey yok. Zaten onlar gösteriye katıldığını belirtiyorlar, o bölgede olduğumu belirtiyorlar.
- Daha önce iki kez cezaevine girip çıktığım. Yani bu da üye olduğuma dair delillerden biri sayıldı.
- Telefonumda resim ve Kürtçe şarkıların bulunması ve bunlar gibi birkaç gerekçe daha.

Sonuç olarak 3 yıl tutuklu yargılandığım ve hiçbir aşamada ifadem dahi alınmadığı davada iyi hal indirimi yapılmaksızın 12 yıl ceza aldım. Yargıtay bu ceza onadı, Anayasa Mahkemesi ise ihlal olmadığına hüküm etti. Ama ihmalkarlıktan ötürü bu dosyam AİHM'e taşınmadı. İlgilenen avukatım "branşım değil" diyerek kendini savundu. Başka ilgilenen ve benim de bilgim olmayınca böyle bir durum ortaya çıktı. Bu süreçte ben, Azadiya Welat Adana büro temsilcisiydim. Yani en son 2009 Adana KCK dosyası kapsamında tutuklandım.

4- Bu yargılamaya ve ardından ceza almama neden olan dosya ise daha inanılmazdır. Konu şudur; Mezopotamya Kültür Merkezi (MKM) 2009 yılı için takvim bastırmıştır. Bu takvimlerin dili ise Kürtçedir. Dağıtımını yapmak için Adana büromuza da bir mektup gönderilmiştir. Ama biz henüz bu takvimleri teslim almış ve daha kapalı kolilerdeyken, Adana Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı TEM Şube ekipleri büromuza baskın düzenledi.

Baskına gerekçe gösterilen ise söz konusu Kürtçe basılmış takvimlerdi. Zira bu takvimlerin “örgüt propagandası” yaptığı gerekçesiyle toplatılmaları çıkarılmıştı. Bu baskında söz konusu takvimlere el konulmuş, bununla beraber değişik sayılarda ve arşiv amaçlı kullandığımız 3-4 adet Özgür Halk dergisi ile basın çalışmalarında yaşamını yitiren 2-3 kişinin fotoğraflarına da el konuldu. Bunlar kanımca dava açmak için inandırıcılık kazandırmak içindi. Oysa daha başka benzer dergi ve fotoğraflar olmasına rağmen bunlara dokunulmamıştır. Sonuçta bunlar davaya, dava da “örgüt üyeliği” gerekçesiyle 6 yıl 3 ay ceza almamla bitti. Daha sonra yapılan yasal düzenleme çerçevesinde bu, 3 yıl 1 ay 15 gün hapis cezasına düşürüldü. 2016 yılında da Yargıtay tarafından onandı. Oysa aynı Yargıtay 2017/5155 nolu kararla “örgüte sadece sempati duymak ya da örgütün amaçlarını, değerlerini, ideolojisini benimsemek, buna ilişkin yayınlar okumak, bulundurmak, örgüt liderine saygı duymak gibi eylemler örgüt üyeliği için yeterli değildir” demiştir. Ben ise toplatması bulunan ama henüz kolisi açılmayan Kürtçe takvimler, 2-3 fotoğraf ve birkaç arşivlik dergiden dolayı “örgüt üyeliğinden” ceza aldım. Yeniden yargılanma talebinde bulunduysam da reddedildi.

Sonuç olarak 2009 yılında tutuklandım ve o zamandan bu yana cezaevindeyim. Onanan ve cezaları kesinleşen bu dört dosyamin infaz süreleri ise 12.01.2023 tarihinde bitecektir. Eğer başımıza yeni bir bela gelmez ise, 12 Ocak 2023 tarihinde tahliye olacağım. Genelde yasal bir hak olan son bir yılını denetimli serbestlikten faydalanma hakkım da var ama bunun için önümüze “örgütten ayrıl” şartını koyuyorlar. Sanki örgüte katılmışız gibi. Oysa yargılamalarda, ifade verebildiğimiz her fırsatta, örgüt üyesi olmadığımızı, yasal bir basın organında gazetecilik yaptığımızı belirttik. Bunu bizim adımıza avukatımız da defalarca aynı şeyi söyledi. Şimdi de “örgüt üyesi olmadığınızı ve örgütten ayrıldığınızı beyan edin ki size denetimli serbestlik maddesini uygulayıp serbest bırakalım” deniliyor. Neysel! Az önce başımıza bir şey gelmezse demiştim. Zira şu anda 6 yıl 3 aylık bir (bu da örgüt üyeliği) cezam Yargıtay’dadır. Bunun hikayesi de şöyleydi:

“2008 yılının ortalarında DTP Adana il örgütünde bir toplantı düzenlenmiş, X isimli bir şahıs (nasıl elde ettiyse) bu toplantının ses kayıtlarını elde etmiş, elde ettiği bu ses kaydında isim yoklaması yapılırken Seyit Akyüz’ün de ismi okunmuş” diye bir beyanda bulunmuştur. Daha sonra “KCK” davasına dönüşen bu olay 6 yıl 3 ay “örgüt üyeliği” cezası almama neden olmuştur. Oysa söz konusu şahsın bu beyanla ismimin telaffuzu dışında iddianamenin hiçbir yerinde ismim geçmemektedir. Yani orda ne bir eylem ne de bir söylem bulunmuyor. Bu nedenle dava savcısı, 12 yıl yapılan araştırma ve soruşturmaya rağmen bir şey bulamamış ve beraatımı istemiştir. Yani davayı açan ve davayla ilgili soruşturma yapan dava savcısı diyor ki; bu insana ceza verdirecek ne bir belge, ne de bir bilgim vardır. Dolayısıyla beraatını istiyorum. Ama bunun aksine mahkeme heyeti 6 yıl 3 ay hapis cezasıyla cezalandırılmama karar vermiştir. 2019 Aralık ayında aldığım bu ceza şu an Yargıtay’dadır. Sonuç ne olur bilemem. Sadece bunu da sizlerle paylaşmak istedim.

Evet, 12 yıldır kesintisiz bir şekilde cezaevindeyim. Daha önce biri 13 ay, diğeri de 4 olmak üzere iki kez cezaevinde kaldım. Bu yatışlarımda izah etmeye çalıştığım dosyalardan dolayı idi. Yani toplamda 13,5 yıl ceza yattım. Tüm bu süreçlerde Özgür Gündem ve Azadiya Welat gazetelerinde çalışmaktaydım. Yani bütün çalışmalarım gazetecilik faaliyetleri dışında bir şey değildi. Ama buna rağmen bu kadar ceza aldım ve bu kadar uzun bir süredir cezaevindeyim. İşte bu nedenle aldığım bu cezaların karşılığının bu olduğuna ikna olamadım. Siz ikna olduysanız ne olur beni de ikna edin...

Genel olarak durumum yukarıda özetlediğim gibidir. İsteyen bu söylediklerimi tek tek dosyalarımın bakarak da doğrulatabilir. Zira ne olduysa olduğu gibi yazdım. Dolayısıyla bu konuyu kapatıyor ve yaşadığımız sorunlara gelmek istiyorum.

Bildiğiniz gibi 2016 darbe girişimi sonrası dışarda olduğu gibi içerde yeni bir döneme geçildi. O zamandan bu yana tabiri caizse olağanüstü şartları yaşıyoruz. Zamanla bu düzen oturdu ve birkaç yumuşama dışında her şey olduğu gibi devam ediyor. Tabi bunun üzerine gelen salgın da işin gerekçesini güçlendirdi. Elbette bu salt bulunduğumuz cezaevine özgü değildir. Duyduğumuz kadarıyla birçok yerde aynı şeyler yaşanıyor. Bu da cezaevlerini merkezi bir politikayla yönetildiğini gösteriyor. Ne kadar daha sürecek bilemiyorum. Umarım uzun sürmez ve cezaevlerinde de hayat normale döner. Zira normalleşmenin en çok ihtiyaç duyulduğu mekanlar cezaevleridir. Yaşananlar genel olduğundan buraya özgü bir şey belirtmiyorum. Daha doğrusu ekstra bir durum söz konusu değil.

Değerli arkadaşlar, biliyorum biraz uzadı ama 12 yılın hikayesi de o kadar kısa olamazdı. Bu nedenle başınızı ağrıttysam mazur görün diyorum.

Bu duygu ve düşüncelerle sizleri tekrardan selamlar, sevgiler sunarım. Ayrıca çalışmalarınızda üstün başarılar dilerim.

Sibel Mustafaoğlu

Azadiya Welat Gazetesi Çalışanı

(İzmir Şakran Kadın Kapalı Ceza İnfaz Kurumu 37 - 27 Ekim 2021 tarihli mektup)

Sizi saygıyla selamlıyor özlemlerle kucaklıyorum. Bana göndermiş olduğunuz mektup "...terör örgütü mensuplarının haberleşmesine olanak sağladığı ve kurum asayişini tehlikeye düşüreceğinden mektubun tamamen sakıncalı olduğu tespit edilmiştir" kararıyla el konuldu. Doğal olarak yazdıklarınızdan haberdar değilim. Bilginiz olsun diye de kısa da olsa yazmak istedim.

Size bu satırları karantinadan yazıyorum. Boğuk, havasız ve nemli odamda oturmuşum. Eskiden iki cümle karalayacaksam dahi camın önüne oturdurdum. Bir avuç gökyüzünün görüldüğü pencere sana "hayat her yerde yaşamaya değer" dedirtiyordu. Şimdi onun da bir esprisi kalmadı. Havalandırmanın üstü kafes ile kapatıldığı için on yıl sonra pencere önünde oturma alışkanlığımı bırakıp camdan en uzak yere oturmayı tercih ediyorum. Kuşlara ekmek atardım mesela eskiden. Onlar attığım ekmekle beslenir yuva kurar ve yeni minik serçelerini uçuracakları zaman önce benim bulunduğum yere getirirdi. Artık onlar da kafesten sonra terk etti zindanı. Onlar bizim olduğumuz her yeri yaşamaya değer görüyordu. Ama artık onlar da buranın yaşanmazlığına isyan etmiş olmalı. Onların terk-i diyarı, bizim zorunlu mekanımız maalesef ve her şeye rağmen kucak dolusu gülüşlerimiz duvarlarda yankılanıyor. Ve izini bırakıyor geçtiği her yerde...

Zindanda gülmek hakkın kapısına varmak gibi her şey, kahkaha atmak ise o kapıdan içeri girmektir. Çünkü her şeye rağmen gülen, gerçek manayı keşfeden oluyor. Zindanda bundan yoksun olmak ne demek biliyor musunuz? Duvar gibi çatlak, demir kapı gibi pas tutmak, ranza gibi eskimek ve solmak ama asla sakladığın o defterin arasından çıkamamak... Bizim esprimiz de bu, canlı, pas tutmaz ve asla eskimez.

Velhasıl. Aslında tam da içinde bulunduğum -bulduğumuz- koşulları size anlatmak çok yerinde, anlamlı olurdu fakat el konulacağını bildiğimden yazamıyorum. Zira Bakanlığa gönderdiğim dilekçe bile gönderilmemiş, el konulmuşken bu satırların size ulaşmak imkanı kalmamış olur. Tahminimce zindandaki basıncılara dair bir rapor hazırlıyorsunuzdur ve koşullara dair bilgi istiyorsunuzdur.

Dediğim gibi oldukça ağır koşullarda kalıyorum -kalıyoruz- ve dışarıya bir mektup ile aktarma imkanı yok. (...)

Sevgili Halil Cibran'ın dediği gibi yazdıklarım sadece yazamadıklarımı anlatmak içindi. Umutla ve dirençle kalın.

Daha önce mektup gönderdiğimiz ancak kendisine verilmeyen Sibel Mustafaoğlu, göndermiş olduğu bu mektubun ardından yazacağı mektubun idare tarafından el konulacağı kaygısıyla ailesi ve avukatı aracılığıyla durumu hakkında bazı bilgileri bizlerle paylaştı. Bu bilgileri derleyerek burada paylaşıyoruz...

- Yolladığınız mektuba el konulduğunu yazmıştım. Bunun üzerine itirazda bulundum. "Bu haliyle idare istediği hak ihlalleri ve hukuksuzlukları kabul ediyor" dediğim için İnfaz Hakimliği ve Ağır Ceza Mahkemesi itirazımı kabul etti ve mektup bana verildi. Tabi ki pullara el konuldu ve verilmedi.

- 16 Şubat 2011'de tutuklandım. Örgüt adına suç işlemek, patlayıcı madde kullanmak veya el değiştirmek, propaganda, mukavemet maddelerinden hüküm giydim. Antep'te tutuklandım ama dönemin Bölge Mahkemesi Adana olduğundan Adana 6. Ağır Ceza Mahkemesi'nde yargılandım. İlkın 21 yıl 10 ay ceza aldım. Dosya Yargıtay'da bazı usul eksiklikleri sebebiyle bozuldu ama bazı maddeler onaylandı. İkinci defa yargılandım. Bu sefer 19 yıl 10 ay ceza aldım. Mahkeme süreci boyunca anadilde savunma yapma talebimiz ceza almamızdaki en büyük etkendi. Tabi bu talep asla kabul edilmedi. Tüm ısrarlara rağmen "bilinmeyen bir dil" veyahut "savunma yapmak istemedi" ibareleri tutanağa geçirildi. Tüm itirazlara rağmen anadilim "bilinmeyenler" kategorisinde yerini aldı. Ceza almamdaki diğer önemli etken gazete dağıtmış olmamdı. Gerçekleri haykıran, katliamları, hak ihallerini belgeleyen gazeteleri sattığımdan kaynaklı büyük bir suç işlemediğim zaten. Bir evde abonelik çalışması yaparken alındım. Tüm gün gazete dağıtmıştım. Aynı gün henüz ellerimi bile yıkayamadan tutuklandım. Gözaltında plaster bant ile el swapları alındı ve rapora dönüştürüldü. Bu rapora göre patlayıcı madde kullanmıştım ve bu "delil" ile cezalandırıldım. Hatırlarsınız, o dönem elinde gazete boyası olan onlarca kişi "patlayıcı madde" iddiasıyla cezalandırıldı. Adli tıp raporunda güya patlayıcı madde kullandığımı "ispatlıydı." Ama aynı raporun altında büyük puntolarla "plaster bant ile alınan swaplar delil olarak kullanılamaz" yazıyordu. Çünkü plaster bantın altına çakmak tutsan dahi sana patlayıcı madde kalıntısı verir. Bu nedenle güvenilir değil ve delil

olarak sayılmaz. Tüm itirazlar, bilirkişi raporu vs. hiçbiri kabul edilmedi. Sonuç itibariyle Anayasa Mahkemesi de dosyayı işleme almayı reddetti. Ve ben AİHM'e gittim. Çıkış tarihim de 10 Kasım 2025.

- Aslında ceza almak anlatacağım tablo içinde en masum olanı. Buradan Adana'ya mahkemeye giderken başıma gelmeyen kalmamıştı. Yolda bırakıldığım cezaevlerinde korkunç muamelelere tabi tutuldum. Antep, Şakran, Alanya cezaevlerinde tacize uğrayarak çıplak aramadan geçirildim. Reddettiğim için onca kadın gardiyanın işkencesine tabi tutuldum. Bunun için rapor almak istedim ancak Şakran cezaevinde darp raporu aldım. Bu konuya dair suç duyurularımdan hiçbir yanıt alamadım. Yazdığım kurumlar ve vekillerden de yanıt aldığım söylenemez. Sadece Şakran'a ilk geldiğim yıl konuya dair CHP vekilleri gelip yerinde incelemede bulunmuştu. Sonuçta değişen bir şey olmadı.
- Şuan yaşadığımız en ciddi sorunlardan biri çıplak arama şiddeti. Dışarıdan gelsin veya başka cezaevinden... irade kırmaya dönük teslim almaya dönük onur kırıcı bir politika... Buna karşı hiçbir girişimden sonuç alamadık. Bu uygulama kadın gardiyanlar tarafından büyük bir onur ve gururla gerçekleştiriliyor. Yeni tutuklanan herkese bağımsız koşu dayatılıyor. Henüz yargılanmamış birine idare tarafından hüküm giydiriliyor. Ardından "bağımsızlara gitmezsen ağır cezalar alırsın, asla tahliye olamazsın" denilerek tehdit ediliyor.
- Şuan cezaevleri ayrı bir cumhuriyet gibi. Hepsinde sınırsız yetki söz konusu, denetleyen yok. Ayrıca yetkilerini sınırlarını aşarak kullanma talimatı aldıkları belli. Onun için gardiyandan müdürüne hepsi kraldan çok kralcı. Özelde en son çıkan infaz yasasıyla koşullarımız daha da ağırlaştırıldı. Yasa zaten TC iç hukuk ve sistemine pek de uyumlu değil. Yine de içeridekilere ek bir ceza olarak uygulanıyor. Tahliye günü gelen hiçbir arkadaş bugüne kadar tahliye olmadı. Hepsine sudan sebeplerle 8-10 ay erteleme verildi. Kendilerince bir puanlama sistemi oluşturulmuş aslında. İçinde yardım-dayanışma-ekonomik-ekolojik-kitap okuma düzeyi vs. var. Buna göre puan verip barajı aşanı sözde tahliye ediyorlar. Bizim için tek kriter etkin pişmanlık maddesi. Hatta bu da yetmez, "samimi itiraflarda bulunması" cümlesi de yasanın bir maddesi olarak eklenmiş. Sırf "iyi hali olmadığından tahliye edilmemesine" diyebilmek için sürekli hakkımızda tutanaklar tutuluyor. Koridor da yürüdün, selam verdin, sesini yükselttin vs. gibi gerekçelerle tutanak tutuluyor.
- Tehdit aracı olarak kullanılan cezalarla (görüş-iletişim gibi) koşullarımız iyice ağırlaştırılıyor. Zaten pandemi ile cezaevlerinde tam izolasyona geçildi. Bu fiziki, ruhi her türlü alanı kapsıyor.
- Genel itibariyle baktığımızda yıllardır İmralı'da uygulanan tecrit tüm cezaevlerine yayılmış durumda. Orada olduğu gibi basın yayın hakkımız sınırlı. Özgür basın içeri katıyen alınmıyor. Dışarıdan içeriye haftalık-aylık yayın girişi yasak. Kitaplar iki ayda bir sadece hediye kapsamında alınıyor. Alınanlara da sık sık el konuluyor. Kürtçe yayınları uzun zaman alamadık. Çeşitli başvurular sonucu şuan almaya başladılar. Fakat bu sefer de içeriye verilmemesi için çeşitli kararlar çıkarılıyor. Örneği "Li çiyayê Helgurdê şerê ronahî û tarîtiyê" adlı romana şu gerekçelerle el konuldu; kitabın Kürtçe olması, yazarın cezaevinde olması, ağırlaştırılmış müebbet alması ve kitabın başlığında dağ isminin geçmesi. Trajikomik olan kitabı inceleyen ekip Helgurd gibi yasaklı bir dağ Google'dan tarama yaptıktan sonra Kuzey Irak'ta bir dağ olduğunu anlamış. Oradaysa mutlaka tehlikelidir mantığı! Yine "Kenên Hinekiri" adlı bir kitap aynı içerikteki bir kararla verilmedi. Gerekçeler "başka bir dille yazıldığı, yazarın tutuklanmış olması." Tek bu da değil, kitabın arkasına Fehim Işık yorum yaptığı için içeri alınması yasaklandı. Cümle şöyle; "... arka kapakta ise Fehim Işık adlı yazar tarafından yapılan yorumda 'Dewran Evdirrehim bu kitabında direnişi nakşettiği, kitabın Hemin adlı bir köyde başlayıp köyün ağırları toplumun ağırlarıdır, devletin karanlık zindanlarında ustaca yazılmış kelimeler yazarın kaleminden beyaz sayfalara yazılıp bize ulaşmakta...' denilmiş. Bunun gibi onlarca karar mevcut. Gerçi daha önce M. İlmiye Çiğ gibi bir kadının kitaplarına el kondu, bunları vermeleri beklenemez.
- Tabi sürgün... Hani bir cezaevinde tünel kazılmış ya, daha tünelin sonundaki ışık görünmeden biz burada operasyon yedik. Gece 2'de apar topar koşullarımız boşaltıldı. Eşyalarımız kırıldı, parçalandı, dağıldı. Her şeyimiz, şeffaf bardak, kırık toka dahi X-RAY cihazına konuldu. Bu tabloda en üzücü olanı kırılan müzik aletleriydi. Yaşadığımız o günü anlatmama imkan yok. Sanki cephe savaşında gibiydik. İçeriye dalıp eşyalarımız oradan oraya atıp arabalara doldurdular. Götürüldüğümüz yer insanlık onuruna aykırı bir yerdi. Bir hayvanı koysanız inanın yaşayamaz. Tuvalet, banyo, mutfak giderleri tıkalı, tuvalet yerine odalar kullanılmış. Yetmezmiş gibi duvarlara dışkı ile yazı yazılmış. Yemek tablotları elbise dolaplarına konmuş, içinde küflenmiş, kurtlanmış yiyecekler. Bunlar çok da kötü değil. En kötüsü bir avuç gökyüzüne varabildiğimiz havalandırmanın üstüne çekilen kafes. Kendini hayvan barınağında dahi hissedemiyorsun. Gökyüzü bulutlu

mu, güneşli mi, ay mı var, yıldız mı bilmene imkan yok. Orada kaldığımız 1 ay boyunca tek birimiz başımızı kaldırıp yukarı bakmadık. Düşünün ki seçeler bile terk-i diyar eylemişti. Biz orada toplam 10 kişiydik. Hastaneye gittiğimiz için karantinadaydık. O koşuşu alınınca enfeksiyon kaptık. Ayrıca her yeri kazıma yöntemi ile temizleyince ayrıca hastalandık. İsrarımıza rağmen revire bile alınmadık. Geriye kalan 30 arkadaş (iki ayrı koğuştu) tek koğuş olarak bir odaya koydular. Koşullar aynı. Kamera ile 7-24 izleniyorduk. Tabi yine bana en çok dokunan kıt imkanlarla beslediğim çiçeğim, fesleğenim... onu bir avuç toprakla gizli saklı, gözümünden sakınarak büyüttüm. Normalde bir bitki bol toprak ister. Benim fesleğenim ise el yapımı bir avuç toprakta 1-2 karış boyunda çiçek veren bir fesleğene dönüştü. Haftalık baskın arama ve koğuştta gerçekleştirilen talanlara rağmen hep sakladım. Fakat cezaevi içindeki sürgünde gitti.

- Şuan koğuş mevcudiyetimiz 35. Koğuş kapasitesi ise 11. Düşünün ki odanızdan havalandırmaya gitmek için en az 10 kişiye çarpmanız gerekiyor. Koridora sandalye masa atıp uyku saatine kadar orada konaklayanımız az değil. Pandemi zamanı bu kalabalık riskli de olsa ikinci bir oda talebimiz reddediliyor. Örneğin şu an hepimiz ağır bir enfeksiyon geçiriyoruz. Sayım saatlerinde sayıma kalabalık girdiklerinden zorunlu temas kuruyoruz ve enfekte oluyoruz. Kaldığımız koğuştta sayıma göre ranza yok. Bazı arkadaşlar yerde yatıyor. İdare tarafından temizlik malzemesi veriyorken bize 35 kişilik koğuşa sadece 5-6 kişilik malzeme veriyor. Pedler yasal düzenleme ile ücretsiz dağıtılmaya başlanmasına rağmen bize 1-2 kişilik veriliyor. Amaç tutanakta "onlara da verildi" ibaresini geçmek.
- Çoğumuz 10-29 yıllar arasında zindanda olanlarız. Çeşitli hastalıklar çoktan yakamıza yapışmış durumda. Bu koşullarla sağlığınımız daha da kötüleşiyor. Normalde yemek cezaevi tarafından veriliyor. Bundan 2-3 ay önce kişi başına belirlenen iâşe bedeli 11 TL'dir. Sözde o kadar çünkü bize o miktarda dahi yemek verilmiyor. 30 kişiye 10-15 kişilik yemek veriliyor. Ama iâşenin parası şuan fatura olarak kesiliyor.
- Tüm bunları idare ile görüşmek istesek de yanıt alamıyoruz. Ne bir muhatap, ne sorunu çözecek birileri ile diyalogumuz var. Oysaki yasal olarak görüşme talebimize yanıt verip sorunlarımızla ilgilenmeleri gerekiyor. Biz de tüm sorunları kurum kuruluşlara yazıyoruz. Fakat geri dönüş alamıyoruz. Buradan idarenin dilekçeleri yollamadığı sonucu çok net ortaya çıkıyor. Ama ispatlama şansımız yok.
- Diğer önemli bir sorun da kronik hastalıklarda kullandığımız ilaçları zamanında alamayışımızdır. İlacın bitince hemen yeni kutu alamıyorsun. Araya idarenin keyfine göre zaman giriyor. Doğal olarak hastalıkların daha çok nüksediyor. Bazı ilaçlar var ki değil gün, saat bile erteleyemiyorsun. Bunun için yakın zamanda kronik hastalıkların nedeni ile kullandığım ilaçlarımı zamanında alamadığıma dair bakanlığa başvurduğum. Başvuruda periyodik ilacı alışı tarihim, idarenin veriş tarihi, bitiş vs. yazdım. Fakat idareden konuya dair bilgilendirme istenince idare günü gününe ilacımı verdiğini belirtmiş. Şimdi bunu ispatlama şansım olmadığından hem tedavim yarım kalıyor, hem de uğradığım adaletsizliği giderememiş oluyorum.

Tüm anlattıklarımın toplamında şunu söyleyebilirim, çok ciddi bir psikolojik işkence ve şiddet altındayız. Cezaevinde kalanınız varsa bilir, önce psikolojinize yönelirler. Eğer psikolojik olarak çökertirse her türlü teslim alır. Korkutmaya çalışıyor, yıldırmaya çalışıyor, böylece seni teslim almayı umuyor. Bir yerden sonra yaptığı her şeyi kanıksamanı sağlamaya çalışıyor. İtaatkar Kürtleri zindanda yaratmak istiyor. Köle kadın tiplemesinin yıkılmasını istemiyor. Bunun için her gün bin bir türlü şey yapmaya çalışıyor. O gün bir şey yapmamışsa mazgaldan sana bağıyor. Havalandırma kapısını kullanabileceği tüm gücüyle birbirine çarpıyor. Biliyor; o çarpma sesi bilinçaltında bir iz bırakıyor. Ya da sayıma geldiklerinde postallarını rap rap yere vuruyorlar. Silahlı bir ordu cephe değiştiriyor sanırsınız. Ama o ses sinirlerinize dokunuyor. Zamanla tahrip ediyor. Bunu biliyor ve bilerek her hareketini bilinçli seçiyor. Bunlar gerçekten yaşadıklarımızın özeti bile değil. Bunları size kamera ile belgelemeyi çok istedim. Gerçi olsaydı, yazdıklarımı değil, daha güzel şeyleri kayıt altına alırdım. Cezaevinde en çok istediğim şeylerden birisi de güzel anları ölümsüzleştirmek...

Geçenlerde 10 kişilik bir tiyatro ekibi oluşturmuştu arkadaşlar. Biz kadınların direnen Kürt kadınların hayatının özeti olan "Hep kavgaydı yaşamım"ı canlandırdılar. O kadar güzel, o kadar gerçekçiydi ki hem ağladık, hem güldük, hem gurur duyduk. O anı ölümsüzleştirme isteği yıllardır içimde öyle çaresiz yatıyordu. Değişiklik yaptım, aldım elime kamerayı (kalem-kâğıt) iki buçuk saatlik tiyatroyu çekebildiğim kadar çekip kayıt altına aldım. Yönetmenle küçük bir söyleşi, oyuncularla kısa bir röportaj... Ve kameramı kapatıp o anı ölümsüzleştirmenin heyecanı ve mutluluğuyla görüntüleri her gün arkadaşlarla seyrettim. Bu da bizim sınırlarımız... Bu da benim kameram... Yeter ki yapmak istesin insan, o zaman sınırlar yok olur, o an hayallerini yaşamaya başlarsın. Yeter ki hayallerini terk eylemesin insan, işte o zaman umut hep var olur.

Zafer Özcan

Bugün Gazetesi Ekonomi Editörü
(Manisa Akhisar T Tipi Kapalı Ceza İnfaz Kurumu C-18 11 Kasım 2021 tarihli mektup)

Dayanışma mektubunuzu aldım, çok teşekkür ederim. 2,5 yıllık cezaevi yaşamımda ilk kez bir meslek kuruluşundan bir mektup aldım. Meslektaşlarım tarafından hatırlanmak güzelmiş.

(.....)

Benim 20 yıllık meslek geçmişim var. Cezaevine girmeden önce son görevim KHK ile kapatılan Bugün gazetesinde ekonomi servisi şefliği idi. Hayatımda gazetecilik dışında hiçbir işle uğraşmadım. Türkiye Gazeteciler Cemiyeti'nin 2000 yılından bu yana üyesiyim. Son iki dönemde (2010-2016) Balotaj Kurulu üyeliği yaptım. Yıllarca sarı basın kartı taşıdım. Mesleki çalışmalarımın ürünü yayınlanmış 9 adet kitabım var.

Cezaevinde bulunma sebebim, hakkımdaki "silahlı terör örgütü" isnadıdır. Bu suçlamadan Manisa 3. Ağır Ceza Mahkemesi'nde 7 yıl 6 ay hapis cezası aldım. 18 Ekim'de karar, Yargıtay'da onandı. Halen Anayasa Mahkemesi'ne yaptığım adil yargılanma hakkımın ihlal edildiğine dair başvurum devam etmektedir. 7 Mart 2019 tarihinden bu yana Akhisar T Tipi Ceza İnfaz Kurumu'nda bulunuyorum.

Cezaevinde hak ihlalleri konusunda pandemi başlayana kadar ciddi sorunlar yaşadım. Ancak son 1,5 yıldır pandemi şartları ve kısıtlamaları altında yaşamaktayız. Bütün ülkede tedbirler alınırken bundan (kısıtlama ve yasaklar) normaldi belki ama her yerde normale dönmüşken bizde bütün kısıtlamaların aynen devam etmesi, özellikle mahkumlar ve aileleri açısından çok ciddi psikolojik sorunlara yol açmaktadır. Bu mesele bütün tutuklu ve hükümlülerin ortak sorunudur.

20 aydır çocuklarımıza dokunamadık. Açık görüşler yapılmıyor. Daha önce ayda dört kez yaptığımız kapalı görüşler iki ile sınırlandırıldı. Haftalık 20 dakika da telefon görüşümüz var. Açık görüşler konusunda o kadar yazışma yapmamıza rağmen hiçbir ışık görünmüyor. İkişer doz aşımızı hem bizler hem de ailelerimiz olduk. Ancak hiçbir şey değişmedi. Pandemi kısıtlamaları cezaevlerinde keyfi uygulamaya dönüştürüldü. Bugün statlar dolu, düğün salonları dolu, hayatta her şey normal ama bizde her şey yasak. En küçük gevşeme yok. Bakanlık "bu şartlar altında açık görüş yapabilirsiniz" diye bile bir şey söylenmiyor. Bu durumdan en çok küçük çocuklar etkileniyor. Ağır cezalandırılanlar mahkum yakınları oluyor. Bizim yaşadığımız psikolojik çöküntü zaten kimsenin umurunda değil.

Sizden ricam, özellikle cezaevlerindeki pandemi yasakları ve açık görüşler meselelerini gündeme getirmenizdir. Zira bu pandeminin gitmeye hiç niyeti yok ve bizler burada unutulmuş durumdayız.

Dayanışma mektubunuz için tekrar teşekkür ederim.

Bütün meslektaşlara selamlar.

HAPİSHANEDEKİ GAZETECİLERİN LİSTESİ (ŞUBAT 2022 İTİBARIYLA)

1. Abdulkadir Turay - Dicle Haber Ajansı Muhabiri
2. Ahmet Metin Sekizkardeş - Zaman gazetesi
3. Ahmet Uzan - Sabah Egele Gazetesi Haber Müdürü
4. Alaattin Akkaşoğlu - TRT Haber Koordinatörü
5. Ali Ahmet Böken - TRT Haber Koordinatörü
6. Ali Aşık - Azadiya Welat Gazetesi
7. Ali Ünal - Zaman Gazetesi Köşe Yazarı
8. Ayşenur Parıldak - Zaman Gazetesi
9. Aytekin Gezici - Gazeteci-Yazar
10. Baran Karadağ - Azadiya Welat Gazetesi çalışanı
11. Beytullah Özdemir - Zaman Gazetesi Düzce Temsilcisi
12. Cengiz Doğan - Mavi ve Kent Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni
13. Cihan Acar - Bugün Gazetesi Muhabiri
14. Çetin Çiftçi - Bugün Gazetesi Parlamento Muhabiri
15. Devrim Ayık - Özgür Halk Dergisi Çalışanı
16. Elif Ersoy - Yürüyüş Dergisi Yazı İşleri Sorumlusu
17. Ercan Gün - Fox TV Haber Müdürü,
18. Erdal Süsem - Eylül Dergisi Editörü
19. Erhan Akkuş - Bugün TV Spikeri
20. Erol Zavar - Odak Dergisi Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü
21. Fatih Özgür Aydın - Artı İvme Dergisi Yazı İşleri Müdürü
22. Faruk Akkan - Cihan Haber Ajansı
23. Ferhat Çiftçi - Azadiya Welat Gazetesi Antep Temsilcisi
24. Fevzi Yazıcı - Zaman Gazetesi, Gazeteci-Yazar
25. Gökhan Gümüş - Azadiya Welat Gazetesi Dersim Temsilcisi
26. Gültekin Avcı - Bugün Gazetesi Köşe Yazarı
27. Harun Reşit Çümen - Zaman Gazetesi eski Yazı İşleri Müdürü
28. Hasan Taşar - TRT Ankara Muhabiri
29. Hatice Duman - Atılım Gazetesi Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü
30. Hüdaverdi Yıldırım - Can Erzincan TV Haber Editörü
31. İbrahim Halil Öztürkeri - TRT eski Yapım-Yayın Görevlisi
32. İbrahim Karakaş - Yeni Yaşam Gazetesi Çalışanı
33. İsmail Çoban - Azadiya Welat Gazetesi eski Yazı İşleri Müdürü
34. Kamuran Sunbat - Dicle Haber Ajansı (DİHA) Çukurova Eski Muhabiri
35. Kazım Canlan - Cihan Muhabiri
36. Kenan Karavil - Radyo Dünya Genel Yayın Yönetmeni
37. Lokman Gezgin - Serbest Gazeteci
38. Mahmut Gülecan - Özgür Halk Dergisi Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
39. Mehmet Baransu - Taraf Gazetesi Yazarı
40. Melih Gasgar - Cihan Haber Ajansı Balıkesir Muhabiri
41. Mikat Algül - Mezitli FM Genel Yayın Yönetmeni
42. Murat Çapan - Nokta Dergisi Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
43. Mustafa Gök - Ekmek ve Adalet Dergisi Ankara Temsilcisi
44. Mustafa Ünal - Zaman Gazetesi
45. Nedim Türfent - Dicle Haber Ajansı Muhabiri
46. Nuh Gönültaş - Bugün/Zaman Gazetesi Yazarı
47. Osman Çalık - Samanyolu Haber Radyo Yayın Yönetmeni
48. Özcan Keser - TRT İstanbul İstihbarat Şefi
49. Özden Kınık - TRT çalışanı
50. Özlem Seyhan - JinNews Editörü
51. Recai Morkoç - Cihan Haber Ajansı Antalya Bölge Bürosu Editörü
52. Rifat Söylemez - Adana Haber Gazetesi Sahibi
53. Sami Tunca - Mücadele Birliği Dergisi Yazı İşleri Müdürü
54. Sedef Kabaş - Gazeteci
55. Semih Elitaş - Azadiya Welat Gazetesi Çalışanı
56. Serkan Sedat Güray - Burç FM Program Yapımcısı
57. Sertan Önal - Halkın Günlüğü Gazetesi
58. Seyithan Akyüz - Azadiya Welat Gazetesi Adana Temsilcisi
59. Sibel Mustafaoglu - Azadiya Welat Gazetesi Çalışanı
60. Turgut Usul - TRT Muhabiri
61. Tülay Canpolat - Sabah Gazetesi Ankara Muhabiri
62. Uğur Yılmaz - Bitlis Haber Portalı, Bitlis Belediyesi Basın Birimi
63. Vahit Yazgan - Zaman Gazetesi Ege Temsilcisi,
64. Zafer Özcan - Bugün Gazetesi Ekonomi Editörü
65. Ziya Ataman - Dicle Haber Ajansı (DİHA) Muhabiri

SONUÇ:

Hapishanedeki gazetecilerin durumuna dikkat çekmek, yaşadıklarını kamuoyu ile paylaşmak amacıyla hazırladığımız bu raporda, aslında nasıl bir garabetle karşı karşıya olduğumuzu daha net bir şekilde görebilmekteyiz. Dosya içeriklerinden ve gazetecilerin kendi anlatımlarından da anlaşılacağı üzere hapse atılan veya cezalandırılan gazetecilerin tek suç haber yapmak ve bunu kamuoyuna ulaştırmak. Ağırlıklı olarak “örgüt üyeliği” veya “örgüt adına propaganda yapmak” suçlamaları yöneltiliyor olsa da bizler bunun gazeteciye kriminalize etme çabası olduğunu açık bir şekilde görebiliyoruz. Bu nedenledir ki, tutsak edilen gazetecilerin suçsuz olduğunu söylüyoruz. Bunun yanında hapishanelerde bulunan gazetecilerin yaşadıkları ve maruz kaldıkları muameleler de açıkçası kabul edilir gibi değil. Hapishaneler tüm politik tutuklular açısından yaşanılmaz bir yer haline getirildiği için gazeteciler de bundan nasibini almakta ve cezalandırmaların en ağırını yaşamaktadırlar. Gazetecilerin gönderdiği mektupların içeriğinden ve yaptığımız alan araştırmamızdan da anlaşılacağı üzere kendilerine adeta düşmanca bir yaklaşım sergileniyor ve insan olmaktan gelen birçok hakları ellerinden alınıyor. Bu durumu kabul etmek elbette mümkün değil. Öncelikli hedef olarak hapishanelerde bulunan gazetecilerin bir an önce serbest bırakılması gerektiğini düşünüyoruz. Bunun sağlanmaması halinde hapishanelerdeki yaşam koşullarının düzeltilmesi ve hak gasplarının son bulması acil atılması gereken adım olmalıdır. Bunun için de başta Adalet Bakanlığı olmak üzere tüm yetkilileri görevlerini yapmaya ve bu talepleri karşılamaya davet ediyoruz.

Bizler aslında daha demokratik, özgürlükçü, düşünce ve ifade özgürlüğünün kısıtlanmadığı gazetecilerin serbestçe işlerini yapabildikleri bir ülke hayal ediyoruz. Ancak maalesef ki Türkiye’yi yönetenler bu durumdan çok uzak.

Ülkede baskı ortamını büyüten iktidarın bu tutumunun temel amacı gazetecileri mesleklerinden koparmak ve yaşanan gerçeklerin üstünü örtmek olarak okuyabiliriz. Yine halkın haber alma hakkı önünde büyük bir engel olduğunu söyleyebiliriz. İktidar kanadı doğruları değil, kendi propagandasını görmek istiyor. Bu isteği karşılamayan bütün basın emekçileri de hedef tahtasına konuluyor. Böylece tek sesli, tek renkli, sorgulamayan, gerçeğin peşine düşmeyen bir gazetecilik yaratılmak istendiğini rahatlıkla söyleyebiliriz. Baskıcı rejimin alabildiğine toplumun tüm kesimlerine sirayet ettiği bir ortamda maalesef gazetecilerin özgürlüğünden de söz etmek mümkün olmuyor.

Tüm bunlara rağmen özgür basını savunan ve daha demokratik bir yaşamı inşa etmeye çalışan bir avuç gazeteciler olarak doğru bildiklerimizi söylemeye, anlatmaya devam edeceğimizi tekrardan belirtmek istiyoruz.

ROJNAMEVANIYA DI NAVA ÇAR DÎWARAN DE

RAPORA ÇAVDÊRÎ Û NIRXANDINA REWŞA HUQÛQÎ Û JIYANÎ YA ROJNAMEVANÊN DI GIRTÎGEHAN DE YA KOMELEYA ROJNAMEGERAN A DÎCLE FIRATÊ

DESTPÊK:

Li her dera dinyayê rojnamevan, rû bi rûyê zext û pêkûtiyan tên hiştin. Welatekî ku rojnamevan lê nehên girtin, rû bi rûyê êrîşan nebin, nehên sansor kirin hema bibêje nîn e. Li welatên ku xwe di warê di demokrasîyê de bipêjdeçûyî dibînin bixwe jî, kedkarên çapemeniyê dibin hedef. Bi taybetî desthilatdariyên rûyê xwe ji rastiye badane, ji bo hiştina civakê di tariyê de zext û pêkûtiya bi her awayî li rojnamevanan dikin û dikevin hewila pêpes kirina medyayê. Mebesta asas a bi van êrîş û zext û pêkûtiyan ew e ku desthilatdarî dil dikin ku çapemenî ne bi zimanê gel lê yê bi wan be. Îcar zext û pêkûtiya berpêyî rojnamevanan li Tirkiyeyê, mixabin qat bi qatê li welatên din e. Ji ava bûyîna komarê li Tirkiyeyê heta bi niha rojnamevan ku tu car ne azad bûne di salên 90î de rojên herî zor ên jiyana xwe jiyane. Nexasim rojnamevanên Kurd ji aliyê dewletê ve berpêyî zext û pêkûtiyeke pir û pir bûne. Hingê bi dehan hevalên me yên rojnamevan ji ber danzanîna rastiye bi gel, hatine kuştin. Rojname hatine bombe kirin, ofîsên rojnamevanan hatine girtin, weşana bi dehan rojname û kovaran rawestandine.

METODOLOJIYA RAPORÊ:

Hîmê sereke yê raporê ji rewşa rojnamevanên di girtîgehên li seranserê Tirkiyeyê pêk hatiye. Mijarên sereke yên raporê ku em ê pê de bikevin; lîsta rojnamevanên girtî, sûcdar kirinên berpêyî rojnamevanan û demajoya darazî ya wan û kirina bin pêyan a mafên girtiyan in. Lê bi çî awayî rewş hatiye heta bi vê astê, anku em ê mijar bi mijar bikevin hewla pêşkêş kirina azadî û serbestiya çapemeniyê û binpêkirina mafan li Tirkiyeyê. Daneyên binpêkirina mafan ên sala 2021î jî wek hêmaneke qewînkêr dê di rapora me de hebe. Piştî ku navên rojnamevanan yek bi yek dan di beşê di der barê rojnamevanên girtî de, em ê têkiliya me bi rêya name û parêzeran bi girtiyan re daniye û behsên ku kirine di raporê de cih bi cih bikin.

1-) REWŞA ÇAPEMENİYÊ LI TIRKIYEYA KU BÛYE MÎNA GIRTÎGEHA ROJNAMEVANAN

Di sedsala 21emîn de hêvî dihat kirin ku di warê azadiya xwederbirînê û azadiya çapemeniyê li Tirkiyeyê, hin guherînên baş çêbibin lê mixabin çênebûn. Di 20 salên hikûmetên AKP'a di sala 2002yan de dest hilat, rewşa azadiya xwederbirînê û ya fikir û ramanan yekcar xerab bû. Di dehsalên dema desthilata AKP'ê de di warê pirsgirêka Kurd û azadî û serbestiyarî de piçek be jî pêvajoyeke bi nermî qewimî, lê di nivê din ê serdema desthilatê de rejîma rijd a dewletê her ku çû zêdetir bû. Rojnamevan, dem û destgehên çapemeniyê jî para xwe ji vê rewşa bi faşîzanî girt.

Bi bûyerên piştî teşebisa derbeya leşkerî ya hat angaşt kirin ku cimaeta Fethilah Gulen hewl daye ku bike di sala 2016an de, qewimîn re, li welêt dest bi pêvajoyeke ku mafê mirovan û pergala huqûqê serobino bibe, bû. Bi rejîma rewşa awarte ya piştî hewldayîna derbeyê hat ragihandin, binpêkirina mafê mirovan qat bi qat zêde bû.

Bi biryarnamêyan bi hikmê qanûnan ku bi hinceta ji ber rewşa awarte hatin derxistin re, li welêt çiqas sazgeh, weqif, komele, avahiyên medyayî yên mixelef hebûn tev hatin girtin. Zanîngeh û saziyên perwerdeyê hatin girtin, akademîsyen ji kar kirin. Bi deh hezaran kes hatin binçav kirin û girtin. Bi hezaran kes, di bin çavan de ya jî di girtîgehên lê girtî bûn hatin êşkence kirin. Civîn û meşên ji bo xwe nîşandanê û mîtîng hatin qedexa kirin, dengê civaka sivîl hat birîn. Bi asteng kirina xwe gihandina medyaya civakî hewl dan ku her kesî bikin bin kontrola xwe.

Rewşa awarte ya ji ewlekariya huqûqî bêpar a wek navgîneke zextê ya otorîter li dijî birên civakî hat bikaranîn, bi taybetî bi biryarnamêyan bi hikmê qanûnan ku hatin ragihandin, ji aliyê azadiya fikrî û ya xwe derbirînê û ya çapemeniyê ve mexdûrî çêbû, mafên mirovan bi xedarî hatin binpêkirin.

Piştî rewşa awarte ya 20ê Tîrmeha sala 2016an hat ragihandin 12 biryarnamêyan bi hikmê qanûnan hatin derxistin. Bi van 12 biryarnamêyan, bi biryarnamêyan bi hikmê qanûnan ên bi hejmar 668, 675 û 677an bi tevahî 177 saziyên çapemeniyê hatin girtin. Ji ber girtina 121 saziyên medyayê yên cimaetê û derûdora Kurdan nêzîkê 2 hezar û pênc sed rojnamevan û xebatkarên medyayê man betal.

5 ajansên nûçeyan, 16 televizyon, 24 radyo, 62 rojname, 19 kovar tev tevî hev 155 saziyên medyayî bi biryarnamêyan bi hikmê qanûnan hatin girtin.

12 televizyon û 10 radyo jî di çarçoveya bendê çaran ê xala duyemîn a biryarnamêya bi hikmê qanûnan a bi hejmar 668 hatin girtin.

Ji saziyên weşandinê 9 jê bi biryarnamêya bi hikmê qanûnan ê bi hejmar 665, dudu jî bi biryarnamêya bi hikmê qanûnan a bi hejmar 668 hatin girtin bi biryara komîsyona ku hat ava kirin cardin hatin vekirin.

Li şûna saziyên weşandinê û medyayê yên bi rejîma rewşa awarte hatin girtin, toreke medyayê ya nû ya di bin kontrola di bin nîrê AKP'ê de ku temsîla yekperestiyê dike li Tirkiyeyê hat çêkirin. Ev saziyên weşandinê yên ji bo kirina propagandaya desthilatê hatine sêwirandin û jê re 'medyaya hewz' tê gotin, her wiha li dijî birên mixelef wek çekekê dihên bikaranîn, dikin navgîne hiştina mixelefan di bin zextê de û kirina hedef û bêitbariyê. Bi girtina kartên çapemeniyê ji destên bi sedan rojnamevanên ji ber ku di saziyên weşandinê yên nêzîkê desthilatê de nedixebitîn, hewl dan ku bi tevahî bêkêr bikin. Di şeş salên dawîn de nêzîkê çar hezar kartên çapemeniyê hatine betal kirin. Kartên çapemeniyê yên rojnamevanên serî li Serokatiya Ragihandinê ya Serokkomariyê didin bi hincetên cur bi cur nadin.

Zext û bînpêkirina mafan:

Rejîma rewşa awarte ku sala 2016an hat ragihandin û heft caran bi sê mehan hat dirêj kirin 17ê Tîrmeha 2018an qediya lê kirinên wê tu dikî nakî naqedin. Bi taybetî di warê weşan û çapemeniyê de em rû bi rûyê rejîmeke rewşa awarte ya ku nehatiye ragihandin re rû bi rû ne û hêj jî ev feraseta bi faşîzanî berdewam e, rojnamevanan ji xwe re wek xetere dibînin. Binçav kirin û girtin, xwarina gefan û erîşan; her tiştî ji rojnamevanan re rewşa dibînin. Pîrê ku zext û pêkûti hatiye pir kirin, bûye ku rojnamevan li sehayê nikarin bixebitin. Rojnamevanên hildidin mîkrofon, kamera ya jî makîneya wênayan û bi pey nûçeyan dikevin tengav dikin. Ji bo rojnamevanan ji sehayê bikin serî li her rê û rêbazê didin. Rojnamevanên derbîkevin derveyê xeta ku desthilatê daniye bi hêsanî nikarin bixebitin. Rojnamevanên ne di nav medyaya desthilatê de, gava derdikevin sehayê ya nahêlin bidin ser şopa nûçeyan, ya jî rû bi rûyê gefa binçavbûyîne dibin. Carinan rojnamevanên hêj dest bi kêşanê nakin rû bi rûyê destwerdanê dibin. Ev rewş mînakeke ji mînakên herî berbiçav a feraseta li dijê rojnamevanan e.

Sansor û asteng kirina weşanê hema bibêje bûyî tiştêkî asayî. Bi sedan sîteyên înternetê ji ber navirokên diweşînin rû bi rûyê sansor û girtinê dibin. Bi hezaran hesabên medyaya civakî, ji ber zextên berpêyî sazîyên eleqedar dihên girtin û sansor kirin. Bi sedan kesên li ser hesabê xwe yê medyaya civakî tişt par dikin duçarê lêpîrsîn, doz û ceza kirinan dibin. Bi qanûnê dawîntirîn ê hat derxistin şertê hebûna nûnêr li Tirkîyeyê hat anîn ji bo sazîyê medyaya civakî û li yê bi vê yekê nakin cezayê pere yê pîrekî pir tê birîn.

Desteya Bilind a Radyo û Televîzyonê (DBRT), li ser serê sazîyên medyayê mîna "Şûrê Demokles" e. Bi zext û pêkûtiyên bi rêya DBRTê hewlê didin dengê ku sazîyên medyaya mixelef ên bi hewldana operasyonî ya desthilatê qewî nemane, bibirin. Bi Serokatiya Ragihandinê ya Serokkomariyê û hunera Saziya Ragihandina Çapemeniyê (SGÇ) ku sansorkera sereke ya çapemeniya nivîskî ye cezayê pereyê li rojnameyan tê birîn, rojnameyên ku wek medyaya desthilatê tevnagerin hewlê didin ku bi aboriyê bêbandor bikin.

Çapemeniya Azad a di bin nîrê zext û pêkûtiyan de

A rast, gava ku mirov nîrxandina azadiya çapemeniyê li Tirkîyeyê bike, a baş ew e ku mirov ji bo rojnamevanên Kurd û kevneşopiya Çapemeniya Azad sernavekî cuda binivîse. Çimkî li Tirkîyeyê çawa ku di her warî de Kurd rû bi rûyê tengezariyên cidî ne di warê çapemeniyê û medyayê de jî rewş heman rewş e. Zext û pêkûtiya li ser serê rojnamevanên Kurd qat bi qat dibe. Rojnamevanên Kurd li qadên dixebitin rû bi rûyê gelek astengiyên dibin. Di pêvajoya bi şer û pevçûn a li erdnîgariya Kurdan diqewime, rojnamevanên Kurd ên bi armanca nîşandana gel a bînpêkirinê diqewimin, dixebitîn, di dema van xebatên xwe de binçav dibin, dihên girtin, duçarê gefan dibin, gava bi pey nûçeyan dikevin tîm asteng kirin, lêpîrsîn û doz li wan dihên kirin, tîm ceza kirin. Rejîma rewşa awarte ya sala 2016an hat ragihandin dibe ku wek kirineke li dijê cimaeta Fethulah Gulen hatibe nîşan dayîn, lê ya herî pir jê bi bandor bû Çapemeniya Azad e. Çiqas kenalên televîzyonê, radyo, ajans, kovar, sîteyên înternetê û sazîyên çapemenî û weşanê yê li herêma me weşan dikirin hebûn tev hatin girtin. Bi vê kirinê xwestin ku bêhna Kurdan biçîkînin. Beşekî girîng ê di girtîgehên de ye dîsa rojnamevanên Kurd in. Ji bo nekevin vê rewşa heman ji ber gelek lêpîrsîn û dozên li wan hatin kirin neçar man ku terka Tirkîyeyê bikin.

Lê tevî van qewaman tevan medya Kurdan û sazîyên çapemenî û weşanê yê sosyalîst ên em wek "Çapemeniya Azad" bi nav dikin bi awayekî man ji pêyan û serî bi zextan ra derxistin. Zext û pêkûtiyên li dijê Çapemeniya Azad û rojnamevanên Kurd berdewam bin jî, bêtî ku ji helwesta xwe tawîzê bidin dewam dikin li berxwedana xwe.

Sala 2021ê bi bînpêkirina mafên rojnamevanan buhurî

Sala 2021ê jî bi nehuqûqiyên ji serê rapora xwe heta bi niha em behs dikin buhurî. Hema bibêje rojêke bê zext û pêkûti nîn bû. Binçav kirin û girtin berdewam bûn. Êrîş, gef, asteng kirin û sansor berdewam bûn.

Di endeksa çapemeniya azad a sala 2021ê ya Rêxistina Rojnamevanên Sînornenas amade kir de, rêza Tirkîyeyê, di warê azadiya çapemeniyê de rewşa ku tê de ye dide der. Bi xêra vê raporê em dibînin ku di nav 180 welatan de Tirkîye di rêza 153yan de ye û çiqas ji azadiya çapemeniyê bi dûr ketiye.

Her wiha daneyên îstatîstîkî yê sala 2021ê ku di pêvekê de ne, zext û pêkûtiya berpêyî çapemeniyê û bînpêkirina mafê rojnamevanan çiqas pir e cardin nîşanê mirov dide.

DANEYÊN ÎSTATÎSTÎKÎ YÊN RAPORA BINPÊKIRINÊN MAFÊ ROJNAMEVANAN A SALA 2021Î

1-) BINPÊKIRINÊN MAFÊ JİYANÊ Û EWLEHIYA ROJNAMEVANAN

Ên rû bi rûyê êrîşê bûne	Rojnamevan	55
	Organên weşanê	2
Rojnamevanên Hatine Kuştin		2
Rojnamevanên Girtine Bi Ser Mala Wan de		9
Rojnamevanên Hatine Girtin		61
Rojnamevanên Êşkence Bûne û Duçarê Kirinên Xerab Mane		6
Rojnamevanên Rû bi rûyê Miemeleyê bûne		23
Xwarina Gefan û Ferz Kirina Sîxuriyê		11
Rojnamevanên Şopandina Wan a Nûçeyan Hatiye Asteng Kirin		103 bûyer
Binpêkirinên Berpêyî Rojnamevanên Girtî		17

2-) BINPÊKIRINÊN AZADIYA FIKIRÎ Û YA XWEDERBIRÎNÊ YA ROJNAMEVANAN

Rojnamevanên Lêpîrsîn Li Wan Hatine Kirin		54
Rojnamevanên Doz Li Wan Hatine Kirin		51
Rojnamevanên Hatine Ceza Kirin	Kes	47
	Cezayê Hepsê	133 sal, 8 meh, 21 roj
	Cezayê Pereyî	72.206 TL
Rojnamevanên Darizandina Wan Berdewam e	Danişîn	336
Hejmara Rojnamevanên Girtî (Ji 4ê Rêbendana 2022yan Pê de)		62

3-) BİN PÊKİRINÊN MAFÊN ABORÎ CIVAKÎ YÊN ROJNAMEVANAN

Rojnamevanên Ji Karê Xwe Hatine Kirin	75
Rojnamevanên Kartê Wan ê Çapemeniyê Hatine Betal Kirin	1

4-) SANSOR Û ASTENG KIRINÊN SAZIYÊN MEDYA Û ÇAPEMENİYÊ

Cezayên DBRT'ê	Hejmara Weşanan	12
	Hejmara Ceza	59
Rojnameyên Cezayê Îlan û Reklamê Li Wan Hatiye Birîn	Hejmara Rojnameyan	4
	Hejmara Rojên Cezayî	115
Qedexeya Weşandinê		112

5- ASTENKIRINA LI DIJÎ MALPERÊN ÎNTERNETÊ Û MEDYAYA DIJÎTAL

Hejmara Malperên Hatine Girtin	64
Nûçeyên Xwegihandina Wan Hatine Asteng Kirin	1460
Navirokên Medyaya Civakî yê Xwegihandina Wan Hatine Asteng Kirin	160

2-) ROJNAMEVANÊN DI GIRTÎGEHAN DE Û ZILMA BÊ DAWÎ

Rastiya herî berbiçav a nebûyîna azadiya çapemeniyê dide der rewşa hevpişeyên me yê girtî ye. Tirkiyeyê di vî warî di cîhanê tevî de di rêza pêşîn de ye. Ji meha Rêbendana 2022î de 64 kedkarên çapemeniyê ji azadiya xwe bêpar hatine hiştin. (Di rapora sala 2021î de 62 ne, di wê lîstê de qeydeke kêr hebû, kesek jî piştî rapora salane hat girtin.)

Sedema girtina rojnamevanan ji ber kirinên wan ên pişeyî ye. Ji ber par kirinên xwe medyaya civakî jî hevpişeyên me yê hatine girtin hene. Di îdianameyên hatine amade kirin de jî sûcdar kirin bi tevahî ji kirinên rojnamevaniyê pêk dihên, rojnamevanên desthilatdariyê ketine hewla îlegalîze kirinê. Ji binçav kirin û girtina 5 hevpişeyên me li Wanê, Cotmeha sala 2020î ve eyan e ku rojnamevan pir bi rehetî wek ‘terorîst’ tînan îlan kirin. Lê Adnan Bilen, Cemil Uğur, Şehriban Abi, Nazan Sala û Dindar Karataş ê herî dawî hat girtin, dixwestin ku êşkencê-ya li du welatîyên li Wanê ji helikopterê de hatin avêtin bi gel bidin zanîn û bi derxistina navê ya vê bûyerê karekî giring ê rojnamevaniyê kirin. Piştî mayîna bi şeş meha di girtîgehê de sala 2021î hatin berdan û di danîşîna dawîna a 6ê Rêbendana 2022yan de serbest hatin berdan. Di doza ku hevalên me hatin binçav kirin, girtin û paşê îdianame hat amade kirin û wek ku dozeke pir bi rêxistinî hat nîşan dan de hevalên me serbest hatin berdan. Ev doz bi serê xwe nîşaneyê bi aşkerekî ya çawa ku dixwazin rojnamevanan krîmînalîze bikin.

Li Rojhat Doğru yê herî dawî di dîmenên di bûyerên Kobanê ku 6-8ê Cotmeha 2014an de kişandin de Cemiyeta Rojnamevanan a Başûrrojhat liyaqê xelatê hat dîtin di doza ku ji ber hat darizandin de cezayekî ji cezayên herî pir ên di dozên rojnamevaniyê ku di salên dawîna de tên kirin stend. Di danîşîna dayîna biryarê ya 6ê Rêbendana 2022yan de, bi îdiaya ku sûcê “xerakirina tevahiya dewletê û welêt” û ketina hewla kuştina ji qestî” carek cezayê hetabihetayê û 10 sal û 10 meh cezayê hepsê lê hatin birîn û biryara qefaltina wî hat dayîn.

Rojhat Doğru rojnamevanekî ku li pey rastiye, bi pey nûçeyan diket. Di bûyera ku mijara dozê de jî bi hewldana gihandina gel a rastiyan tevgeriyaye û di nav bûyereke bi kekel de berê kameraya xwe dabû ser rastiyan. Rojhat sûc nekiribû, rojnamevanî kiribû. Heta gava bi vê erkê radibe, koma ku dîmenên wan dikîşîne êrîşê dibe ser, wî birîndar dike.

Ev minakên ku em didin awayê didin der ên ecêbiya huqûqê ne. Wek ku me di serî de jî got hê jî di girtîgehên li Tirkiyeyê de bi dehan rojnamevanên bi cezayên giran ên cur bi cur hatine ceza kirin hene.

Di vî beşê rapora xwe de em ê hewlê bidin ku rojnamevanên girtî kî ne bi bîr bînin û di der barê rewşa wan de daneyan pêşkêş bikin.

Di derbarê danîna tîkiliyê bi rojnamevanan re û rapor kirinê de

Em Komeleya Rojnamevanan Dicle Firat û rojnamevanên girtî her tim ji hev û din agahdar in. Piştî merheleyekê bi şûn de me xwest ku gel jî hay ji rewş û pirsgirêkên rojnamevanên girtî çêbibe, ji lewma hewcehî pê dît ku raporeke wiha amade bikin.

Di çarçoveya xebata ku me di meha Îlonê ya sala 2021î de dest pê kir, serê pêşîn bi mexseda danîna tîkiliyê bi ser û ber bi rojnamevanên girtî re, me dest bi şandina nameyan kir ji temamê rojnamevanên di lîsta me de û yê me karî xwe bigihînin agahiyan wan. Di vê pêvajoyê de bi rêya parêzerên komeleya xwe heta ji destê me hat em çûn serdana girtîgehan, me bi rojnamevanên girtî re hevdiştin kirin. (Ferqiyeta di navbirê de, ji ber bersivên ji bo nameyan hatine nivîsin ya jî ji ber guherîna navnîşanan şandina nameyan ji nû ve ye.) Ji 44 rojnamevanên girtî yê me karî em xwe bigihînin navnîşanên wan re me 61 name şandin.

17 rojnamevanan bersiv da nameyên me. 13 name bi hincetên cur bi cur li me hatin zîvirandin, yek jê li ser daxwaza şexsî li me hat vegerandin. Rêvebiriya girtîgehê bi hinceta ku bi teksîr e nameyek neda girtiyî. Pirê girtîgehan pûlên ku me xistibûn nav nameyan, ji zerfan derxistin û nedan girtiyan.

NAMEYA ÎÊ COTMEHA 202Î KU KOMELEYA ROJNAMEVANAN A DÎCLE FIRATÊ JI ROJNAMEVANÊN GIRTÎ RE ŞANDIYE

Merheba...

Hevpîşeyên min ê delal; em li ser Komeleya Rojnamevanan Dîcle Firatê ku meha Rê-bendanê ya sala 2020î bi mebesta parastina azadiya fikir û xwederbirînê û birêxistinîkirina piştevaniya rojnamevanan damezirîna xwe ragihandiyê xwe digihînin te. Serê pêşîn em li ser navê endam û rêvebirên komeleya me tevan hest û dilnên xwe yê piştevaniyê dubare dikin.

KRDF'ê ji roja ku ava bûye heta bi niha pêşî piştevaniya bi rojnamevanên girtî re ji xwe re kiriye hedef. Ne zehmet e texmîn kirina pirsgirêkên di girtîgehê de yê hûn bixwe jî rû bi rû ne. Helbet gava derxistina serî bi van pirsgirêk û tengezariyan re, divê hûn bizanin ku hûn ne bi tenê ne. Em wek komele dixwazin bişopînin rewşa we û şert û mercên hûn tê de ne. Her wiha, bi mebesta dana piştgiriya huqûqî û hem jî danbihîstina dengê we bi gel em dixwazin bi bîr bînin ku tiştê ji milê me tê em hewil didin ku bikin.

Em wek komele; ji xwe re dikin armanc ku di vê çarçoveyê de bi danîna têtikiliyê bi rojnamevanên girtî re bi rêya nameyan, pirsgirêkên hûn bi rû ne ji cihê cih guhdarî bikin û bikin ku gel bihise pê. Wek komele; em ji xwe re dikin armanc bi rojnamevanên girtî û yê dihên darizandin re têtikiliyêke bi bandor danîn, bibin hevparê pirsgirêk û tengezariyên wan, çareser bikin, dengê wan bi awayekî bi bandortir bidin bihîstin, û bi daneyên peyda dikin raporên amade bikin. Bi rêya parêzerên xwe serdana hevpişeyên xwe bikin, çavdêriya rewşa tê de ne bikin, ragihandin pirsgirêk û tengezariya wan û bi awayekî bihêztir piştgiriya huqûqî bikin.

Bi nameyên ji we tên û dane û agahiyên ji hevdiîtinên me bi rêya parêzeran bi dest xistine bi sê zimanan (Kurdî, Tirkî, Îngilîzî) bikin rapor û bi gel bidin zanîn. Vê raporê ne bi tenê bi nivîskî, bi sehekî û dîtbarî jî bi hêz bikin gihandina bêhtir kesan ji xwe re dikin hedef.

Ji bo pêkanîna van tevan tiştê em ji we dixwazin ew e ku di nameya ku hûn ê ji me re wek bersiv binivîsin de; dosyeya xwe ya dozê, pêvajoya darizandinê, dosyeyêke ku we ceza jê girtibe hebe û rewşa dawîn a dosyeya xwe û di der barê înfaz kirina cezayên we de agahiyên bi giştî û rojane par bikin.

Pirsgirêk û tengezariyên we yê di girtîgehê de, eger hebe xesp kirina maf a berpêyî we, nehuqûqiyên hûn bixwe rû bi bûne ya jî hûn bûne şahid em dixwazin hûn ragihînin me. Di der barê xebatên em ê bikin de em ê car bi car haya we pê bixin û li danîna têtikiliyê bi hev û din re dewam bikin.

Bi dawî kirina nameyê re, em cardin silavên xwe yê ji dil li we tevan dikin, li ser navê malbata Komeleya Rojnamevanan Dîcle Firatê hez kirin û hurmeta xwe radigihînin.

NAME HEYE JI ROJNAMEVANÊN GIRTÎ

Di vî beşê rapora xwe de em ê nameyên rojnamevanên girtî di der barê dozên xwe, pirsgirêkên rû bi rû ne nivîsîne em ê par bikin. Di heman demê de di quncikê "Name Heye ji Rojnamevanê/a Girtî" yê malpera me de hatine weşandin de daneyên balkêş jî derdixê holê. Nameyên ku hatine li gor rêza bi alfabeî ya rojnamevanên girtî em diweşînin. Beşên têtikildar ê nameyan wek xwe pêşkêş dikin.

Abdulkadir Turay

Nûçegihanê Mêrdînê yê Ajansa Nûçeyan Dicleyê ku hat Girtin
(Girtîgeha Tîp E ya Mêrdînê / Nameya 17ê Sermaweza 2021î)

(.....)

Hevalno! Em niha di girtîgehê de rû bi rûyê bandora nehênî ya atmosfera siyasî ya ji der ve ne. Me her dem li ber xwe da li dijê binpêkirinên nehuqûqî û kêfî yên rûmeta mirovahiye nahesîbinin, em ê li berxwedana xwe dewam bikin. Di vê kontekstê de heger bi kinasî be jî mirov balê bibe bi ser hin xalan de:

- 1- Bi qanûnên hatine derxistin bernedana hevalên me îspata ku dad li welatê serobino bûye. Hinceta bernedanan ew e ku em di qawîşên siyasî de ne.
- 2- Ji ber vê yekê bi hevkeşeya "ya radestî ya jî êsirî" bêhuqûqiyê ferz dikin. Di der barê vê de em nizanin bê ka ne baro ne jî xebateke bi cidî dikin ya na. Ez hevî dikim ku jî bo betal kirina van kirinan serîlêdanên pêwîst werin kirin.
- 3- Alav û amûr (bincilk, gore, şimik û hwd.) ên ji aliyê malbatên me ve tên şandin nadin me. Ji hewildana wan a ku dixwazin malên herî nebaş biha bifiroşin me, mirov têdighîje ku di nav kar de hesabê klîkên yekperest û rantparêz heye. Hevalên me yên sewqa wan a nexweşxaneyan dertê, ji ber ku daxwaz û helwestên 'rûmetşikên' ên jandarmayê yên di bin navê lêgerînê de dikin, red dikin nikarin biçin nexweşxaneyê. Lewma hevalên me yên nerehetiyên xwe yên kronîk hene nayên tedawî kirin û vêca nêxweşiyê wan a din çêdibe.

Hevpişeyên hêja, dixwazim behsa rewşa xwe bikim: Hûn jî dizanin ku ez hatim darizandin û bi neh salan hatim ceza kirin. Hêj jî girtî me. Numreya dosyeya min 2017/50 ye û, sê sal û sê meh in li Dadgeha Bilind e. Cezayê min hêj nehatiye erê kirin, li Dadgeha Bilind e. Înfaza min 6 sal 9 meh in, 5 sal û 8 meh in girtî me. Ji qedandina cezayê min re maye sal û meh. Lê wek ku min got dosye hêj li Dadgeha Bilind e.

Hevrêyê min; du meh berê dêya xwe ya pir jê hez dikim canê xwe ji dest da. Dayîna canê xwe ji dest a dêya min li ser min bandoreke derûnî kir û kesera ku mirina bi xwe re tîne bandorek hişt li ser min. Ji bo beşdar bûyîna cinazeyê dêya xwe min serî li dozgeriyê da lê bi hinceta nexweşiya koronavîrusê daxwaza min hat red kirin. Min nekarî beşdarî dêlindêza cinazeyê dêya xwe bibim, bi parnekirina êşê bi dost û hevalên xwe re di zindanê de wek ku ez di zindaneke din de bim çêbû li min.

Di nav xeyalên ku min dikirin de derketina ji der ve û gera bi dêya xwe re şikandina xura canê xwe hebû. Min pir dixwest bi destên wê yên fedakir em pê mezin kiribûn bigirim û maç bikim.

Ez her roj bergîdana keda pîroz a hûn didin ez ê çawa bidim dijiyam. Tu nabê, ew axaftina bi telefonê ya bi hevûdin re ya bi deh deqîqeyan diyaloga min a bi wê re ya dawîn bû. Ji ber şertên mejbûrî min nekarî careke din xwe bigihînim. Xeyal hîmên bingehîn in ku mirov ji pêyan dihêlin. Êşa pêkneanîna xeyalên xwe dikêşim. Şîna xwe di nava xwe de dijîm. Hem jî dûrê dêya xwe...

Hevalên hêja!

(.....)

Parastina rastiye bêtirs, gava bivê li dijê rastiye diparêzî divê mirov berdêl bide. Em wek rojnamevanên vî welatî dibin xwediyê çandeke jiyanê. Em hîne parastina nîrxên civakî û jiyanê bi şertê dayîna canê xwe bûn. Gava dora wê bihê em beyan dikin ku "Em bi qasê li ser canê xwe bidin hez ji jiyanê dikin. Bi gotinên "Berxwedan jiyan e" em mezin bûn. Me bi vê perspektîfê li çapemenî û rojnamevaniyê nihêrt. Sedema ku hewilê didin dengê me bibirin ew e ku em angajeyî pergale nabin. Tiştê dikeve ser milên me ew e ku wekh her car di rastiye xwe de israrê bikin. Bûyîna ji der ve ya jî di girtîgehê de ne astengî ye ji bo berxwedanê. Bero-vajiyê vê yekê, divê mirov li her derê têtikoşe.

Cengîz Doğan

**Midûrê Karê Nivîsê yê Rojnameya Mavi ve Kentê
(Girtîgeh bi Tîp T Hejmar 2 ya Şakrana Îzmîrê Nameya bi dîrok 1ê Mijdara sala 2021î)**

(.....) Di der barê rewşa xwe de we ji min agahî xwestibûn. Di der barê girtî bûyîn û doza xwe bi kurtasî ez dikarim van tiştan bibêjim:

Sala 2003yan li Nisêbînê min di rojnameya Azadiya Welat de dest bi xebatê kir. (Malbata min li Nisêbînê dijî û ez jî Nisêbînî me.) Di heman demê de min xebatê ciwanên demokratîk jî dikir. Sala 2003yan ji ber xebatên xwe yê rojname û di nav ciwanan de hatim girtin û salek bi şûn de serbest hatim berdan. Sala 2004an tevî komê hevalên xwe yê li Nisêbînê me rojnameyê heftane ya bi Tirkî- Kurdî ya bi navê "Mavi ve Kent" weşand. Ez jî gerîndeyê giştî yê vê rojnameyê bûm. Ji ber xebatên xwe yê rojnameya Mavi ve Kentê sala 2005an hatim girtin û di der barê hejmarê rojnameyê tevan de doz li min hatin kirin. (Niha aqûbeta dozê jî çî ye nizamim, ji wê boneyê dosyeyê Dadgeha Bilind.)

Pirê dozên min berdewam in û di der barê aqûbeta min de tu agahiya min nîn e. Dadgehê salan 2006an îlanên şehîdan, nûçeyên di der barê Kurd û Kurdistanê de yê di rojnameyê de, ji ber ku me peyvên wek Rêberê Gelê Kurd, Hêzên Parastina Gel, Kurdistan, Birêz, Gerîla û hwd. bi kar anîne salek û şeş meh û 20 sal cezayê hepsê dan min, ez serbest berdam. Piştî ku ez hatim berdan min cardin li xebatê xwe yê rojnamevaniyê dewam kir. Di demeke ku min dabû ser şopa nûçeyê defin kirinê cardin ez bi awayekî nehuqûqî hatim girtin û meh girtî mam. (Ez aqûbeta vê dozê jî nizamim.)

Heta sala 2009an a ku ez hatim girtin jî min li xebatên xwe yê nûçegihanî û gerîndehiya giştî yê rojnamevaniyê dewam kir. Nêzîkê 60 hejmaran rojname derxist.

Ji ber ku em hatin girtin yek carinan çap kirina rojnameyê radiwestiya. Ji wê boneyê hema bêje li her hejmara rojnameyê doz dihat kirin ya jî ji ewlehî û dozgeriyê dihatin, hişyar dikirin. Bi zexta siyasî, aborî û ewlehiyê asteng dikirin. Em jî neçar man ku çap kirina rojnameyê di dawiya sala 2008an de rawestînin. Ji ber van xebatên xwe di sala 2009an de di çarçoveya dozê "KCK Mêrdîn" û "KCK ŞIRNEX"ê de hatim girtin. Ji hingê ve girtî me. Di çarçoveya dozê de ceza li min hatin birîn. Ji hin dosyeyên min ên ji sala 2003yan heta bi 2009an bi tevahî 21 sal ceza dan min û niha hukumxwarî me. Bi ser de sala 2020an jî sê cezayên dîsîplînê û hucreyê dan min. Înfaza min jî şewitandin. Ango ji ber ku înfaza min hat şewitandin berdana min 5 salên din jî taloq lê ket. Bi normalî divê ez sala 2023yan bihatama berdan lê ji ber sê cezayên hucreyê û şewitandina înfaza min berdana min taloqê sala 2028an bû.

(.....)

Wek ku hûn jî dizanin demeke diyar e serlêdana îtirazê ji bo Dadgeha Mafê Mirovan a Ewropayê. Lê mixabin ji ber ku parêzer bi bêberpirsiyarî tevgeriya û ez agahdar nekirim min nekarî serî li DMME'yê bidim.

(.....)

Niha di girtîgehan de zext û pêkûtî, binpêkirina mafan û mexdûriyetên mezin diqewimin. Bo minak; ji ber cezayên hucreyê (sê hucre) yê di çarçoveya cezayên dîsîplînê de tên dayîn înfaza me dihê şewitandin. Ev jî dibe sedema mayîna me ya bi 5-6 salan zêdetir di girtîgehê de. Ji du salan bêhtir e ku rojnameyên Xwebûn, Yeni Yaşam û rojnameyên Kurdî û yê mixelef tevan nadin me. Yanî qedexeyê ketina wan a girtîgehê! Ji kovarên bi rêya PTT'ê dişînin yekê bi tu awayî nadin me. Kovarên em dixwazin bi pereyê xwe jî bistînin (bi taybetî yê Kurdî û mixelef) ji ber ku di lîsta wan diyar kiriye de nîn in ji me re wiha dibêjin: "Em nikarin vê kovarê binin, qedexeyê ye." Du-sê sal in radyoyên pêlkin û dirêj distînin ji me. Sê- çar meh berê jî radyoyên me tev berhev kirin. Bi ser de ji ber ku radyo bi min re hebû carekê 15 roj careke din jî bi 8 rojan cezayê hucreyê dan min. Niha bi tenê radyoyên FM hene. Kenalên televizyonê tev ên medya alîgir in. Salixdanên rast em ji malbatên xwe hîn dibin, em wan jî bi awayekî pir bi sînorkirî digirin. Pirtûkên bi rêya PTT'ê dihên bi derengî be jî didin me. Lê hem bi awayekî sînorkirî hem jî piştî ku hinek li bal xwe dihêlin hêj didin. Lê ji her pirtûkekê yekê didin me. Bi hinceta pandemiyê kirinê çandî û werzîşî û kursên hunerî û pîşeyî û wd. rawestandine. Di odayên jib o 10-12 kesan de em 17-18 kes dimînin. Niha gelek hevalên me li erdê radizin. Bi tenê tiwalet û banyoyek heye. Heftayê carekê 10 kesan derdixin derve ji bo lîstina fûtbolê bi 50 deqîqeyan. Hevalên cezayê wan qediyayê bi hinceta qanûnê di meha Rêbendanê ya sala 2021î de hatiye derxistin nayên berdan û cezayê 6 meh ya jî salek dirêj kirin. Hevdîtinên vekirî bi hinceta pandemiyê bi du salan hatin betal kirin. Hevdîtinên girtî jî mehê bi tenê du car tên

kirin û 40 deqîqe ne. Tevî ku di qanûn de “Dibe ku hevdîtinek heta bi saetek, saetek û nivê dirêj bibe” hevdîtînên me bi 40 deqîqeyî ne. Di odayên temamên girtiyên edlî de telefonên bi dîmen bi cih kirine lê hêj di odayên me de bi cih nekirine û li gor ku dibêjin dê wî mafî nedin me. Tevî gelek tiştên di çapemeniyê de xuya dibin û dewlet wiha pê pesnê xwe dide: “Girtîgehên me hewqas hatine xweşik kirin.” Vî mafî bi tenê nadin me. nas nakin. (...)

Heval û hevpişeyên min ên delal! Pirsgirêkeke me û ya malbat me ya din jî ew e ku em ê sirgûnê girtîgehên dûrê malbatên xwe tînin kirin. Bo mînak; ez Nisêbînî me, dê û bav û xwişk û birayê min tev li wir dijîn. Ez sala 2009an hatim girtin û ez birim Girtîgeha Mêrdînê. Lê sala 2012an ez ji Girtîgeha Mêrdînê Tîp E yê ya Girtî sirgûnê Îzmîrê hatim kirin û nêzikê 10sal in li Îzmîrê girtî me. Ji ber vê dûrahiyê (Navbira Nisêbîn û Îzmîrê 1800 km ye.) malbata min nikare were dîtina min. Ev yek jî hem di warê aborî hem jî di yê civakî, fizîkî û derûnî de dibe sedema mexdûriyeta bi fizîkî. 10 sal in ji bo sewqê girtîgeheke nêzî malbata xwe werim kirin min gelek caran serî li Wezaretê Dadê daye lê her care hincetên beradayî serlêdanên min û malbata min red kirin. Ev pirsgirêkeke bi tevahi ye. Hem ez hem jî malbata min mexdûr dibe. Deh sal in ku bav û xwişkên min nikarin werin dîtina min. Çima? Çimkî çûyîn û hatin hezar û şeş sed km ye. Di zêrê de we pûlê posteyê jî şandiye, spas dikim. Lê rêvebiriya girtîgehê pûlên ji der ve tînin nadin me. Ji lewma ne hewce ye ku hûn pûlan bişînin. (...)

Elîf Ersoy

Berpirsiyara Karê Nivîsê yê Kovara Yürüyüşê (Girtîgeha Girtî ya Jinan a Buryana Kayseriyê Nameya 23yê Cotmeha 2021î)

Hem ji we hem jî ji yên me yên wan deran hatina nameyêke piştewaniyê ez pir kêfxweş kirim. Pûlê bi 16 banotan ê ji nav zêrê derket, tevî ku hîç nehatiye bikaranîn, nedan min: Ew jî nizanin ku çima dest didin ser tiştên me. Spas dikim ji bo piştigiriya we ya bi her awayî, hêviya biserketîna dikim ji bo we. Quwet be ji we re.

Heta ji min were ez ê bikevim hewila vegotina rewşa xwe ji we re. Duh (21ê Cotmehê) “Roja Rojnamevanên Cîhanê” tevan bûye. Ez ji pelê salnameyê pê hisiyam. Roja me ya rojnamevanan leqayê roja 45an a greva me ya birçîbûyîna hat. Tu li vê nakokiyê! Wek girtiyên siyasî yên din, wan ez jî bi zorê anîm vir û ji ber dûrahiyê nikarim hevdîtina ji bo serdanê bikim. Ji lewma tiştên li vir bi serê me de tînin nikarim rû bi rû bibêjim ji kesî re. Carinan nameyên min jî bi hinceta ku “bi teksîr” dibînin îadeyê min dikin. Cihê ez lê dimînim, cihê dosyeyên min lê dihên dîtina, malbata min, ê/a tê dîtina min, dibistana min yanî her tiştê min li Stenbolê ye. Lê ji bo min û herî tiştî ji hev û din vebiqetînin ez heta bi wan deran hatim sirgûn kirin. Ez girtiyekê çapemeniyê me, ji ber navê min jî di kunyeya kovara “Yürüyüş”ê ku kovareke yasayî ye de heye di dadgeha Cezayên Giran a 37emîn a Stenbolê ku Akin Gürlek serokatîya wê dikir de min “8 sal û 9 meh” ceza stend. Piştî du sal û nîvan ji bo çûyîna dadgehê gaziyî min hat kirin, mafê min pir hat bînpê kirin. Piştî sê mêhan ku ez bûm berpirsiyara îmtiyazê di girtina bi ser buroya kovarê de ya polîsan ez hatim girtin. Ji 2yê Tebaxa 2017an ve bêyî navbir ez girtî me. Piştî ku ez hatim girtim jî tevî ku derfeta ez kovaran bidim destê xwe û li wan binihêrim nîn bû ji kovarên ku çap bûne doz li min hatin kirin. Dosyeya ez ji ber girtî me hêj jî li Dadgeha Bilind sekinandî ye. Hevalên we yên parêzer li dosyeyê binihêrin, hûn ê bêhuqûqîya ez rû bi rû bûme û berdewam e bibînin; a rast min ne bawer e hûn şaşwaz bimînin, ew ji ber tabîeta xwe yên ku ne ji wan bin, herî pir jî dijminahiya me dikin. Ji ber dadgêrekî seyar ê biryara Dadgeha Destûra Bîngêhîn nas nake, dadgeh bi dadgeh digere zêdeyê çar salan e ku ez girtî me. Dosyeyêke min a din ku li Dadgeha Cezayên Giran a 13emîn a Stenbolê berdewam e heye. Berdewam e lê heta niha tu car gaziyê min nekirinê ji bo danişînê. Gava hejmar 500î me belav dikir ez hatim girtin, ev dosyeyê ji lewma ji “bûyîna endama rêxistinê” li min hat kirin. Ango her du jî bi heiman navrokê du doz ji “bûyîna endama rêxistinê” li min hatine kirin: Yek jê Dadgeha Cezayên Giran a 13emîn a Stenbolê ye, ya din jî Dadgeha Cezayên Giran a 37emîn a Stenbolê ye. Ji bo kirina yek a dosyeyan parêzerê/a min pir pê re mijûl bû lê dadgêrê biryara Dadgeha Destûra Bîngêhîn jî nas nake ev yek zû bi red kir. Ji ber nexweşîya xwe ji zû de bû ku min nedinivîsî, ez ê nameya xwe 25ê Cotmehê roja Duşemiyê bidim posteyê. Îro roja 45an a greva min a birçîbûyîna ye. Ji keynî av û çaya poşet mahtê min tu tiştî hilnahêne. Misêwa vedireşim, qewî nikarim rabim pêyan; destên min bi hev û din de hişyar dibim. Ez tu pîvanê nakim lê duh gava gardiyanan ez dîtîm hatin derî vekirin, panîk li wan çêbû, tansiyona min baş bû, hatime ser 46 kîloyan. Bi îsrar xwestin ku min bibin servîsa bi lezgînî, lê min qebûl nekir, cardin hatin û çûn.

ku tu encam jê negirtin ji servîsê hemşîre hat. Yanî ev cara ewil bû hemşîreyek hat dîtina min. Min israra vîtamîna B1'ê jê pirs kir, got ku hewilê didin ku peyde bikin, bi tenê li cihekî derman dîtine, dewlet êdî heqê wê nade: Min di serê serî de jixwe ji gardiyanan re gotibû ku ez qebûl dikim ku bi pereyê xwe bistînim. Ji bo dirêj kirina pêvajoyê ji hincetan bêhtir çi heye ka... Herî dawî, ji min re hat gotin ku eger ez ji hişê xwe ve biçim bêyî ku ji kesî bipirsim dê min rabikin. yekeya servîsa bi lezginî, li ser vê mijarê jî minaqeşe çêbû.

- Ji dozeke kovarê ya li Dadgeha Cezayên Giran a 36emîn a Stenbolê dihat dîtin jî min ceza girt, dosyeya min niha li Dadgeha Bilind e.
 - Doza protesto kirina qetilama li Pirsûsê ya niha li Dadgehê Cezayên Giran a 14emîn a Stenbolê dihat dîtin jî li Dadgeha Bilind e.
 - Hejmara asas a biryara îstinafê ya doza min li Dadgeha Cezayên Giran a 32yemîn a Stenbolê 2019/1475, hejmara biryarê 2020/761. (doza kovarê)
 - Dosyeyeke min a li Dadgeha Cezayên Eslî ya 14emîn a Enqereyê dihat dîtin heye.
 - Li Dadgeha Cezayên Giran a 27emîn a Stenbolê biryara HAGB'ê bi dîrok 06/11/2018 heye lê biryar di 05/12/2018an de eseh bûye. (Doza kovarê) Ji hinek dozên kovarê berat jî bûm.
 - Dadgeha Cezayên Eslî ya 2yemîn a Stenbolê
 - Dadgeha Cezayên Giran a 35emîn a Stenbolê
 - Dadgeha Cezayên Giran a 24emîn a Stenbolê
- Ji xeynê van; dozên ez nizanim di çi merheleyê de ne û kîngê hatîne dîtin jî hene.
- Dadgeha Cezayên Giran a 2yemîn Anatoliyayê ya Stenbolê
 - Dadgeha Cezayên Giran a 2yemîn a Bakirkoyê
 - Dadgeha Cezayên Eslî ya 3yemîn a Karabuk (Dema di girtîgehê de bûme doz li min hatiye kirin)
 - Dadgeha Cezayên Eslî ya 2yemîn a Karabukê (Di girtîgehê de bûme doz li min hatiye kirin)

Min behsa dozên ku li min hatine kirin kir ji we re îcar, bi hêvîya dîtina hev û din careke din hez kirin û silavên xwe li rêyî we dikim. Em di girtîgehan de bin jî û ji der ve bin jî heta ku ev bêdaletî hebin ev doz jî naqedin. Quwet û serkeftin be ji we re! Bimînin bi xêr û xweşî û dostanî û hêviyê...

Erdal Süsem

Edîtorê Kovara Eylûlê

(Girtîgeha Girtî ya bi Tîp F a Edîrneyê A-18- Nameya bi dîrok 15ê Mijdara 2021î)

(.....)

Hevalên delal; êz ê hewil bidim ku di çarçoveya kategoriyên diyarkirî bibim bersiv:

a- Pêvajoya Huqûqî

Li Stenbolê dema ku rojnamevaniya xwecihî û fanzînî dikir, li ser îfadeyê kesê bi navê Kerem Bükreyê ji aliyê polîsan ve bûye lixwemikurhatî li ser min da dest bi gera li min kirin sala 1999an. Min jixwe ew nas jî nedikir, ihtimala ku em di heman kuçeyê de bibuhurin jî nîn bû.

21ê Adara sala 2000î ez hatim binçav kirin ji ber îfadeyê lixwemikurhatê diyar. Ez hatim êşkence kirin li Şaxê Vatanê yê bi nav û deng ê hingê (di belgeyên Tîba Edlî de qeydkirî ye) û roja pêncan hatim girtin. Wek ku hûn jî dizanin, di demeke ku rojnamevan li kuçe û kolanan dihat kuştin, rojname dihatin bombe kirin de, berdêlê xwe ci bih kirina di pozîyoneke rexneyî û mixelef de giran bû û rojnamevanên mixelef, di deh salên dawîn de kiriyariyên rojnamevaniyê bi rêxistinên neyasayî ve dihatin kirin û dexilê "lêpîrsîna teror"ê dihatin kirin û bi sûcdar kirina "bûyîna endamê rêxistinê" dihatin girtin. Heman tişt bi serê min de jî hat; bi şanîdana wek hincet a îfadeyê lixwemikurhatiyê ez hatim girtin. Mijara mîzaha reş; kesê lixwemikurhatî di îfadeyê xwe de ji şikra min re gotiye ku ez wî nas nakim, û min nedîtiye. Tevî ku ew di rêxistineke cuda ya nelegal de bûye di der barê min de pir tişt bihîstine. Dinyaya xeyalî ya lixwemikurhatî ewqas berfireh bûye ku gotiye ji ber rêgeza "veşarî bûyînê" yên ji heman rêxistinê re xebitîne jî hev û din nas nekirine û haya wan ji kirinên hev û din nîn bûye. Li gel ku di rêxistineke cuda de bûye hay ji kirinan min hebûye. Bi çîrokên lixwemikurhatiyê yên di der barê min de ji xwe re kiriyê asas û "daraza biserêxwe" biryara girtina min daye bi lez û bez. Parastina huqûqî ya îsnadê dibê; lê parastina li hember gotinên ji xeybê ya jî ji afirîneriya zihnî di min denîn e.

Kesê li xwemikurhatî dîsa bi insaf tevgeriyaye, lê îdia bikira ku ez elametê qiyametê me min ê çi xwelî li serê xwe bikira?! Bibuhurin lê encax mîzaha vê rewşê were kirin. Ez qerf û henekên xwe bikim jî Dadgeha Ewlehiyê ya Dewletê bi ku destûra “eger mijar dewlet be tiştên din nelê ne” bi erka xwe rabû. Got bila berdewam be girtî bûyîna min... Kesê îfade da, hat û diyar kir ku wî bi araste kirin û zext û pêkûtiya polîsa îfade dane. Lê darizandina min sê salên ewil bi îsnad kirina bûyîna endamê rêxistinê berdewam bû. Ez li heviya berdan û beratê bûm, di rewşa delîl a dosyeyê de tu guherîn nîn be jî, bi destwerdana li dozgerî û heyetê hat kirin îdianame ji endamtiyê bi “xera kirinê pergala Destûra Bingehîn bi tundûtûjîyê” têkildar kirin terfiyê xala 146/1î hat kirin. Dadgeha Ewlehiyê Dewletê ya bi hejmar 4 a Stenbolê cezayê hetabihetayê da min! Sala 2005 an dosye çû Dadgeha Bilind, Dadgeha Bilind got hewqas ceza zêde ye, hukm û delîl ne li gorî hev in û biryar xera kir. Cihê ku dadgeha xwecihî bi ya Dadgeha Bilind bike, Dadgeha Ewlehiyê ya 4an Stenbolê ji biryara xwe nehat xwar. Di 13ê Xezîrana 2007an de heman biryara -hetabihetayê- da û tehliye kir. Li gel ku nêzikatiya Dadgeha Ewlehiyê Dewletê ya 4an li ber çavan e bi biryara hetabihetaye darizandina ne bi awayekî girtî bi awayê veşarî ew e ku dibêje: “Biçe”. Min û Xirant Dînk bi hev û din re avjenî kiriye, ez ê bi kû de biçim. Em bibêjin ez çûm, cihê em çûn dê qet bêadeletî û neheqî nîn bin? Li hember bêadeletî û neheqî yê em ê xwe ker bikin qey? Em ê li wan deran jî rexneyan li bêadeletî û neheqiyê bikin, dê li wan deran jî bi darizandinan bikevin hewila dev berdana me ya jê û li wan deran jî em ê bihên girtin.

Piştî ez hatim berdan, min dest bi weşandina Kovara Eylûl Sanat Edebiyatê kir û edîtoriya wê kir. Di navbira 13ê Xezîrana 2007an û 1ê Sibata 2010an dewam kir li weşandina Eylûlê û min da ser şopa darizandinên dosyeya ez hatime berdan. Dadgeha Bilind bi heman hincetê biryara Dadgeha Ewlehiyê ya Dewletê ya 4an xera kir û darizandin ji nû ve dest pê bû. 1ê Sibata 2010an, hevdîtînen min li ser navê Kovara Eylûlê kirinê, kirine hincet û ez biçav kirim û hatim girtin. Biçav kirin û girtina min wek “operasyoneke rêxistinî” nişan dan û bi îdiayên bêesl û fesil hat pêşkêş kirin. Armanc bêyî îdia bi rêya medyaya giştî zextan di darazê rabike û fam û ferasetê bi rê ve bibe. Ji vê dosyeyê nêzikê du salan ez hatim darizandin û serbest hatim berdan. A rast jî ev bû. Lê mexseda esil ew bû di dosyeya beriya wê de zextan di Dadgeha Bilind rabikin û bibin asteng li dijê israra di biryara xwe de. Ev yek pêk anîn. Beriya rûniştina dosyeya 2yan a ez hatim berdan Mijdara 2011an Dadgeha Bilind a Hejmar 4 (Bû Dadgeha Cezayên Giran a 12emîn) biryar erê kir. Min dest bi mayîna girtî ya hetabihetayê kir. Ji ber ku hingê mafê serîlêdana bi takekesî ji bo Dadgeha Destûra Bingehîn nîn bû, rêya huqûqî girtî bû bi parêzerê xwe me dosye bir Dadgeha Mafê Mirovan a Ewropayê. Di encama hevdîtînen DMME'yê yên bi Dewleta Komara Tirkîyeyê re kirin, dewletê bi teahud kirina di çarçoveya dosyeyê de “mafê darizandina bi adîlî bi awayekî sistematîk hatiye binpê kirin” û ev binpê kirin dê bi darizandina ji nû ve ji navê were rakirin; dosye “bi biryara darizandina ji nû ve” xera kir. Gulana sala 2019an.

Bi biryara DMME'yê û bi teahuda Dewleta Komara Tirkîyeyê bi daxwaza “darizandina ji nû ve û berdanê” min serî li Dadgeha Cezayên Giran 12emîn a Stenbolê xist. Dadgehên xwecihên li dijê biryar û îçtihadên DMME'yê û DDB'ê li ber xwe dan, li dijê daxwaza min jî li ber xwe dan. Biryara darizandina ji nû ve red kir. Min jî dosyeya di Avrêla 2020î da bir Dadgeha Destûra Bingehîn. Mejbûriyeye qanûnî ye ku divê biryareke bi banekî bi biryara Dadgeha Destûra Bingehîn û Dadgeha Mafê Mirovaan a Ewropayê û teahud/ qebûla li ser dosyeyê ya Dewleta Komara Tirkîyeyê ve bide. Bi biryara DMME'yê divê ez ji nû ve bihatama darizandin û serbest bihatama berdan. Dadgeha xwecihî xwe dide erdê û dema hukumxwarî bûyîna min a bi neheqî dirêj dibe. Ji xwe dike ku 20 sal bibuhurin di ser dosyeya min a min jê hukum xwariye.

b- Rojnamevanên girtî;

Bi zêde bûyîna zext û qedexehiyên li ser azadiya xwederbirin û çapemeniyê û darizandin û girtina rojnamevanan beranberê hev in. Serencama deh salên dawîn a Tirkîyeyê jî îspata vê yekê ye. Hejmara kesên dihên darizandin û girtin qat bi qat zêde bûye. Rojnamevanên radestê sansor û xwesansor kirinê nebûne/ bi exlaqê rojnamevan bûyîne ve girêdayî mane ya ji rojnameyên lê xebitine dawî li karê wan hatiye anîn ya neçarê îstifa kirinê hatine hiştin. Pirê van hevalan di warên cuda de dikarin debara xwe bikin, hewilê didin ku bi rojnamevaniya înternetê û rojnamevaniyê dewam bikin. Bi ya min pirsgerêka sereke ya rojnamevanên girtî hiştina bêpar ji hilberîna fikrî ye. Ev fikir ne bi tenê ji rojnamevanên girtî, lê ji bo girtiyên bi sedemên siyasî hatine girtin tevan e. Xwendkarên pirsgerêka cih û war protesto kirine heta bi daxwaza perwerdehiya bi zikmakî kirine, ji parlamentê mafê xwe yê biserêxwe bûyîna li ser kursiyî heta bi şaredaran, ji aktîvistên partiyên siyasî heta bi yên xwedî kirinên komeleyî û hwd. tevan e. Xemgîn im ku dibêjim, feraseta civaka demokratîk û sazîyên demokratîk a berpêyî girtiyên siyasî ji xeynê çend girtiyên populer, eger ne şaş bim kirina miemeleya miriyan e. Heta bihên berdan em terkê malbatan hatine kirin, malbat jî yek carinan ji bo şikandina

xura canê xwe dihên serdanê, bi peyde kirina çend weşanên bi çend qurûşên radizînin hesabê me em mane. Wek ku odeyeke mayîna li bendê bin bûye li me. Fikir, tercih û vîna dayîna biryarê ya mirov ji nav derbixe dimîne qerqodekî ji goşt-hestî ku dikare fotosentezê bike.

(.....) Di vê barê de, ji ber ku heps kirina rojnamevanan ne takekesî lê civakî ye, desthilatdarî ji bo tirsandina civakê, rakirina ji navê ya aqlê azad û rexneyî, tepisandina fikra pircurî û ava kirina civakeke yekrengî...ji xwe re kiriye armanc, ji bo xera kirina vê lîstikê ya ji dayîna geşeyê bi pêvajoya hiştina ji paj re û red kirinê, bi ya min divê rê û delîveyên fikr û ramanên rojnamevanên girtî nişan bidin werin vekirin. Gava rojnamevan bihên ceza kirin pênûsa wan naşike, eger ku nekare fikr û raman, rexne û şîroveyan xwe nekarin bigihînin gel dê hingê pênûsa wan bişike. Hingê desthilatdarî bi girtinê digihîje armanca xwe, wateyeke hêja ya mayîna di girtîgehan de jî namîne. Girtî tev wisa difikirin ya na ez nizanim lê bi ya min a sereke ew e ku bêyî bê qedr û qîmet kirin û sivik kirina pirsgerêkên wek darizandin, huqûq û tenduristî û wd. domandina hilberîn û afirîneriya fizîkî û ya rojnamevanên girtî û pêşkêş kirina ji gel re ya van e.

c- Şert û xesp kirina mafan

Ez hema bibêje qet rû bi rûyê xespeke ji bo şexsê xwe nebûme. Em rû bi rûyê tengezarî û xesp kirina mafan ên hevpar di girtîgehên li bi Tîp F de.

Sê sal in ku em nikarin hin weşanên li ser navên me dihên şandin bigirin. Em hin ji wan jî bi hêwîldanên burokratîk ên dûvdîrêj dikarin bigirin. Tevî ku di qanûn û huqûqê de nîn e, rêvebiriyên girtîgehan xal (mafê qebûl kirina diyariyên ji der ve dihên şandin)a 69emîn Qanûnê bi Hejmar 5275 dike hincet û biryara desteser kirina weşanan dide. Îtirazên me bi nişandana wek hincet a xala 62yan a heman qanûnê bi qebûla Dadgêriya Înfazê û Dadgeha Cezayên Giran, dixin nav bendê sisêyan ê xala 62yan ê qanûnê ku li gor vê yekê girtî dikarin weşanên hunerî-wêjeyî bigirin lê nikarin yên siyasî bigirin û nadin. Ji zû de ye ku ketime hewla standina kompitureke ji bo şexsê xwe. Tevî ku mînakên emsal (bo mîna Tîpa F ya Kocaeliyê) hene rêveberiya girtîgeha vê derê qebûl nake. Di seetên mesaiyê de di warekî ku rêveberiyê diyar kiriye de mînakên bikaranînê hene. Rojnamevan-nivîskar bûyîna min jî têr nake. Ji bo daktîlo kirina xebatên xwe yên edebî û felsefî min pêdivî pê heye. Di vê mijarê de hûn di warê huqûqê de bibin alîkar ez ê kêfxweş bibim. Çimkî gava nivîsên werin ji der ve werin daktîlo kirin û fotokopiyên wan werin şandin, fotokopî jî nahên dayîn. (Du sal berê dihatin dayîn.)

Niha bes ez ê pirsgerêkên wiha yên pêwîst bidim zanîn.

Hevalên ezîz, spas ku we pûl şandin ji me re lê pûlan nadin. Ji ber ku nadin ne hewce ye hûn bişînin. (.....)

Fatih Özgür Aydın

Midûrê Karê Nivîsê yê Kovara Kamu Emekçileri Cephesi (Girtîgeh bi Tîp F ya Edeneyê - Nameya 1ê Mijdarê 2021î)

Ez silavên xwe pêşkêş dikim ji Girtîgeha F ya Edeneyê.

(.....)

Di pêvajoyeke ku kedkarên çapemeniyê tim û tim rû bi rûyê zextan in û gef li wan dihê xwarin, dihên girtin, rû bi rûyê êrîşan dibin, hewil didin bi birîna îlanê ya medyaya nivîskî û dîtarî, rawestandina weşanê, bi cezayê pere bitepisînin, giringiya birêxistinbûyîna gelek pir e. Ez jî sala 2015an roja ku bûm endamê Sendîkaya Rojnamevanan a Tirkîyeyê binçavî bûm û hatim girtin. Piştî ku demekê girtî mam hatim berdâm. Lê meha Mijdarê ya sala 2017an cardin hatim girtin û ji hingê ve girtî me.

Ez sala 1981î li Stenbolê çêbûme û li Stenbolê dijîm. Zewicandî me. Min beşê birêvebirina cemaweriyê yê Zanîngeha Anadolu ya Eskişehirê kuta kiriye. Piştî ku di kovara "Halk İçin Mühendislik Mimarlık"ê de bûm Midûrê Berpirsiyar ê Karê Nivîsê di kovara "Kamu Emekçileri Cephesi" meha Mijdarê ya sala 2017an hatim girtin.

Kurteagahî di der barê dosyeyên ji ber dihê darizandin:

- 10 sal hikmê bi îdiaya "bûyîna endamê DHKPC'yê li Dadgeha Bilind e. (Niha ji ber vê dosyeyê girtî me.)
- Hikmê 4 sal 9 mehan ê bi îdiaya "Propaganda, mixelefeta qanûnê meşên civîn û xwenîşandanan û dayîna li ber xwe li dijê karmendên erkdar" jî li îstinafê ye.
- Du dosyeyên min ên bi heman îdiayan berdewam in. Ji xeynê van ji sê dozên ji ber

zext û pêkûtiyên di girtîgehan de li min hatine kirin ji yekê jî bi îdia “zirar dayîna malê cemaweriyê” 5 meh+HGB hat dayîn. Di du dosyeyên din de darizandin berdewam in.

Kirinên min ên rojnamevaniyê ku ez ji ber dihêmin darizandin:

- Di dosyeya ku ez girtî me de rojnamevaniya kirina hinceta “bûyîna endamê rêxistinê”. Bûyîna Midûrê Berpirsiyar ê Kare Nivîsê yê Kovara Kamu Emekçileri Cephesi, di dosyeyê de; wek bi rêxistin kirina qada karmendan a rêxistinê hatiye nîşan dayîn û hatiye îdia kirin ku ez “berpirsiyarê qadê” me. Çûyîna min bajarên cihê bi cihê û firotina kovarê, wek “ji bo çekirina civîna rêxistinê” hatiye nîşan dayîn. Sala 2017an çûm Amedê ku ji bo vekirina buroya kovara me li cih binihêrim. Hat gotin ku îxbara “tu bombeya zindî yî” heye, li nava rêyê, du polîsên bi êlêken pola yên tevî çekên lûledirêj ez binçav kirim û piştî hiştina di bin çavan de bi deh rojan li dadgeha ku dozgêriyê bi daxwaza girtinê ez neqil kirim serbest hatim berdan.
- Di dosyeya ez ê 10 Mijdarê 2021î di der barê esasê de li dijê mitaleayê parastinê bikim hingê lîsta nav û nîşanên girtiyên em ê kovara “Halk için Mühendislik” a ku ez midûrê berpirsiyar ê karê nivîsê yê wê bûm bi îdiaya “îspata ez têkiliyê bi endamên rêxistinê yên di girtîgehan de datînim” wek delîl hat hesab kirin. Ev û kirinên bi vî rengî yên rojnamevaniyê, wek hinceta “bûyîna endamê rêxistinê” dihên nîşan dayîn. Agahiyên di der barê dosyeyên min de wiha ne.

Agahî di der barê binpêkirinên mafan ên em rû bi rû dibin:

Helbet ne mimkûn e ku vegotina binpêkirina mafan di girtîgehan de bi çend rûpelan.

Di vê mijarê de ên bikarin pirtûkan binivîsin - û nivîsîne- kuliya teke heye. Ji lewma ez ê behsa yên sereke bikim:

- Bi derketina nexweşiya koronayê re gelek mafên me hatin xesp kirin. Mafê me yê sohetê yê di hefteyê de 10 seet bû, lê encex bi du seet û nîvan pêk dihat bi sînordar kirinên koronayê re bi temamî hat rakirin. Hevdîtînen girtî-vekirî serê pêşîn bi temamî hat rakirin, di pey re bi sînordar kirina mehê bi du kesan re û du rojan, bi awayê hevdiştina girtî dihê kirin. Gava ji ber dadgeh-nexweşxaneyê em mecbûrê derketina ji derveyê girtîgehê bibin, piştî vedigerin em 15 rojan di karantînayê de dihên hiştin. Di dosyeyên em dihên darizandin, dadgeh koronayê dikin hincet, beşdar bûyîna danîşînan bi SEG-BİS'ê li me ferz dikin.
- Xwegihandina weşanên demkî bi şertê abonetiye dihê sînordar kirin. Mirov ne aboneyê weşanên demkî be, kovara bi rêya postayê dihên nadin. Em bibin abone jî, hejmarên beriya bûyîna abonê derketine, bi hinceta ku em di wê tarîxê de ne abone bûne nadin. Kovarên malbatên me bi pereyê xwe distînin û bi rêya postayê dişînin, tê gotin ku dê bi rêya rêvebirinê pereyê wê dê bihê dayîn û nadin. Serê mirovî deh pirtûk dikevin ji xeynî wan nahêlin. Bi hinceta “mafê weşanê ya ragihandinê” yê Saziya Çapemenî û Ragihandinê nîn e, rojnameya Evrensel û Yeni Yaşamê nadin.
- Nexweşiyên min ên wek Crohn (Nexweşiya kronîk a hûr û rodiyan), di hestiyê milê min ê rastê de kîst û netêr bûyîna mîtral hene. Divê bi rêk û pêk biçim nexweşxaneyê (tehlîl, MR, EKO-EKG, rontgen, kolonoskopî) bidim kirin. Lê tevî ku dema kontrolê buhuriye, ji ber ferz kirina “nihêrtina li dev” min nabin nexweşxaneyê. Ne ez bi tenê me helbet. Girtiyên siyasî tevî ji ber ku vê kirinê red dikin, wan nabin nexweşxaneyan, mafê wan ê tedawî bûyîne dihê asteng kirin. Leşker, beriya siwar bûyîna me ya li wesayîta rîngê dema gerîna li ser û binê mirov ji me dixwazin ku em maskeyê xwe deynin, devê xwe vebikin û zimanê xwe derbixin. Beriya hatina pêşberê leşkeran tevî ku em sê caran di lêgerîna (bi dest, dedektor, x-ray) ê re dibuhurin ve ferz kirina leşkeran, bizaveke rûmetşikên, kêfî û nehuqûqî ye. Ji xeynê wê jî rayeyeke wiha ya leşkeran nîn e. Raye ya bijîşkê saziyê ye. Her wiha di pêvajoyeke ku nexweşiya koronayê heye û her roj zêdeyî 200î kes canê xwe ji dest didin, li gel tu dihê zanîn nexweşiyên min ên kronîk hene danîna maskeyê û vekirina devê xwe, hewldana ji bo cinayetê ye. Ji ber ku kontrolên xwe nikarim bikim ji nexweşiyên min roj bi roj bi pêj de diçin. Ez bawer im hûn ê di vê mijarê de bibin alîkar ji bo em dengê me bihê bihîstin.
- 27ê Cotmeh 2021î ji aliyê komeke gardiyan a bi taybetî ji Enqereyê hat, alav û amûrên me li hev xistin, di bin navê lêgerîne de talan û tajan kirin. Li hicreya ez tê de bûm jî alav û amûr tevî li hev xistin. Destên xwe yên qirêj ên bi her derê dabûn bi xwarin û cil û bergên me jî dan. Hilcoyan cilan şikandin, zerfên nameyan qelaştin. Radyoya me ji kantîne kirîbû ji me standin. Dest dan ser kovarên me Yürüyüş- Tavrê. Tirşiyên me yên me kelemên mor, xwe û ava me ji kantîne kirîbû û çekiribû ji me standin. Alav û amûrên me avêtin erdê. Ji ber ku me ji bo protesto kirina vê talanê diruşm berz û bala kirin û li deriyan xist lêpîrsîn li me hat kirin.

Ferhat Çiftçi

**Nûnêrê Rojnameya Azadiya Welat ê Dîlokê
(Girtîgeha Bi Tîp F Bi Hejmar 1 Tekirdağê A-27
Nameya 5ê Rêbendana 2021î ya bi rêya Hüseyin Aykol nivîsiye)**

(.....)

Wek ku hûn dizanin sal û nîvek berê ez zûzûka sirgûnê vê derê hatim kirin. Ev der qewî li min hat. Pêşî pirsgirêkên min mahd û hûr û rodiyan zêde bûn. Bi dûv re pirsgirêkên fizîkî çebûn bi min re. Di nav du sê rojan de hema bibêje mam li erdê. Di testê EMG yê herî dawî meha Îlonê li nexweşxaneyê zanîngehê hat kirin di noronen motorê de blok tespît bûn. Nexweşyêke bi navê İnflamatuara Kronîk a DemiyelinîzanPolînoropatî (CIDP) tespît bû. Eger ez ne şaş bim nexweşiyên min û yên fizîkîzan Stephen Hawking yek in. Ku cihekî canê min kêr digire pêşî li lingan, ji wir jî li tevahiya pergala sinêrê belav bûye. Ji lewma pergala sinêran xera bûye. Ev jî dihê wê wateyê ku sehekên min tev, organên min ên ji hundir û ji der ve tev xera bûne. Dibe sedema pirsgirêkên hevşengî û ketina ji hêzê, çûyîna hest, bêhnû tahnê, xelîna mahd a bi tundûtûjî, neliheviya koordînasyonê û gelek pirsgirêkên din. Yanî tevahiya organên bi masûlkeyan dixebitin bi karîgerî xera dibin. Dan û stendina bêhnê pir zehmet dibe. Demeke dirêj nexweşiya min nehat teşhîs kirin. Piştî ku teşhîsa nexweşiya min hat kirin ez demekê di nexweşxaneyê de mam. Paşê tedawiya kortîzonê bûm. Hêj jî li kortîzonê dewam dikim. Niha rewşa min ji berê pir baştir e.

Eger tam baş nebûbim jî edî bi qase ku îhtiyacê xwe bibînim berexêrî bûm. Bijîşk jî dibêjin ku dê sibê roj baştir bibe. Di qanûnê înfazê hin guherîn çebûn. Ji hevalên min ên dosyeyê Nuh Taş nivîsiye ku ji xalên "dayîna li ber xwe li dijê karmendan" û 7/2 yê 3113an daxistina înfazê girtiye, cezayê wî ketiye. Min serî lê da hat red kirin. Ji xeynî wê jî biryara pilot a "rêgeza xwe ya qanûnî nîn e" yê ji xala 220/6 ê Qanûnê Ceza yê Tirk ê Dadgeha Destûra Bingehîn heye. Anku dihê diyar kirin ku yê ji vê xalê ceza girtinê mafê wan binpê bûye. Ji ber ku wekalet di destê parêzerê min ê heyî de ye nikarim serî li parêzerêkî din jî bidim. Malbatê xwe ji internetê xwe gihand numreyêke telefonê lê bersivê nadin. Ez bi moral pir baş im.

(.....)

Bila sala nû ya kedkarên çapemeniyê tevan pîroz be, hêviyê dikim ku sala nû bibe wesîleya azadiyê.

Gokhan Gümüş

**Nûnêrê Azadiya Welat ê Dêrsimê
(Girtîgeha Bi Tîp T ya Samsunê - Nameya 29ê Mijdara 2021î)**

Silav, hez û hurmeta xwe pêşkêş dikim, hêviya min ew e ku hûn baş bin

(.....)

Demek berê min berhema şanoyê ya bi navê "Mayîna li Benda Godot'yî a Samuel Beckettî xwendibû. Du karakterên bingehîn ên berhemê Vladimir û Estragon difikirin ku dê bi tenê bi dîtina kesê bi navê Godot ji tengezariya tê de ne xelas bibin û ev berhem bi hêvidariyê diqede. A rast ne zahmet têgihîştina ji berhemê ku ya rast di şexsê Vladimir û Estragon de behsa civakê bi tevahî dihê kirin. Rêya çareseriyê bi dîtina Godot'yî ye û di vê lêgerînê nabe ku mirov hewldanên Çapemeniya Azad nebîne.

Girtîgeh ne ji derveyê pirsgirêkên aborî, siyasî û çandî ku niha bi asta xwe ya jortirîn em rû bi rû ne. Xedariya pirsgirêkên aborî xwe di girtîgehan de jî dide der. Pirsgirêkên siyasî bi kûr bûn berdewam in. Bi pandemiyê re nêzikê du salan e ku pêvajoyêke tecrîdê ya nerasterast heye. Ev tecrîd kirinê sistematîk bûne kûrtir dibe. Herî dawî bi meriyet bûyîna guherîna înfazê kirinê taybet ketin rojeva girtiyan. Li ber çavan e ku bi taybetî girtiyên siyasî mihatabê vê sepandina nû ne. Bi taybetî girtiyên dîroka berdana bi şert û merc a wan hatiye bi hincetên biçûk bernedana wan nîşaneyê herî berbiçav e. Mixabin ev her ku diçe belav dibe û aşkere ye ku ev yek perçeyekî qeyrana siyasî ye. Aliyê trajîkomîk jî hincetên ku didin ber in. Hincetên razber û bê wate yê wê wek "hay ji paqijiyê nîn e, daxwaza hevdiîtinê bi waizê di yekeya manewî re nake, ji aliyê malbatê ve nayê ziyaret kirin, beşdarê çalakiyên civakî-çandî nabe." Şandina

pirê girtiyar, girtîgehên bi sedan kîlometre dûrê malbatan ji xwe awayekî ceza kirinê ye û bi ser de vê yekê di eleyhê girtiyar de bi kar tînin! Nêzîkê du salan e ku pandemî heye jixwe!

Di nameya xwe ya dawîn de we pîrsa agahiyên cezayî kiribû. Ji meha Gulanê ya sala 2011an ve di girtîgehê de me. Di encama doza li min hatiye kirin bi tevahî min 15 sal ceza girtiye. Niha ji berdana min a bi şert re şeş meh mane. Lê ji ber sepandina înfazê ya min behsa wê kir nikarim tiştêkî eseh bibêjim.

(.....)

Harun Reşit Çümen

Midûrê Karê Nivîsê yê berê yê Rojnameya Zamanê

(Girtîgeha Bi Cur L ya Kepsûtê ya Balikesîrê Qawîşa C Nameya 7ê Mijdara sala 2021î)

(.....) Ez Harûn Reşît Çümen. 46 salî me, zewicandî û bavê çar zarokan im. Bi sûcdar kirina bûyîna endamê rêxistina teror ji aliyê Dadgeha Cezayên Giran a 32yemîn a Stenbolê di 18ê Tîrmeha 2019an de bi 7 sal û şeş mehan hatim ceza kirin. (Asas 2018/188, Biryar 2019/250) Daîreya Ceza ya 16emîn a Dadgeha Bilind, daxwaza min a temyîzê bi roj 29/09/2020, bi asas 2020-1637 û bi biryar 2020/4453yê red kir û biryara di der barê min de erê kir. Hêj jî girtî me. Serîlêdan (2021/5216) a bi şexsî ya min ji bo Dadgeha Destûra Bingehîn kiriye hêj bi encam nebûye.

4ê Adara 2018an hatim binçav kirin. Ji 8ê Adara 2018an ve di girtîgehê de me. 45 meh in ku ji azadiya xwe bêpar im.

Ji meha Îlonê ya 1995an heta bi 15ê Tîrmeha 2016an min nêzîkê 21 salan rojnamevanî kiriye. Min nûçegihanî kir di Ajansa Nûçeyan Çihanê û Rojnameya Zamanê, editoriya aboriyê, Edîtorî û Midûriya Berpirsiyar a Karê Nivîsê kiriye. Endama Civata Rojnamevanan a Tirkiyeyê û Komeleya Rojnamevanên Aboriyê me.

Tiştên di der barê neheqî û nehuqûqiyên rû bi rû mame de binivîsim pir in, nizanîm ez ê ji kîjanê dest pê bikim!.. Ez ê hewil bidim ku bi kurtasî bibêjim; dikarim wiha bi rêz bikim;

1- Pêşî ji dosyeya bûyîna endamê FETO ku ez ji ber di girtîgehê de me. Bi tenê ji ber ku min di rojnameya Zamanê de rojnamevanî kir ez hatim ceza kirin. Wek ku min di temamî merheleyên darizandinê de jî diyar kiriye;

* Min bernameya agahdar bûyîna ji hev û din BYLOCK'ê bi kar neaniye.

* Min bi talîmat pere ranezandîye Bank Asyayê, bi tenê hesabê min ê meaş hebû, saziya ez jê re dixebitîm ji ber ku bi vê bankayê re dixebitî divê min di wir de hesab vebikira.

* Di der barê min de îfadeyên şahid û şahidê veşarî nîn in.

Tu karekî min ê bi dizî çênebûye, bi tenê ji nanê xwe, kirina debara xwe ez di rojnameya Zamanê de xebitîm. Ez teqez ne endamê rêxistina teror im, min bi tenê rojnamevanî kir. Sûcdar kirinên li min xebitîna di rojnameya Zamanê de û hesasê meaşê di Bank Asyayê de, ew jî ji ber ku di rojnameya de dixebitîm, endamiya Sendîkaya Pak Medya-İşe û hevdiştina bi nivîskarê giregir re bi salan berê ne.

Cihê ku bihêman berdan sedema bi ceza bûyîna; lêpîrsîn û dozên heqaret li Serokkomarên di der barê min de ne. Di biryara xwarina hukm ya di der di barê min de bi awayekî bi surprîz ev xusûs bi aşkerekî hatiye destnîşan kirin. Lê belê dozên heqareta li serokkomar di dema darizandinê de ji min hîç nehatin pîrs kirin, parastina min nehat girtin. Di salên 2012-2015an de ji ber ku min midûriya berpirsiyar a karê nivîsê kiriye nêzîkê 100 doz li min hatin kirin. Ji van dozan nêzîkê 30 heb jê heqareta li serokkomar in. Ji ber nûçe û nivîsên quncikan ên di rojnameyê de derketine dihêman darizandin. Min ji pirê wan berat kiriye. Lê min ceza jî stend. Di dozên çapemeniyê de ji heqareta li Serokkomar 11 sal ceza (Ji ber nivîsa quncik a Veysel Ayhanê bi eslê xwe nivîskarekî Amedî ye), du caran deh meh ceza girtiye. Bi tevahî 31 meh heps. Tev li temyîzê ne. Ji xeynê van bi giranî ji tekzîpan gelek cezayê pereyî hat dayîn. Pêvajoya temyîzê ya van jî berdewam e. Bi giştî di çarçoveya HAGB'ê de taloq kirinên bi pênc salan hene. Pirê dozên li min hatine kirin ji aliyê zavayê Serokkomar Erdoğan, Berat Albayrak, kekê wî Serhat Albayrak û Grûpa Sabah- ATV Turkvazê ve hatine kirin. Parêzerê van dozan jî Ahmet Özel e. Li gor nûçeyên di çapemeniyê de derketine, Ahmet Özel di Dadgeha Çağlayanê ya Stenbolê de kesekî bi bandor e. Serekê Grûpa Stenbolê ya di darazê de wek Grûpa Pelîkanê dihat binavkirin.

Qinyata min ew e ku di doza min de rasterast bi tesîr bûye û di cezakirina min de rolekî sereke lîstiyê. Ez bi cezayekî pir giran ê bi neheqî, nehuqûqî û bênîsbet; bi 7 sal û 6 mehan hatim ceza kirin. Îspata vê yekê jî lêpîrsîn û dozên dozên heqaretê li Serokkomar ên di biryara bi hincet de ne. Min ji pirê dosyeya berat kir bi tenê ji yekê 11 meh ceza girt û ew jî li temyîzê bû. Di kunyeya rojnameyê de navê min hebû. Li gelek kesên navê me bi hev re di kunyeyê de bû û pirê hevalên min ên xebatê tu lêpîrsîn nehatin kirin, tev ji der ve azad in. Nexwe biryara di vî barî de were dayîn nayê qebûl kirin.

Ez bêşûc im; zû ya dereng dê derbikeve meydanê. Ez ji Dadgeha Destûra Bingehîn û DMME'yê bi hêvî me. Lê hêj jî serlêdana min a li Dadgeha Destûra Bingehîn nehatiye guftûgo kirin. Meha 45an a cezayê xwe yê mirov herî 55 meh û 15 rojan radize. Di rewşa heyî de tevî ku sûdê ji serbestiya bi venihêrîn werdigirim ji qedandina cezayê min re maye 11 meh. Ez ê 15ê Cotmeha 2022yan bikarim tehliye bibim. Dadgeha Destûra Bingeh ji bo guftûgo kirinê li hêviya çiyê? Ez dixwazim ku Dadgeh zûzûka dosyeya min guftûgo bike, di vî barî de min piştgiiriya we divê.

2-) A duduyan, wek ku min li jor jî diyar kir, nêzikê 8 sal in bi dozên çapemeniyê yên ji ber nûçe û nivîsên quncikên li min hatine kirin re mijûl dibim. Min ji pirê wan berat kir, lê Daîreya Cezayan a 19emîn a Dadgeha Bilind biryarên beratê yên azadîparêz di eleyhê min de xera dike. Ne bi tenê ji bo min lê ji bo çapemeniya mixelef tevî rîsk e. Helwesta ve daîreyê û heyeta wê ya ji bo azadiya çapemeniyê û ya xwederbirinê divê ji aliyê gel ve were zanîn. Divê mirov zextan di vê saziyê rabike.

Li gor jînenîgariya Hevserokê Giştî yê HDP'ê yê berê Selahattin Demirtaş a di pirtûka xwe ya Leylanê de, 120 doz hene di der heqê wî de û hezar û du sed parêzer parastina wî dikin. Sed dozên min hene û bi tenê parêzerek min heye. Parêzerên rojnameyê ez ezl kirim, mam bi tena serê xwe. Bila cîrana min a parêzer Gokçen Şaşar Beş sax be, ji 15ê Tîrmeha sala 2016an ve bi min re dibe alîkar. Nêzikê çar salan e di girtîgehê de me. Tu hatineke min nîn e. Hevsera min kebanîya malê ye, çar zarokên min hene, sisê jê dixwînin. Xaniyê min kirê ye. Bi rewşa xwe ya nebaş a pereyî hewilê didim ku serî bi dozên di der barê xwe de serî derbixim. Ez û parêzera xwe têr hev û din nabînin. Ji ber ku dûrê Stenbolê me nikare were. Nikarim amadekariya parastina xwe bikim. 45 meh in ku ji Stenbolê dûr im. Piştî ku bi 6 mehan di girtîgeha F ya Edîrneyê de mam, tevî ku min nedixwest ez sewqê Girtîgeha L ya Balikesîrê hatim kirin. Ji 12ê Îlona 2018an ve 39 meh in li Balikesîrê me. Ji meha Adarê ya 2019an ve du sal û niv in ku daxwaza min a sewq bûyîna girtîgehên Sîlvîriyê yên li Stenbolê her meh hat red kirin. Di vê mijarê de zêde mexdûr bûme. Duçarê nehuqûqiyên neheqî û nehuqûqî me.

3-) Ji pirsgirêkên herî giring yek jê jî betal bûyîna daxwaza sewq bûyîna girtîgehê ye. Li Stenbolê çêbûme, bi salan li vî bajarî jiyame, li Stenbolê xebitîme, mala min, malbata min, dadgeha ez lê hatim darizandin tev li Stenbolê bûn. Tevî van yekan 45 meh in ku di girtîgeheke li derveyê Stenbolê dihêmin girtin. Ji ber ku malbata min dûrê min e têr nikare were serdana min. Ev rewş derûniya me bi nehênî bi bandor dike. Ji meha Adarê ya 2019an ve her meh min daxwaznameya neqil bûyîna nivîsî. Her tim bi hinceta 'kapasîte tije ye' tê red kirin. Lê belê niha li Sîlvîriyê qawîşên ji yên kêmtir kes tê de hene. Tevî van yekan mahniyên ku dikin bêwate ne. Malbata min ji bo serdanê bi madî zehmetiyê dikişîne. Bi rê de xetereya qezaya trafikê heye. Ev tev derûniya min mehf dikin. Li Stenbolê hatim binçav kirin, cihê ku dê min bişînin ji ber ku li derveyê Stenbolê hatim binçav kirin nêzikê çar salan e dûrê bajarê xwe tîm girtin. Ev helwesteke, ne bi heqî û huqûqî ye. Bînpêkirina maf e. Daxwaza neqil bûyîna min a Îlona 2021î ya dawîntirîn jî hat red kirin. Di serî de daxwaza min a neqil bûyîna Girtîgeha F ya bi Ewlehiya Zêde ya bi Hejmar 9 a Sîlvîriyê ya Stenbolê heta bi hejmar 1 a F yê, ji wir heta bi ya hejmar bi 8an (Di serî de Girtîgeha L ya Sîlvîriyê, Girtîgeha bi hejmar 1, 2 û 3 ya L yê li Maltepeyê û girtîgehên Tekirdağ û F û T ya Kandiraya Îzmîtê li gel min nêzikê 15-20 caran daxwaz kir hat red kirin. Der û dora Stenbolê min got bila Girtîgeha T ya Akhîsar a dê û bavê min lê dijîn be nivîsî, ew der jî hat red kirin. Biryarên bînpêkirinên mafî yên DMME'yê di vê mijarê de dane hene. DMME'yê Tirkiye mehkûmê tezmînatê kir. Dîsa jî kirinên bi neheqî berdeyam in. Ez dixwazim daxwaza min a neqil bûyîna demildest bi cih bihê anîn. Ez ji we tika dikim ku di vê mijarê de bibin piştgir.

4-) Tidarekên Pandemi/Koronavîrusê û sînardarkirinên wê herî pir bandor li me girtiyan û malbatên me kir. Di girtîgehê de em di girtîgeheke din de ne. Li Tirkiyeyê tevî tidarek û sînardar kirin hatin hilanîn, dibistan û navendên dayîn û standinê vebûn. Federasyon di maçên fûtbolê de trîbunan bi tevahî vedikin. Lê, tidarekên û sînardarkirinên di girtîgehan de ji meha Adara 2020î ku dest pê bûye hêj jî wek xwe berdeyam in. Em hatin ji bîr kirin!

Ji meha Adarê ya sala 2020î ve em nikarin hevdîtînên vekirî bikin. Nikarim dest bidim hevser, zarok, dê û bavê xwe. Nikarim wan hembêz bikim, wan maç bikim û bêhn bikim. 630 roj in, nêzîkê du salan e em bi vê êş û azarê re rû bi rû ne. Ên ku aşiyên xwe kirine divê bikarin hev û din bi awayekî vekirî hevdîtînê bidin kirin. Em rû bi rûyê eybeke giran a li dijê mirovahiyê ne. Qedexe bi tevahî bi awayekî bi kêfî berdewam e.

Bi mehan e, mehê du caran, bi tenê du kes dikarin hevdîtina bi awayê girtî bikin. Rêya vê sepandina ne bi heqî û huqûqî ku bihê nerm kirin heye. Hefteyê carekê mehê çar caran hevdîtina bi awayê girtî dibe ku were kirin. Sînardarkirina bi kesan jî bêwate ye. Hevsera min, çar zarokên min, dê û bavê min hene. Malbata min ji Stenbolê dihê, du kes diçin dîtînê, sê kes ji der ve disekinin. Em perîşan dibin. Hejmara kesan jî divê bihê zêde kirin. Di çûyîna revîr, bijîşk û nexweşxaneyê de tengav dibin. Ji xeynê rîska jiyani revîr- nexweşxane ne mimkûn in. Di qawîşê kes hebûn bi ku rojan dinaliyan. Tengasiya me ya xwe gihandina dermanan heye.

Di pandemiyê de bi mehan em nebirin sehaya werzîşê û salona girtî ya werzîşê. Sepandineke bi tevahî kêfî ye. Du meh in ku dest bi birina me ya sehaya vekirî kirine mehê du caran. Lê dibe ku hefteyê carekê bibe. Tu rîska wê nîn e.

Em rojnameyan rojek bi derengî dikarin bixwînin. Çima li vê tidarekê tê dewam kirin ez nizanim. Bi ya min tu rîska wê nîn e.

5-) Yasa û rêzîknameyên ku meclîsê derxistine lê nayên bi cih anîn hene. Ji rojevên herî giring ên girtiyên di girtîgehan de ev e. Yek jê serrastkirineke ku di cezayê de ji deha yek bihê anîn e. Serrastkirina yasayî bi serrastkirina înfazê ya Avrêla 2020î bû yasa hat kirin. Lê Rêbendana 2021î dê dest bi sepandinê bibûya. Rêzîkname jî hat weşandin. Lê tevî ku 11 meh di ser re buhurîne nayê bi cih anîn. Pandemi wek hincetê tê nîşan dayîn. Bo mînak, yekî ku cezayê wî 7 sal û şeş meh bin, yanî ji dehan yekê 55 mehan, dê 5 meh û nîv zûtir ji girtîgehê derbikeve, ji lewma dê bikare tehliye bibe. Lê mixabin ev yek niha li tu girtîgehê nahê bi cih anîn. Heger ku dê nehê bi cih anîn çima dihê derxistin!

Serrastkirina duyemîn a yasayê wê derketiye lê nahê sepandin, dema hevdîtina li girtîgehan ji seetekê derxistina seet û nîvê ye. Di Xezîrana 2021î de, li meclîsê hêj nebû betlane derket lê hêj jî nahê sepandin. Hêj jî em dikarin bi tenê 45 deqîqeyan hev û din bibînin.

Pirsgirêk, neheqî û nehuqûqiyên sereke yên li min bûne ev in...

Ez dikarim hêj gelek tiştan binivîsim, lê naxwazim zêde dirêj bikim.

Spas ji bo eleqeya we, serkeftin ji we re. Hez û silav li we...

Îbrahîm Karakaş

Xebatkarê Rojnameya Yeni Yaşamê

(Girtîgeha F ya Girtî ya Edeneyê - Nameya 20ê Îlona sala 2020î)

(.....) Hevalên ezîz, ez û gelek hevalên xwe ji ber vê têkoşîna bi rûmet û nûçeyên nehatine bihîstin û dîtîn ji ber ku me bi gel daye zanîn bi hincetên cur bi cur, bi nebûyiyên li me hatine kirin em di girtîgehan de ne. Ji ber ku li kevneşopiya Çapemeniya Azad a me ji bi dehan hevalên xwe yên qehreman wek mîrat girtiye û dewam dikin, dixwazin me biçewîşînin û ker bikin. Lê ji berê heta bi niha wek şopîner û mîraxwirê hevalên bi dayîna canê xwe di vê rêyê de li ber xwe dane bêyî dana tawîzan ji bo van zextan li kû dibe bila bibe, me ji vê xebat û helwesta xwe ya bi rûmet tu tawîz nedan. Heta ji milên milên bihê, rojekê ne têr be jî me hewil daye ku bibin liyaqê van berdêlan. Wan tu car nekariya serî bi kedkarên çapemeniyê azad bidin tewandin, wan ker bikin û dê nekarin wan ker bikin. Em li kû bin jî, di her şert û mercî de em ê ji vê helwesta xwe tawîzê nedin û her û her bibin bibin dengê wijdanê kesan.

Hevalên hêja, wek ku hûn dişopînin merheleyên darizandina me berdewam in. Em û hevalên xwe yên rojnamevan ji ber xebata xwe ya rojnamevaniyê bi fezlekeyên şapînoz û îdianameyên berpêkirî didarizînin û me bi dehan salan ceza dikin. Di îdianameyên me de nûçeyên ku me çêkirine, kirinên me yên çapemenî û weşandinê bi awayekî ji rastiya xwe qutkirî pê de dikevin û bi sûcdar kirinên cihê bi cihê dikin mijara darizandinê. Hûn jî dizanin ku ev rewş herî dawî li ser darizandina min bi pêj de hat birin, rastî hat berovajî kirin û kirin mijara sûcdar kirinên cuda. Çalakiyên me yên çapemenî û weşandinê kirine mijara sûcdar kirinên cur bi cur ên îdianameyên li me hatine kirin. Çalakiyên û hevalên min ên rojnamevanên ên din sûcên wek "çalakiya rêxistinî", "fînanse kirin", "peyda kirina kesan", "teşwîq kirina kîn û ser-

hildanê” sûcdar kirine. Em di temamê parastinên xwe de û bi helwesta xwe ya di merheleya darizandinê de li van xebatên xwe bûne xwedî, me helwesta xwe ya qêrîna rastiyan parastiyê. Ji lewma ye ku kirinên me wek “endamtiya rêxistinê”, “birêvebirina rêxistinê” îfade dikin û li me her yekî bi dehan sal ceza dibirin. Em duh çawa ji dayîna berdêlan nereviyabin em ê îro jî jê nerevin û em ê tu car xwe ker nekin û em bi bawerî ne ku em ê bi ser bikevin. Bi fizîkî em dîl bin jî fikr û pêûsên me dê her azad bin.

Hevalên ezîz, ji cihê ku em lê ne carinan dibin tevkar û hewil didin ku bibin dengê vê derê û dengê xwe bidin bihîstin. Bi nûçeyên xwe yên ku em dişînin derve tevkarîyê dikin. Lê wek ku tê zanîn girtîgeha em tê de û di girtîgehan tevan de rewşa me tecrîda di nav tecrîdê de ye. Mafên me yên sînorkirî yên ji berê de mayî bi nîşandana wek hincet a sînordar kirinên pandemiyê em ji temamê kirinên xwe bêpar dihên hiştin. Em nikarin sûdê ji çalakîyên jiyana civakî werbigirin. Bi hinceta pandemiyê kirin û çalakîyên me yên wek suhbet, werzîş, atolye, kurs û wd. tev tîn asteng kirin. Em ji van mafên xwe û gelekên din bêpar dihên hiştin. Hevdîtina vekirî ya mafê me yê hevdîtina mehê bi sê caran mehê du caran bi awayê ku ji 4-50 deqîqeyan nebuhure didin kirin. Mafê hevdîtina bi seet û niv bi meriyet bûye û di girtîgehên din de dihê sepandin, bi hinceta “şertên girtîgehê û netêrbûyîna karmendan” hêj jî bi 45-50 deqîqeyan sînordar dihêlin. Serlêdanên huqûqî yên me di vî barî de kirine ya bê bersiv dihêlin, ya ji dihêlin ji înisyatifa rêvebirîya girtîgehê re. Hevdîtin girtî û yên em bi telefonê bi malbata xwe re dikin bi awayekî nehuqûqî qeyd dikin û dikin mijara sûcdar kirinên cur bi cur. Serlêdanên huqûqî yên me ji bo van û kirinên bi vî awayî kirine hêj nehatine bersivandin. Tevî ku girtî du caran aşî bûne û tu temasa wan bi derve re nîn e, bi hinceta pandemiyê em ji temamê mafên xwe bêpar tîn hiştin. Di sazî û destgehên cemaweriyê tevan de, di sektora taybet de, di warên din ên jiyane de sînordarkirinen pandemiyê yên hatine sist kirin bi tu awayî di girtîgehan de nayê kirin.

(.....) Hevalên ezîz, mijareke din jî ew e ku bi kirinên hatin serrast kirin û girtî di mijara çapemenî û weşandinê de rû bi rûyê tengasiyên bi cidî dibin. Weşanên em dixwazin naînin. Ji ber ku rojnameya Yeni Yaşam û Evrensel ne di nav saziya çapemeniyê ya ragihandinê de ne nadin me. Kovar û pirtûkên em dixwazin bi hinceta biryara berhev kirina wan heye nadin me. Dest didin ser nûçeyên hevpişeyên me ji der ve dişînin, nivîsên quncikan û gotarên rojnameyên em ji wan re dixebitin. Herî dawî dest dan ser gotar, nivîsên quncikan, nûçe nivîs, helbest û hwd. ên di rojname û ajansan de derketin bi hinceta ‘bi teksîr in.’ Nivîsên berê dihatin jî nêzîkê 15-rojan di bin navê vekolînê de bi derengî hatin dayîn. Ji bo kirina rojnamevaniyê di girtîgehê ji bo dosyeyên ez ê di mijarên cur bi cur de amade bikim hewcedariya min bi gotar û nûçeyên kevin ên hatibûn nivîsîn û çêkirin hebû. Dest dan ser, nêdan me. Bi kirinên wiha dixwazin çalakîyên me yên rojnamevaniyê asteng bikin. Helbet em ê bi asteng kirinên wiha dev ji kirinên xwe ji bo bibin dengê girtîyan bernedin. Di çî şert û mercî de dibe bila bibe, em ê li vê têkoşîna ji bi dehan şehîdên me yên çapemeniyê yên qehreman mîrat maye dewam bikin, em ê girêdayê bi biranîn û doza wan ve, cardin soza pêk anîna xeyalên wan didin.

Hevalên delal, bi vî awayî nameya xwe bi dawî dikim, spas ji bo piştevaniya we û silav li we tevan, ji ber xebatên wan serkeftin ji bo kedkaren çapemeniya azad tevan.

Kenan Karavil

Gerîndeyê Weşanê yê Giştî yê Radyo Dunyayê (Girtîgeha T ya Bûrhanîyeyê Balikesîrê - Nameya 8ê Mijdara 221î)

(.....)

Nameya hinek bi derengî gihîşt ber destê min. Lê min bêyî buhurîna zêde ji demê hewil didim ku bibim bersiv, hêvîdar im ku bi lez û bez bigihîje ber destên we. Çimkî jixwe dereng dihê ber destên me. Bo mînak; nameya we piştî 25 rojan gihîşt ber destên min, li gor hesabê roja we name şandiye dibêjim.

Hevalên hêja, di nameya ku we şandiye de we diyar kiriye ku we komeleya xwe di meha Rêvandanê ya 2020î de ava kiriye. Sala duduyan ava bûyîna komeleyê nêz dibe, ji wê boneyê ez dibêjim ku bil li we xebatkarên KRDFê bi xêr be. Hûn pê ilam in di van salên dawîn de gelek rojnameyan bi yasayên dawîn nadin girtîgehan. Ji lewma haya me ji gelek tiştan çênabe. Bi nameyên ku em ji dost û hevalan digirin haya me ji tiştan çêdibe. Ew jî ji ber ku bi derengî ne tu rojaneyîya xwe namînin. (.....)

(.....) Ez sala 1980yî li Qosera Mêrdînê çêbûme. Ber bi dawiya sala 1989an ji ber sedemên aborî û vala kirina gundan em neçar mane ku koçê Edeneyê bikim. Malbata min hêj li Edeneyê ye. Bi xebata demeke kin di Ozgur Halkê û di 1997an de di Azadiya Welat de pêşî Edene bi dûv re sala 1999an li Mêrsînê dest bi rojnamevaniyê kir. Ber bi serê sala 2000î ez hatim binçav kirin. 4ê Avrêla 2000î min 15 sal ceza girt. Sala 2005an di çarçoveya serrastkirineke yasayî ya di Qanûnên Komara Tirkîyeyê de ez 2yê Adara 2005an hatim berdan. Ji sala 2005an heta bi 2007an ez di sazgehên yasayî de xebitîm. Di vê demê de ji ber beşdarbûyîna çalakiyan bi sê caran ez her carê sê meh heps razam. Mehên ewil ên sala 2007an hatim derketim ji girtîgehê. Paşê min Radyo Dunya ya li Edeneyê weşana xwecihî dikir de dest bi xebatê kir. Heta ku dest bi girtinên KCK'ê bê kirin jî ez di radyoyê de xebitîm.

Gava ez hatim girti gerîndeyê giştî yê Radyo Dünyayê bûm. Radyo Dünya bi biryarnamê sala 2016an derketin hat girtin, ez bibêjim dest dan ser çêtir e. Jixwe hingê gelek radyo, rojname û tv hatin girtin, hin ji wan cardin vebûn hin jê hêj jî girtî ne. 11ê Berfanbara 2009an ez tevî hevalê xwe yê rojnamevan Seyitha Akyüz (Azadiya Welat) em 3 kes hatin binçav kirin. Nêzîkê 15 kes ji me girtin û şandin girtîgehê. Îdianameya me salek bi şûn de hat amade kirin. Gava îdianameya me hat em hîn bûn ku em ji endamtiya rêxistinê dihên sûcdar kirin. Yanî bi kurtasî xebatên ku me salên 2007-2009an di radyoyê de kirine, vekirina buroyên hîlbijartinê ku min bi armanca çêkirina nûçeyan şopandiye, çêkirina nûçeyan bi beşdarbûyîna çalakiyên sazî û destgehên cur bi cur wek delîl xistine nav dosyeya min. Ev ne bes, îcar wek ku ji sala 2007an heta bi 2009an sê caran bûbim endamê rêxistinê û heta niha min sê caran ji endamtiya rêxistinê ceza girtibe li min hatiye kirin. Ez kitekitên dosyeyên xwe li jêr dinivîsim.

1. Dosyeya min a ewil: Doza KCK'ê ya sala 2009an 13 sal û 6 meh. Hejmara Dosyeyê: 2010/669 Di dosyeyê de me xwest em bi zimanê xwe yê zikmakî parastina xwe bikin lê nehat pejirandin. Bêyî kirina parastina xwe sala 2012an min ceza girt û ceza ji aliyê Dadgeha Bilind ve hat erê kirin.

2. Dosyeya min a duduyan; kesek (nas nakim) di der barê min de îfade daye Midûriyeta Ewlehiyê, li ser îfadeyên wî (Hejmara dosyeyê: 2012/ 642 Hejmara Biryarê ya Asas: 2012/704) 6 sal û sê meh) Tevî îtirazên ku min kirin tevan cezayê min ji aliyê Dadgeha Bilind ve hat erê kirin. Cezayê min bi temamî bû 19 sal û 9 meh.

3. Dosyeya min a sisêyan jî hêj li Dadgeha Îstinafê berdewam e. Hejmara dosyeyê: 2014/191 asas. Ji wê jî min 6 sal û sê meh ceza girt. Ev jî bi dosyeyên min ên min li jor nivîsîne û xebatên min çapemenî û weşandinê yê di heman heyamê de kirine. Ev jî wek dosyeyê KCK'ê nat lê dihê kirin. Ji bo vê dosyeyê hem bi daxwaznameya herî berfireh a dawîn bi rêya parêzerê xwe serî li hin sazî û destgehan û Dadgeha Îstinafê da. Min nivîsî ku ne mimkûn e ku mirovek di heman demê sê caran bibe endamê rêxistinê û ceza kirin ji endamtiya rêxistina bi sê caran nehuqûqî ye. Ji bo zêde wextê we negirim temamê daxwaznameyê nanivîsim, heger bivê hûn bi rêya parêzerê min dikarin peyda bikin. Ev dosyeya ji sala 2008an ve berdewam e. Propaganda ji ber buhurîna qewl di ser re, ket. Ji vê dosyeyê 9ê Berfanbara 2019an ji aliye Dadgeha Cezayên Giran a 5emîn a Edeneyê ve hatim ceza kirin û hêj li Dadgeha Îstinafê berdewam e. Ev jî were erê kirin cezayê min tev tevê hev dibe 26 sal.

4. Du cezayên berê yê min ji propagandayê girtibûn jî bi yasayên sala 2012an derketin, taloq bûn. Ji xwe her yek jê 10 meh bû.

Hevalên hêja, sala 2009an ku hatim girtim heta bi niha, salên 2009-2012an li Fya Kurçulerê, 2013-2016 li Girtîgeha Kirikkaleyê, ji sala 2016an heta bi niha jî li girtîgeha ku tê de me. Pirsgirekên em rû bi rû ne hema bibêje yek in. Mînakên herî berbiçav ên vê yekê ew in ku bêyî daxwaza min pêşî ez sirgûnê Kirikkaleyê hatim kirin û bi dûv re jî sirgûnê hatim kirin. Cihê min 16 seetan dûrê malbata min e, malbata hin hevalan li Wanê ye û rewşa malbatên me dihê zanîn, ev zilma li me dihê kirin li malbatên me jî dihê kirin. Tu dibê qey ji dayîkên me hesabê çima wan em çêkirine dipirsin. Pir kes ji me di girtîgehê de bûn dê û bavê wan canê xwe ji dest dan. Tevî ku yasa heye bi hinceta ewlehiyê nahêlin em di rêwîtiya dawîn a wan de bi wan re bin. Ev a ku dihê kirin, ne zilma herî mezin e lê çi ye? Bûyereke bi vî awayî bi serê min de nehatiye lê li gelek hevalên min wisa bûye. Ji xwe bi hindikahî be jî rewşên wiha di çapemeniyê de derketin. Heger her tişt wiha berdewam bibe tu wateya aşiyê jî namîne. Heta meha çûyî du odayên me em li heman korîdorê diman lê niha her odayeke me li korîdorên din e.

Hevalên hêja, niha jî em di dema COVID-19'ê de ne. (.....) Suhbet (di nav odayand de) beriya COVID 19'ê em derdiketin, me dikirin, hevdiandin me bi vekirî bi malbatên xwe re dikirin hatin hilanîn. Werzişa me dikir jî ji xeynê sê mehên dawîn hatin hilanîn. Werzişa em her hefte derdiketin, niha bi tenê mehê du caran em dikarin derbikevin. Ji ser navê asayî bûyîne ji der ve tu tidarek nîn in. Lê di girtîgehê ha vê mehê, ha meha bihê behs bi asayî bûyîne dibe û pêvajoya dirêj dibe. Ji vê yekê, xebatkarên girtîgehê jî di nav de her kes gilî û gazine xwe

dike. Girtîgeh tev cara duduyan jî aşî bû, roja duşemiyê ku dê ev name bi rê bikeve jî em ê cara sisêyan aşî bibin.

Li ser hev pakêt derdikevin, niha jî dihê gotin ku dê pakêta 5an derbikeve. Bi her pakêti re gelek sînardarkirinan tînin ji bo me girtiyan. Herî dawî yasayek derxistin, gotin dibe ku ji girtiyan re diyarî werin şandin, ji bo vê yekê hat gotin ku divê diyarî bi tenê pirtûk bin. Berê çî pirtûkên dihatin didan, niha jî pirtûkên wek diyarî dihên bi mehan nadin; wek pirtûkên di mehên cot û fer de dihên sînardarkirine. Nihêrtina lê jî hesab bikî derketina ji navê yekcar zehmet dibe. Encama îtirazên me ji bo yasayên dertên tu nîn e, anku nayên pejirandin. Gava em bi rêvebiran re diaxivin, dibêjin “yasa ye, tiştêkî em bikin nîn e.”

Tevî van tiştên dihên kirin helbet hêvîdar im. Piştî tengasiyê ferehî ye. Ew qas salên buhurîn tu tişt ji min kêr nekirin. Ez bi fizîkî li cihekî ji we dûr dihê girtin lê bi fikir û raman azad im. Pirê dema xwe bi xwendinê derbas dikim. Pirê xwendina min li ser dîrokê ye. Ji xeynî êşa ser bi tenduristî ez baş im. Pirsgirêkên min ên tenduristiyê yên bi cidî nîn in lê mîmariya zindanê bixwe dibe sedema nexweşiyên. Nexweşiyên kronîk ên gelek hevalan hene. Tedawî bi tenê bi dermanan dibe, ev jî ji çareseriyêke bi mayînde bêhtir demkî ye.

Dixwazim pirsgirêkeke ez- em rû bir û ne binivîsim. Hevalên di girtîgehê de mabin hebin dizanin; li gor Wezareta dadê di yasayê de heye ku ji xeynî girtî yên ewil mirov dikare navê sê kesên din jî binivîse ji bo hevdîtînê. Ez jî gava hatim Bûrhaniyeyê min navê sê kesan nivîsî. Min navê dayîkeke 60-65 salî û hevalekî xwe yê ji girtîgeha ez tê de me derket nivîsîn. Keysa wan çêbibûya yek carinan dihatin dîtina min. Sala 2021ê ez pê hisiyam ku ev dayîk û heval hatine binçav kirin, sedem jî ew e ku çîma tu xizmtiya me nîn e lê çîma tîna dîtina min.

Çîma alav û amûr û pere radizînin hesabê min. Ew çar roj di bin çavan de hiştine. Bi yasayî mafekî wiha heye, lê ji bo ku em sûdê jê wernegirin tiştê ji milên wan tê dikin. Li dereke din kirineke bi vî rengî heye yan na nizamim lê bi îhtimaleke mezin heye û di çapemeniyê de derketiye.

Bi hêviya dîtina hev û din sibêrojeke azad û demeke ku çapemenî neyê sansor kirin! Em pê dizanin ku ew roj nêz in. (.....)

Nedîm Turfent

**Nûçegihanê Ajansa Nûçeyan Dicle
(Girtîgeha Wanê - Nameya 17ê Cotmeha 2021î)**

Wek ku hûn dizanin pênc sal û nîv in ku ez girtî me. Di girtîgehê de wext zû derbas nabe. Şêrtên girtîgehên li welêt li ber çavan in. Bi pandemiyê re tidarekên hatin kirin û sînardarkirîn bûn destpêka îzolasyoneke riid. Me digot qey em aşîya xwe bibin dê asayî bûyîn hêdî hêdî dest pê bibe. Lê di vê mijarê bipêjdecûyîn pir hêdî ye. Çalakiyên civakî-çandî, kurs, suhbet û wd. hêj sînardarkirî ne. Yanê em sûdê jê nagirin. Serdan bi awayê vekirî nîn in, mehê du caran mafê serdana bi girtî ya ji bo du kesan heye. Ji xeynî wê şev û rojên me bi du kesên di qawîşan de dibuhurin. Ji xwe têra xwe em ji civakê bi mesafe ne!

Di darizandina min bi lez û bez hat kirin de aşkere bû mafên min hatin binpêkirin. Tu lêkolîn-vekolîn nehatin kirin, bi ser de daxwazên min tev hatin red kirin. Şahidên derketin hizûra dadgehê tevan beyan kir ku wan îfadeyên xwe di bin êşkenceyê de dane. Îfade pûç bûn îcar man par kirinên medyaya civakî di dosyeyê de bi naviroka xwe bi tenê nûçe ne. Guh nedan parastina min, wergêrê peyda kirin bixwe got ku ew têr bi Kurdî nizane. Ya ji her tiştî girîngtir ew e ku ez yek carekê jî bi fizîkî dernexistime hemberê dadgêr. Dadgehên raser, vê wek binpêkirineke mafî ya beloq dibînin, ji xwe biryarên mînak jî hene. Dosyeya ku rêya wê hebû bibûya propaganda di endamtiya giran bi encam bû. Aliyê herî komîk jî di biryara bi hincet a heyeta dadgehê de derket; “Ji ber nûçeyên mirov nerehet dike çêkirine...”

A rast ev lixwemikurhatina her tiştî ye. Piştî biryarê pêvajoya îtirazê dest pê bû. Hingê wek ku di biryara Dadgeha Destûra Bingehîn a di der barê Akademîsyenên Aştiyê de çêbû, li xala têkildar a TMK'ê îfadeya “îfadeyên bi armanca çêkirina nûçeyan mirov aciz jî bikin nabin sûc.” Gelek mînakên bi vî rengî hene. Lê mixabin Dadgeha Bilind ev yek di dosyeya min de neseband. Di pêvajoyeke wiha ya ku Dadgeha Bilind çavên xwe digirtin, xwe ker dikir, xwe li nezaniyê datanî, Mehdî Ekerê AKP'yî di bernameyêke televizyonê de got ku di operasyonên li bajaran de hêzeke bê nisbet hatiye bikaranîn û ev yek kir sûcê FETO'yê. Nûçeyên min jî bi vî awayî di vî barî de bûn. Di der barê binpêkirina mafan û bikaranîna hêza bêhevsengî...

Me hem serî li Dadgeha Destûra bingehîn hem jî li DMME'yê da. Lê, ji ber ku wek yekî hukumxwarî dihê mîjara lezahiya dozê de dibe dezavantaj. Her duyan jî dosye ji xwe re nekir rojev. Ew qas bînpêkirinên aşkere hene di dosyeyê de, divê bi dosyeyê re mijûl bibûna. Di vê mijarê de sazî û destgehên azadiya xwederbirin û çapemeniyê û rojnamevaniyê yê navneteweyî dikarî rolekî bêhtir aktîv bigirta. Dikarin vê yekê wek rexneyekê bibînin. A rast, gava rojnamevanek li Stenbolê dihê girtin û li herêmê dixebite dihê girtin di rojêva di der barê rojnamevan de çêdibe cudahiyeke pir zêde çêdibe. Bo mînak ev yek niha li welêt hema bibêje hîç nabe rojev. Çimkî li Stenbolê rojeveke wiha nîn e. Ji mirov be mirov li Stenbolê were girtin!

Ji ketina bin salekê ya cezayê min re demeke kin maye. Di 29ê Mijdarê de dê bikeve bin salekê. Em ê 29ê Mijdarê serlêdana xwe ji bo veqetîn û serbestiya bi şert û merc li girtîgehê bikin. Te dît, ji edaleta bi derengî be ne edalet e dihê gotin, lê êdî edaleta bi derengî jî bihê xuya nake. Qet nebe divê mirov mafê xwe yê serbestiya bi şert û merê sala dawîn bigire. Lê di vê mijarê de di navbira girtîgehan de sepandin cuda ne. Hin girtîgeh berdidin, lê hin jê jî hiştina di girtîgehê de tercîh dikin. Bi yasayê serê salê derket yê berdana wan 'gunca' nabînin 6 mehan taloq dikin. Cezayê dadgeh dide yek be jî, qewlê di girtîgehê de tê derbas kirin cuda dibe. Di vê mijarê de divê wezaret kirineke Standard bîne. Spas ji bo piştgirî û hestewariya we, serkeftin ji we re.

Bila hibra pênuşa wê serbest biherike...

Ozlem Seyhan

Edîtora Jinnewsê

(Girtîgeha Jinan a Amedê – Nameya 8ê Mijdara 2021î)

(.....)

Em wek rojnamevan me hay jê heye ku rojnamevanî li vî welatî her dem bi zor, bi êş û hewil û azîneya têkoşînê dibuhure. Ez dibê m qey li tu dera dinyayê tabloyeke wiha nîn e. Kirina qala rewşa di girtîgehê de carinan zor e, mirov nizane dê pêşîtiyê bide çî. Rojane, bi awayekî sistematîk ewqas kirinên kefî hene ku mirov nizanê de kîjanî binivîse. Bi kurtasî be jî hin xusûsên ez, em rû bi rû mane hewil bidim ku binivîsim.

Li girtîgehan şertên jiyane sînorkirî ne, maf dihên bînpê kirin. Ji ber azadiya fikr û raman bi hezaran mirov di girtîgehan de ne. Ez dixwazim hûn bizanin ku mafê me yê azadiya xwendin û nivîsînê hewil didin ku ji me bistînin. Çalakiya sereke ya girtîgehan xwendina pirtûkan e. Karê rewnak bûyînê, çêkirina azadiya azadiyê hişmendiyê û jiyaneke bi wate ye. Mixabin kotaya pirtûkan a didin her girtiyekî bînpêkirineke mafê girtiyan e. Bi tenê dikarî 10 pirtûkan li bal xwe bigirî. Xetereya girtina pirtûkan li bal xwe kî çiqas bixwaze çî ye nizanîm. Di pirtûkxaneyên girtîgehan de peyde kirina pirtûkan zehmet e. Daxwaza me ya asas ew e ku kotaya pirtûkan were hilanîn. Nabe ku pêşîya rewnak bûyîna hişmendiyê were girtin. Em dixwazin ku kirinên kefî ji navê rabîbin.

Di demeke nêzik de hem girtîgeha em tê de hem di girtîgehan din de ji bo name û xebatên bi Kurdî dihên nivîsîn komîsyonên xwendina nameyan, pereyê wergerandinê dixwazin. Ji bo zimanên biyanî yê din pereyê ku nayê xwestin çima ji bo Kurdî tê xwestin. Ez rojnamevan im, ji hin hevalên xwe re nameyên bi Kurdî dinivîsim, bi kirinên wiha ji min re nikarin bibin astengî. Axavtina bi zimanê xwe mixabin hêj jî qedexe ye. Bi vî awayî mafê me yê ragihandinê dihê asteng kirin. A rast min ev nivîsa xwe dixwest ku bi Kurdî binivîsim, lê ji ber ku hêj jî nikarim ji ber vê yekê lêbuhurîna xwe dixwazim. Fikir bi çî zimanî bihê nivîsîn bila bihê nivîsîn nabe ku were asteng kirin, hêza fikrî qedexehiyar tevan perçe dike, divê mirov hay ji heqîqetê hebe. Wek jineke rojnamevan a Kurd ev rewş rewşeke xemgîner e.

Di girtîgehan de bi giştî girtî bi hişmendiyê mafên xwe yê huqûqî ji bo çareser kirina her pirsgirêkê serî li rêyên huqûqî didin. Dîtina parêzeran tîm me mimkûn e. Em girtî wek parêzeran dixebitin. Em serî li her derê didin. Lê çî îtiraza em dikin, serlêdana sûc bêbersiv dimîne û ya jî di eleyhê me de bi encam dibe. Bo mînak; serlêdanên em li dozgerên girtîgehan, serdozger, rêvebiriyên girtîgehan, girtîgeh, Saziya Venihêrînê, wezaretên cur bi cur û hwd. dikin bi vî halê xwe formalîte dimînin. Wek ku hûn jî dizanin berpirsiyariyên van sazîyan hene, di der barê bînpêkirina mafan ên diqewimin de divê tidarekan bikin, demajoyên cezayî bidin destpêkirin. Mixabin têkoşîna huqûqî ya dihê kirin jî pûç dikin.

Her wiha eleqeya sazî û destgehên civaka sîvil a ji bo girtîgehan û çareseriyên wan qels bin jî hin başkirinên demkî jî çêdibin, berdewam nabin. Di vê wateyê de em diyar dikin ku divê di warê bînpêkirinên mafî de sazîyên mafê mirovan û civaka sîvil bêhtir bixebitin.

Wek ku hûn jî dizanin pêvajoya pandemiyê bi pîrsgirêk û bi êş derbas bû. Bi taybetî di girtîgehan de gele bînpêkirinên mafî, rewşên ji mafê tenduristiyê re dibin astengî diqewimin. Em wek girtîgeha girtî ya jinan nêzikê 20 kes bi koronayê ketin. Hêj jî di der heqê em çawa bi vê vîrusê ketine tu agahdar kirinek nehatiye kirin. Ji xeynê personelên girtîgehê temasa me bi tu kesî re nîn e, di serî de me ji girtîgeh û wezaretê tenduristiyê re nivîsî lê me tu bersiv negirt. Bînpêkirineke cidî ya mafê tenduristiyê çebûye. Hevdîtin vekirî nayên kirin, hevdîtinên bi parêzeran re jî di pişt camê de dihê kirin. Aktîvîteyên hevpar nîn in, tam îzolasyonê heye. Ji der ve sînardar kirin rabûne, di girtîgehê de berdewam in. Ji bo guherîna vê rewşê demildest divê rayedar berpîrsiyariya xwe bi cih bînin.

Di girtîgehan de pêvajoya asayî bûyîne dest pê nebûye. Tevî ku aşî bûne, sînardarkirin berdewam in.

Di der barê vê rewşa cezayî de jî, ji bo dayîna wek agahî, min 8 sal 9 meh ceza girt. Cezayê min ev meh hat erê kirin, ez niha hukumxwarî me. (.....) Nêzikê çar sal in di girtîgehê de me. Pîrsgirêkên em rû bi rû ne dikarim di bin hin sernavan de wiha rabigihînim. (.....)

Pûlên ku we herî dawî şandin min hêj negirtine, çimkî mixabin em ji der ve nikarin pûlan bigirin. Careke din neşînin baş e.

Bimînin di xweşiyê de...

Sami Tunca

Midûrê Karê Nivîsê yê Kovara Mücadele Birliği (Girtîgeha F ya Bi Hejmar 1 a Tekirdağê – Nameya 25ê Cotmeha 2021î)

(.....)

Girtîgeh rastiya vî welatî ne... Kengî kesek fikrên xwe li dijî desthilatdariyê bibêje rû bi rûyê girtîgehan dibe. Helbestvan, nivîskar, rojnamevan û nîgarkêşên me... Ji vê rastiye her tim para xwe girtine. Ya rast li vî welatî nasîna rastiya girtîgehan siûdeke pir mezin e. Çimkî dibe ku mirov were kuştin jî ji ber. Heger rojnamevan bî, binivîsî mirin bi qasê deklanşora wênegirêkê nêz e. Di bîrên asîdê de ya di kuçeyekê dibe ku mirov were kuştin. Li welatekî bi xetereyên wiha tije rojnamevanî karê herî xeternak e.

Ën dihên girtin ji vî awayî ve bisiûd in. Û ew jî tevî her tiştî heger ji sekna xwe tawiz nedin qîmeta karê xwe didin. Ji ji bo dostên me yên ji der ve rewşeke pêvajoyeke zor e niha. Rojname dihên girtin. Rojnamevan êşkence dibin, binçav dibin û hêj rû bi rûyê gelek tiştan dibin. Dixwazin rastî veşarî bimînin, tu tişt di medyayê de xuya nebin. Li vî welatî encax feraseta çapemeniyê ya şoreşker hebe, dê hebûna dengê bindestan berdewam bibe. 8 sal in girtî me. Wisa xuya ye ku dê hêj demeke dirêj ji bidome girtî bûyîna min. Ez ê bi kurtasî ji we re behsa dosyeyên xwe bikim, jixwe ez ê wan jî ji we re bişînim. Hûn dikarin ji wir bişopînin.

Meha Îlonê ya sala 2013an bi şev girtin bi ser mala ez lê dimam û ez binçav kirim. Sedema binçav bûyîna min bûyereke di sala 2008an de 6 meh girtî mabûm ji ber. Ji vê dosyeyê 10 sal û 5 meh cezayê hepsê dan min. Helbet sûc çî ye mirov meraq dike. Sûcê min mayîna li ber dikana bavê xwe ye. Erê, li nuqteyekê sekinîme, paşê jî çûme mala xwe. Lê li gor Midûriyeta Ewlehiyê ya Dîlokê, heger em nehatana girtin me yê çalakîyê mezîna a bi nav û deng bikira. Tu delîlekî şênber nîn e. Şopandin, wêne, qeyda kamerayan nîn e. Polîs wek ku romaneke polîsiye binivîse dosyeyek amade kiriye û dadgehê jî biryar daye. Li Dîlokê ji bo asteng kirina xebatên hunera şoreşkerên Navenda Hunerê Ayaşîyê serî li tiştêkî wiha dan. Dadgeha Bilind ku erê kir demekê ez ji der ve mam, paşê jî hatim qefaltin.

Gava ez hatim girtin min digot qey mijar bi tenê ev e. Lê na, hemin ku ez hatime girtin, ji bo ez demeke dirêj bihêmin hiştin, di bin çavan de ez hîn bûm ku ji dosyeyê din biryara binçav bûyîna min heye. Mijar; rapêrîna Geziyê... Di vê mijarê de ez, di der barê rastiyekekê de ez dixwazim ji bo hevalên hêja li xwe mikur werim; rapêrîna Geziyê min daye dest pê kirin. Min got, na heyran ev rapêrîna bi milyonan kesan e. Lê 52 sal ceza dan min û Dadgeha Bilind bi lez û bez erê kir.

Di dosyeyê de gelek tiştên balkêş û komîk hene. Bo mînak, di malpera kovara Mücadele Birliği ya min midûriya karê nivîsê yê wê kiriye nûçeya ku ez binçav bûme û hatime girtin ha-

tiye çêkirin. Jixwe hingê di gelek weşanên çapemeniya şoreşker-demokrat de bûbû nûçe. Lê ji ber ku di malpera Mücadele Birliği de nûçe hat çêkirin Rêxistina Lenînîst/ Partiya Komunist a Kedê ya Tirkiyeyê li min bûbû xwedî. Ev yek jî delîleke bes bû ku ez bibim endamê rêxistinê.

Min cezayekî din ê ji endamtiya rêxistinê di asta herî jor de stand. Di malpera min midûrê karê nivîsê yê wê dikir nûçeyeke bi tenê ya di der barê min de encameke besê bûyîna endamê rêxistinê ye. Min ji meş, daxuyaniyên çapemeniyê, mitîng û hwd. ên wek rojnamevan şopandine tevan ji propagandaya rêxistinê ceza stand. Ne diyar e ku propagandaya kîjan rêxistinê ye. Diruşmên "Her der Teksîm her der berxwedan", "Sarigazî dê ji faşîzmê re bibe goristan" hatine berz kirin. Bi deh hezaran mirov ev diruşm berz kirin, lê yê ku di destê xwe de bi makîneya xwe ya wêneyan propagandaya rêxistinê kiriye. Lê kîjan rêxistin e ne diyar e.

(.....)

Bi van çûyîn û hatinan ez hîn bûm ku di der barê min de îdianameyên nû hene. Îcar ji ber ku midûrê karê nivîsê yê kovara Mücadele Birliği bûm doz li min hatin kirin. Biryara berhev kirinê hat dayîn. Çêkirina nûçeyê mirovên di qatên jêzeminan de li Kurdistanê hatin kuştin, gotina tiştên li wir qewimîne.

Sê salan di navbera Tekirdağ- Stenbolê de çûm û hatim. Bi rîngan çûyîna dadgehê, çûyîna ewqas rê zehmet e helbet. Lê di girtîgehê de dostekî mirov, dîtina hevalekî, bihîstina dengê wî bêhna mirov derdixe. Bi nivîskarên rojnameyê re em çûn Stenbole û hatin. 7 sal û 8 meh ceza dihê xwestin, niha li Dadgeha Bilind e.

Heval û hogirên hêja, ji we re dixwazim behsa şertên xwe bikim. Bi şertên pandemiyê re mafên me yên werzîş û suhbetê bi tevahî hatin asteng kirin, piştî bi mehan serdan hatin qedexeyê kirin dest bi hev dîtina ji mehê du hev dîtina bi girtî hat kirin. Ji der ve gavên asayî bûyîna dihên avêtin, maske dihên derxistin lê şertên me girtiyan di bin karantîneyê de berdewam in. Tevî ku em du caran hatin aşi kirin. Gardiyan bi aşi ne û her hefte dikevin hundir, tevî ku test-bûyî heftayekê li vir dimînin rewş wiha berdewam e. Ji mirovan re mayîna bi du rojan di malê zehmet e. Em ji meha Adarê ya 2020î ve em di heman rewşê de ne. Bifikirin ku 24 saetan di cihekî de hûn bi tenê sê kes in.

Dewleta ev tişt têrê wê nakin, dest bi venihêrîna me ji şeş mehan carekê, dest bi tabîkirina me ya pergala pûnantajê kiriye. Em vê yekê qebûl nakin. Li gel dema berdanê ya gelek hevalên me hatiye bi hinceta "poşman nebûye" mafê berdana serbest a bi venihêrîna hatiye standin.

Rojnameyên çapemeniya şoreşker-demokrat dişînin bi hinceta ji Saziya Çapemenî û Ragihandinê îlan nagerin nayan dayîn. Bi tenê rojnameyên îlan bigirin didin. Ji van jî yên li bayîyan dihên firotin. Di mijara kovaran de jî bi mehan heman prosedur sepandin. Lê niha em pereyê wan bidin û bibin abone dikarin bigirin. Bi hefteyan lêkolîna kovarên em dibin dikin û nadin. Lê dîsa em li hêviya prosedura serlêdana li dadgehê ji bo kovarên dihên dimînin. Pirsgirêkên em rû bi rû ne ev in.

Di mijara abone bûyîna de di encama îtirazên me kirin de Dadgeha Cezayên Giran biryar da ku mirov dikare kovar û pirtûkên diyarî bistîne. Tevî ku ev biryareke mînak e, rêvebirî dewam dike li danîna şertê abonetiye.

(.....)

Silav û hez li we, serkeftin di xebatên we de! Spas ji bo piştevanî û piştgiriya we. Bi xatirê we, hay ji xwe hebin. Silav li hemû kedkarên çapemeniyê.

Seyîthan Akyuz

Nûnêrê Rojnameya Azadiya Welat ê Edeneyê

(Girtîgeha T ya bi hejmar 4 a Şakrana Îzmîrê - Nameya 24ê Cotmeha 2021î)

Di serî ez silavên xwe yên ji dil li we dikim, hêvî dikim û hûn baş û bi kêf bin.

(.....)

Meha Berfanbarê 12 salên min diqedin, ez ê bikevim sala 13an. Yanî di girtîgehê de dê 12 salên min tamam bibin. Dibe ku hûn bibêjin ka te çi kiriye ku hewqas heps radizî? Hûn biheq in. Vê pirsê ez jî carinan ji xwe dikim. Lê qanih nabim ku tiştên min kirine ne tiştine ez ji ber 12 salan heps razim. Ez dibêim li welatekî herî ne demokrat ê daraza wê bi alf tevdi gere jî, nedibû ku ez hewqas ceza bigirim. Ez bibêjim belkî hûn qanih bibin.

Min ev ceza ji çar dosyeyan girt. Heger ez bi rêz van dosyeyan û hincetên wan û çiqas ceza dane diyar bikim;

- 1-** Li semta Kadîfekaleyê ya Konaka Îzmîrê sala 2003yan xwepêşandeke korsan çedibe. Di vê xwepêşandanê de polîs û yên xwe didin nişandan pev diçin. Kokteylên molotofê diavêjin polîsên bi panzêran midaxele dikin. Piştî bûyerê bi çendan rojan digirin bi ser malan de û hin kesan binçav dikin. Ez jî hatim binçav kirin. Piştî binçav kirina bi çend rojan hatim binçav kirin. Hincet "endamtiya rêxistinê" û bi navê xwe yê paşê "girtina teqemeniyên li cem xwe" bûn. Ji vê dosyeyê ez 13 mehan girtî mam. Min di pey re "ji endamtiya rêxistinê" berat kir, ji "girtina teqemeniyên li cem xwe, neql kirin" û wd. 4 sal û 17 meh ceza girt. Sê hezar banot cezayê pere girt. Tiştê balkêş ew bû ku di kûleya panzêra min molotof avêtiye polîsê karmend, bi esehî teşhîs kiriye, zabitnameya bûyerê li wê gorê serrast kiriye. Yanî polîsê karmend dibêje "ê molotof avêtiye min ne ev yekî din e" lê dadgeh ji avêtina molotofê bi navê xwe yê paşê "girtina teqemeniyên li cem xwe" ceza dide. Dawiyê 4 sal û 17 meh û sê hezar cezayê pereyî (ji ber min ev pere neda ew jî kirin cezayê hepsê.) Dosye ji ber ku beriya 2005an tevahiya razana ji van cezayan nêzîkî 2 sal û niv bûn.
- 2-** Ev dosye jî li Îzmîrê vebû. Hincet berz kirina diruşman bû di pîrozbahiya salan 2007an de. Ew sal ji lewma 4 meh girtî mam. Di pey re min salek ceza girt. Ku ev ceza hat erê kirin cezayê mayî min înfaz kir.
- 3-** Beriya vê ji du dosyeyan ez hatim girtin û hatim berdan. Herî dawî di sala 2009an de hatim girtin. Jixwe ji hingê ve ye bê navbir 12 sal in di girtîgehê de me. Sala 2009an di operasyona bi navê "KCK" ê de hatin binçav kirin. Ji vê dosyeyê min sê sal girtî hatim darizandin. Bêyî ku îfadeyê min were girtin "ji endamtiya rêxistinê" min 12 sal cezayê hepsê girt. Hinceta negirtina îfadeyê min ew bû min dixwest bi Kurdî îfade bidim. Bi vî awayî dosyeya çû Dadgeha Bilind, sala 2014an hat erê kirin û eseh bû. Lê tiştê bû sebeb ku ez 12 sal ceza bigirim çi bû? Belkî hûn bibêjin tiştine pir giring bûn lê na. Di vê dosyeyê de wek "berpirsiyarê çapemeniyê yê Çukurovayê yê KCK'ê" hatim darizandin. Rojnameyên ez dixebitîm Özgür Gündem û Azadiya Welat' bûn;
 - Roja ez hatime girtin, girtine bi ser buroya me ya rojnamevaniyê jî û dest dane ser hard dîskên Ajansa Nûçeyan Dîcleyê. Tişt (nûçe, wêne, nivîs û wd.) ên di vî hard dîskî de kirine hinceta endamtiyê.
 - Kasetên kamerayê yên di arşîva Ajansa Nûçeya Dîcleyê de di heman bisergirtinê de
 - Hebûna posterê Apê Mûsa li buroya me û wêneyên min ê li ber vî posterî hatiye kişandin.
 - Çima ku belavkareke/î rojnameya me li min û ji ber ku Sendîkaya Kedkarên Buroyan aboneyê me ye ji bo nişandayîna lêçûyîna fatûre xwestiye.
 - Hebûna wêneyên Husnu Ablay û Cihan Deniz ên di qezayêke trafikê de canê xwe ji dest dane.
 - Vexwendina civînan bi gera li hevalên buroya xwe ya Mersînê ji bo çêkirina civîna xwe ya herê mê.
 - Sînyala telefonê ya nişaneya ez li taxa lê dimînim di demeke xwepêşandan dihê kirin. Ez li wê taxê dimam ji lewma normal e ku sînyaleke telefonê nişan bide ku ez li wê taxê me. Jixwe ew diyar dikin ku ez beşdarê xwepêşandanê bûme û li wê deverê bûme.
 - Berê du caran ketin û derketina ji girtîgehê. Yanî ev yek wek delîlên endam bûyîna dihên hesab kirin.
 - Di telefona min de hebûna wêne û stranên Kurdî û çend hincetên din.
 - Wek encam ez sê salan girtî hatim darizandin û di tu merheleyê de îfadeyê min jî nehat girtin, bêyî daxistina ji cezayê ji ber halê baş min 12 salan ceza girt. Dadgeha Bilind ceza erê kir, Dadgeha Destûra Bingehîn jî hikm kir ku binpêkirin nîn e. Lê ji ber îhmalkariyê ev dosyeya min neçû DMME'yê. Parêzerê min ê pê re mijûl got ku ne branşa wî ye. Ji ber ku kesê pê re mijûl bibe nîn bû û haya min jî jê nîn bû rewşeke wiha derket holê. Di vê pêvajoyê de, ez nûnêrê buroya Azadiya Welat bûm. Yanî herî dawî di çarçoveya KCK'a Edeyeyê ya sala 2009an ez hatim girtin.
- 4-** Dosyeya bûye sedema darizandin û girtina ceza yekcar sosret e. Mijar ev e; Navenda Çandê ya Mezopotamyayê sala 2009an salnameyek çap kir. Zimanê salnameyan Kurdî ye. Ji bo belav kirina wê ji bo buroya me Edeyeyê nameyek hatiye şandin. Ev salname hêj nû hatibûn teslim kirin û di koliyên girtî de bûn, ekîbên Şaxê Têkoşîna Li dijî Terorê yên Mi-

dûriyeta Ewlehiyê ya Edeneyê girt bi ser buroya me de. Mijara kirine hinceta bisergirtinê jî salnameyên bi Kurdî hatibûn çap kirin. Çimkî bi hinceta "propagandaya rêxistinê" kiriye biryara berhev kirina wan hatibû derxistin. Di vê biserdegirtinê de dest dane ser salname, 3-4 hejmarên cuda yê kovara Özgür Halkê yê me ji bo arşivê bi kar dianîn. Bi ya min ev yek ji bo kirina dozê çekirina hincetan bû. Tevî ku wekî din kovar û wêne hebûn dest nedan. Di encamê de ji vê dozê bi hinceta "endamtiya rêxistinê" min 6 sal û sê meh ceza girt. Paşê di çarçoveya serrastkirinên yasayî yê hatin kirin de, bû sê sal û mehek û pazdeh rojên cezayê hepsê. Sala 2016an ji aliyê Dadgeha Bilind ve ceza hat erê kirin. Hema Dadgeha Bilind bi biryara bi hejmar 2017/5155 got ku "bi sempatiya ji bo rêxistinê ya jî hebandina armanc, nix û bîr û doza rêxistinê, xwendina weşanên di der barê vê yekê de, girtina weşanan li cem xwe, girtina rêzê ji serokê rêxistinê re ne bes in ji bo endamtiya rêxistinê." Min jî ji ber salnameyên Kurdî hêj ji kolîyên wan venebûn û biryara berhev kirina wan hatibû û çend wêne û kovarên arşivê ji "endamtiya rêxistinê" min ceza girt. Daxwaza min a darizandina ji nû ve hat red kirin.

Wek encam; ez sala 2009an hatim girtin û ji hingê ve di girtîgehê de me. Qewlê înfazê yê van çar dosyeyên min ên cezayên wan hatine erê kirin û eseh bûne jî 12ê Rêbendana 2023yan dê biqede. Heke belayeke din bi serê me de nehê, 12ê Rêbendana 2023yan ez ê bihêmberdan. Mafê min ê ji yasayî yê ez ê sala dawîn a cezayê xwe bi serbestiya bi şert û merc biqedînim heye lê ji bo vê yekê jî şertê "ji rêxistinê veqete" datînin ber mirov. Wek ku em tevê rêxistinê bûbin. Di darizandinan de, di her fersenda ku em dikarin îfadeyê xwe bidin, me diyar kiriye ku me di organeke çapemeniyê ya yasayî de rojnamevanî kiriye. Li ser navê me parêzer bi caran heman tişt got. Niha jî wiha dibêjin: "Bibêjin ku em endamên rêxistinê ne û beyan bikin bikin ku hûn ji rêxistinê veqetiyane da ku em xala serbestiya bi venihêrîn pêk bînin û we serbest berdin." Welhasil! Wek ku min got; eger tiştêk bi serê me de nehê. Çimkî niha 6 sal û 3 meh (ev jî endamtiya rêxistinê ye) cezayê min li Dadgeha Bilind e. Çiroka vî cezayî jî ev e:

"Sala 2008an li rêxistina DTP'ê civînek hatiye çekirin, kesê bi navê X (çawa bi dest xistibe) qeydên deng ên vê civînê bi dest xistine, di vê qeyda deng a bi dest xistiye de beyan kiriye ku gava nav hatine gotin navê Seyithan Akyuz jî hatiye xwendin. Paşê ev bûyera bû wek doza "KCK"ê bû sedem ku ez ji "endamtiya rêxistinê" 6 sal û 3 mehan ceza bigirim. Ji xeynê beyana kirina navê min a şexsê heyî di tu derê de navê min nîn e. Yanî li wir tu ne kirineke min ne jî gotineke min nîn e. Ji lewma dozgêrê dozê, tevî lêkolîn û lêpîrsîna bi 12 salan tiştêk nedîtiye û daxwaza berdana min kiriye. Yanî dozgêrê dozê ku doz kiriye û lêpîrsîn kiriye di der barê dozê de wiha dibêje; ne belge ne jî agahiyeke ez pê ceza bidim vî mirovî nîn e. Ji lewma dixwazim were berdand. Lê berovajiyê vê heyeta dadgeha biryara ceza kirina min bi 6 sal û 3 mehan da. Ev cezayê min meha Rêbendana ya sala 2019an girtiye niha li Dadgeha Bilind e. Encam dê çi be ez nizanim. Lê min xwest ez vê jî bi we re par bikim.

Berê ez carekê 13 cara din jî çar meh du caran di girtîgehê de mam. Ev ceza jî ji ber hewldana min a ravekirina dosyeyan bû. Yanî bi temamî 13 sal û niv heps razam. Di van pêvajoyan tevan de ez di rojnameya Özgür Gündem û Azadiya Welat de dixebitîm. Yanî ji xeynê rojnamevaniyê min tu xebat nekiriye. Lê ez dîsa hatim ceza kirin û ev demeke dirêj e ez di girtîgehê de me. A ji wê boneyê ez qanih nebûm ku bergîdana van cezayan ev e. Heke hûn qanih bûbin ji kerema xwe min jî qanih bikin.

Bi giştî rewşa min wek ku min li jor aniye ziman e. Ê bixwaze gotinên min dikare yek bi yek li dosyeyên min binihêre û eseh bike. Çimkî min her tişt wek xwe nivîsiye. Ji lewma dawiyê li vê mijarê tînim û dixwazim bihem ser pîrgirêkên em rû bi rû ne.

Wek ku hûn dizanin piştî hewildana derbeyê ya 2016an wek ji der ve di girtîgehê de jî dest bi serdemeke nû bû. Ji hingê ve rewş ji bo derasayî ye. Hêdî hêdî ev pergala bi meriyet bû û ji xeynê çend sist kirinan her tişt wek xwe berdewam e. Nexweşî jî bi ser de hincet bi hêz kir. Helbet ev rewş ne bi tenê ji bo girtîgeha em tê de wisa ye. Bi qasê em seh dikin li gelek cihan heman tişt diqewimin. Ev yek jî nîşanê mirov dide ku girtîgeh bi politikayê navendî dihên bi rê ve birin. Hêj dê çiqas berdewam bibe nizanim. Hêvîdar im ku zêde neajo û jiyan asayî bibe. Lewre cihên herî pîr pêdivî asayî bûyîne heye girtîgeh in. Ji ber ku tiştên diqewimin bi giştî ne wekî din tiştêkî nabêjim. A rast wekî din tu rewşek nîn e.

Hêvalên hêja ez dizanim hinek dirêj bû lê nedibû ku ewqas kin be çiroka 12 salan. Ji lewma heke min serê we eşandibe li min negirin.

Bi van hest û nestan silav li we tevan. Di xebatê de serkeftin ji we re!

Sîbel Mustafaoglu

**Xebatkara Rojnameya Azadiya Welat
(Girtîgeha Jinan a Cirtî ya Şakranê ya Îzmîrê Nameya 27ê Cotmeha 2021î)**

Ez bi rêzdarî silavan li we dikim. Nameya ku we ji min re şandiye bi hinceta "rêya çêbûna hayê ji hev û din a mensûbên rêxistinên terorê ye û asayîşa saziyê dixê xetereyê ji lewma name bi temami metirsîdar e" dest dan ser. Ez ji hay ji tiştên we nivîsîne nîn im. Ji bo haya we jê hebe bi kurtasî be min xwest hinek binivîsim.

Ez niha di şertên karantînayê de ji bo we dinivîsim. Di odeyêke fetisokî ya bêhewa û bi kam de rûniştî me. Berê ku min du hevok jî binivîsîna ez ê li ber camê rûniştama. Pencereyê çengek asîman je ve xuya dikir bi te dida gotin ku "jiyan li her derê hêjayê jînê ye." Êdî tu espriya wê jî nemaye. Ji ber ku ser cihê hewadar kirinê bi qefesê hatiye girtin min deh sal bi şûn da dev ji edetê xwe yê rûniştina li ber paceyê berda û êdî li cihekî dûrê wê rûdinim. Berê min nan diavêt ber çivîkan. Nanê ku min diavêt ber wan dixwarin, ji xwe re hêlîn çêdikirin û beriya çêlikên xwe bifirînin dianîn cihê ez lê me. Wan jî piştî qefesê terka zindanê kir. Wan her derê em lê bûn hêjayê jiyînê didîtin.

Di zindanê de mirov bikene wek mirov xwe bigihîne ber derê heqiyê, kenîna bi hîrehîr jî ketin hundir di wî deriyî re ye. Çimkî yê tevî her tiştî dikene, wateya rastîn keşif dike. Bêpar bûyîna ji vê yekê di zindanê wan dizanin çi ye? Wek derizîna dîwaran, girtina zengê ya deriyên hesin, kevin bûyîn û mat bûyîna ranzayê nekarîna derketina ji nav wê lînûska mirov vedişêre... Espriya me jî ev e, zindî ye, zengê nagire û hîç kevin nabe.

Welhasil, vegotina şertên em tê de ne dê pir watedar bibûya, lê ji ber ku dê dest bidin ser nikarim binivîsim. Çimkî daxwaznameya min ji wezaretê re şandiye jî nehatiye şandin, dest dane ser. Bi texmîna min hûn di der barê çapemenîvanên di girtîgehan de hûn raporekê amade dikin û agahiyan dixwazin di der barê şert û mercan de.

Wek ku min got em di şertên gelek xedar de dimînin û derfeta me ya em nameyekê bişînin ji der ve nîn e. (...)

Wek ku Xelîl Cibranê ezîz gotiye tiştên min nivîsîne bi tenê ji bo yên min nekariye binivîsinim. Bimînim bi hêvî û liberxwedanê.

Sîbel Mustafaoglu ya me berê name jê re şandibû lê nedabûn piştî vê nameya şand bi gumana dê dest bidin ser nameyê bi rêya malbat û parêzer di der barê rewşa xwe de hin agahî par kirin. Ew agahiyên me berhev kirine li vir par dikin...

- Min nivîsîbû ku dest dane ser nameya we şandiye. Ji lewma min îtiraz kir. Ji ber ku min "Bi vî halê xwe rêvebirî neheqî û nehuqûqiyên dixwaze qebûl dike" got Dadgêriya Înfazê û Dadgeha Cezayên Giran îtiraza min qebûl kir û name da min. Lê dest da ser pûlan û nedan. Pêşî min 21 sal û 10 meh ceza girt. Dosye ji ber kêmasiyên rêbazî xera bû lê hin xalên wê hatin erê kirin. Cara duduyan hatim darizandin. Îcar min 19 sal û 10 meh ceza girt. Daxwaza me ya parastin bi zimanê zikmakî hêmana herî giring a girtina me ya ceza bû. Lê daxwaz hîç nehat qebûl kirin. Tevî nerazîbûnan tevan îfadeyên "nexwest parastinê bike" derbasê zabitnameyan kirin. Tevî lidirabûnan tevan îfadeyên "zimanekî pê nayê zanîn" ya jî "nexwest parastinê bike" derbasê zabitnameyan kirin. Zimanê min ê zikmakî di nav kategoriya "yên nayên zanîn" de cihê xwe girt. Sedema din a herî giring ew bû ku min rojname belav kiribûn. Ji ber ku min rojnameyên rastiyê diqiryan, qetilam û binpêkirina mafan bi belge dikin firotibûn min jixwe sûcê herî mezin kiribû. Dema ku min li Amedê xebata abonetiye dikir ez hatim girtin. Min ew roj bi tenê rojname belav kiribûn. Heman roj bêyî ku bihêlin destên xwe bişom hatim girtin. Di bin çavan de bi bandê plaster swap hatin standin û kirin rapor. Li gor vê raporê min teqemenî bi kar anîbû û ez bi vî "delîl"î hatim ceza kirin. Belkî bihê bîra we, hingê kesek bi destê wî ve boyaxa rojnameyan hebû bi îdiaya "teqemenî" hat ceza kirin. Di rapora tiba edlî xwedêgiravî "bi îspat bû" ku min teqemenî bi kar aniye. Lê di bin heman raporê de bi pûntoyên mezin "swapên bi bandê plaster werin standin nabe ku wek delîl bihên bikaranîn" nivîsîbû. Lewra mirov heste bide bin bandê plaster jî dibe wek jêmayiyê madeyê teqemeniyê. Ji lewma ne bi ewlehî ye û delîl hesab nabe. Îtiraz tev, rapora kesê zana û wd. yek jî nehat qebûl kirin.

- 16ê Sibata 2011an hatim girtin. Ji xalên kirina sûc li ser navê rêxistinê, bikaranîna teqemeniyê, propaganda û dayîna li ber xwe min hikm xwar. Ez li Dîlokê hatim girtin lê Dadgeha Herême ya hingê li Edeneyê bû ez li Dadgeha Cezayên Giran a 6emîn a Edeneyê hatim darizandin. Wek encam; Dadgeha Destûra Bingehîn jî dosyeya min red kir. Ê ez çûm DM-ME'yê. Dîroka derketina min jî 10ê Mijdara 2025 e.

- A rast di nav tabloya ez ê behs bikim girtina ceza ya herî bi mehsûmî ye. Gava ji vir diçûm. Edeyê ji bo dadgehê tişt nema ku nehat serê min. Bi rê de di girtîgehên ez tê de hatim hiştin rû bi rûyê gelek kirinên erjeng hatim. Di girtîgehên Dîlok, Şakran, Alanyayê de tacizê min kirin û rû bi rûyê lêgerîna bi tazî bûm. Ji ber ku min red kir gardiyana jin ez êşkence kirim. Min ji wê boneyê xwest raporê bigirim lê di girtîgeha Şakranê de min rapora derb bûyîne girt. Di der barê vê mijarê de min tu bersiv ji serîlêdanên xwe yên sûc negirt. Sazî û wekîlan jî qewî bersiv nedan. Bi tenê sala pêşîn a ez hatim Şakranê wekîlên CHP'ê hatin li cih vekolîn kirin. Di dawiyê de tu tişt neguherî.
 - Ji pirsgrêkên herî bi cidî yek jê jî tundiya lêgerîna bi tazî ye. Hez bikî bila ji der ve bihê ya jî ji girtîgeheke din... polîtîkayê ji bo şikandina rûmetê ye ji bo girtina teslîm a berpêyî şikandina vîna mirov e. Li dijî vê yekê me ji tu hewldayîne tu encam negirt. Ev sepandin ji aliyê gardiyana jin ve bi rûmet û xurûreke bêpayan dihê pêk anîn. Li her kesî qawîşa yên serbixwe dikin ferz. Li yekî ku hêj dihê darizandin ji aliyê rêvebiriyê ve hikm dihê kirin. Di pey re "heke tu neçî qawîşa yên bi serê xwe tu yê cezayên giran bigirî, hew bihêyî berdan" dihê gotin.
 - Niha girtîgeh mîna komarên bi serê xwe ne. Di tevan de dawîya rayedariyê nîn e, kes lê venanihêre. Herwiha diyar e ku talîmata bi kar anîna hedê xwe dane rayedaran. Lewma ji gardiyana bigire heta bi midûran tev ji key keyperesttir in. Bi yasayê înfazê yê herî dawî hat derxistin şertên me yekcar giran bûn. Jixwe yasa qewî ne li gor huqûqa navxweyî û pergala Komara Tirkiyeyê ye. Dîsa jî wek cezayê ser cezayan li yên di girtîgehan de tê sepandin. Tu hevalê ku dema wî/wê ya berdanê hatiye heta bi niha nehatiye berdan. Bi hincetên ne hincet 8-10 meh taloq li berdana wan xistin. Li gor xwe pergaleke poankirîne çêkirine. Di nav de alîkirin, piştevanî, aborî, ekolojî, asta xwendina pirtûkan û wd. hene. Li gor vê yekê poan didin û xwedêgiravî yên vê berajê vedikin berdidin. Ji bo me krîtera yekane xala poşmaniyê ye. Bi ser de îfadeya "mikur hatina li xwe bi jidilî" jî wek xaleke yasayê lê hatiye zêde kirin. Ji bo ku bibêjin "halê xwe yê baş nîn e divê neyê berdan" misêwa di der barê me de zabitnameyan çêdikin. Bi hincetên "tu li korîdorê meşiyayî, te silav da, te dengê xwe bilind kir û wd" zabitnameyan dinivîsin.
 - Bi cezayên wek xwarina gefanê (dîtin-ragihandin) şertên me yekcar giran dibin. Jixwe bi pandemiyê re girtîgeh tam derbasê îzolasyonê bûn. Bi fizîkî, bi ruhî û bi her awayî. Bo mînak bi van hincetan dest dan ser romana "Li Çiyayê Helgurdê Şerê Ronahî û Tarîtiyê" Kurdî bûyîna, bûyîna di girtîgehê de ya nivîskarî, girtina cezayê heta bi hetayê û di navê pirtûka de hebûn peyva 'çiya'.
 - Gava mirov bi tevahî lê dinihêre dibîne ku tecrîda bi salan li îmralityê tê sepandin li temamê girtîgehan belav bûye. Mafê me yê çapemenî û weşanan sînorkirî ye. Rê nadin çapemeniyê azad. Ji der ve ketina hundir a weşanan heftayî, mehane qedexeyê. Pirtûk ji du mehan carekê wek diyarî tê qebûl kirin. Misêwa dest didin ser ên tîn standin jî. Me ji zû de weşanan bi Kurdî nestandine. Di encama serîlêdanên cur bi cur de hêdî hêdî digirin. Lê ji bo ku negirin biryarên cihê bi cihê derdixin.
- Bo mînak; bi van hincetan dest dan ser romana bi navê "Li Çiyayê Helgurdê Şerê Ronahî Tarîtiyê; Pirtûk bi Kurdî ye, nivîskar girtî ye, cezayê hetabihetayê girtiye û di navê pirtûkê de peyva 'çiya' heye. Tiştê trajîkomîk ew e ku ekîba vekolîna pirtûkê kiriye piştî ku li navê çiyayê Helgurd di googleê de geriyaye têgihiştîye ku navê çiyayekî li Bakurê Iraqê ye. Hegeger ku li wir be nexwe bi xetere ye!
- Pirtûka bi navê 'Kenên Hinekîrî jî bi biryareke heman nedan. Hincet "Bi zimanekî hatiye nivîsandin, nivîskar girtî ye." Ne bi tenê ev in jî, ji ber ku Fehim Işık li ser bergê piştê pirtûkê şîrove kiriye xistina hundir hat qedexeyê kirin. Hevok ev e; "...di bergê piştê pirtûkê de jî di şîroveya ku nivîskar Fehim Işık kiriye de wiha hatiye gotin: "Dewran Evdîrehîm di vê pirtûka xwe de neqşa berxwedanê kiriye, pirtûk li gundê bi navê Hemin dest pê dibe, êşên gundê civakê ne, gotinên bi hostahî di zindanan tarî yên dewletê de hatine nivîsandin bi pênuşa nivîskar li rûpelên spî hatine nivîsandin û xwe digihînin me..." Bi dehan biryarên wiha hene. Ya rast çendeyek berê dest dan ser pirtûkên jineke wek M. İlmiye Çiğ, mirov napê ku van bidin.
- Û helbet sirgûn... Tûnêlek hat kolan, hê ronîya di dawîya tûnêlê de xuya nebû li vir li me operasyon kirin. Seet di duduyan de zûzûka qawîşên me hatin vala kirin. Alav û amûrên me şikandin, belav kirin. Her tiştên me, tevî toqeyê şikestî dest dan ser amraza X-RAYê. Tiştê herî pir em li ber ketin ew bû ku alav û amûrên me yên muzîkê şikiyan. Ne mimkûn e ez behsa wê rojê bikim. Te digot qey em di eniya şer de ne. Hema ketin hundir, alav û amûrên me avêtin xistin erebeyan. Cihê wan em birin cihê li dijî rûmeta mirovahiyê bû. Mirov heywanekê bixe nikare bijî di wir de. Cihokên Tiwalet, banyo, pêjgehê xitimandî bûn, li şûna tiwaletê ode hatine bi kar anîn. Bi pîsiyê li dîwaran nivîs nivîsîne. Tabldotên xwarine xistine dolabên cilan, tê de kufikî bûne, xwarinan kurm girtiye. Ev ne pir xerab in. Tiştê herî

xerab ew bû ku qefes çêkiribûn li ser qulika hewadar kirinê. Ji cihê heywanan wêdetir bû. Dinya ewr e, sahî ye, heyv derketiye ya na, bi stêrik in asîman mirov nedizanî. Meheke ku em li wir man yek ji me jî serê xwe ranekir û li jor nenihêrî. Zirzûlan jî terka wan deran kiribû. Em tev tevî hev deh kes bûn. Ji ber ku em çûbûn nexweşxaneyê em di karantînayê de bûn. Gava wan em kirin wê qawîşê me mîkrob girt. Bi paqij kirina wê derê jî em nexweş ketin. Me ewqas xwest jî em nebirin revîrê. Sih hevalên mayî (du qawîşên ji hev û din cuda bûn) kirine yek qawîş û di odeyekê de bi cih kirin. Şert û merc yek in. Bi şev û roj bi kamerayê li me temaşe dikirin. Tiştê herî pir ji min re zor hat yek jê jî ew bû ku min çiçekê xwe ya bi derfetên kêr, bi kulmek ax mezin kir. Bi normalî jî nebatekê re pir ax divê. Çiçekê min di nav kulmek ax de yek-du buhust mezin bû. Min ji ber talan û lêgerîn û serdegirtinên hefteyî ku hatin kirin jî veşart. Lê di sirgûna di hundirê girtîgehê de çû. Niha em 35 kes di qawîşekê de ne. Kapasîteya qawîşe jî 11 e. Ji bo ku mirov ji odeya xwe here cihê hewadar kirinê qet nebe divê mirov li deh kesan bikeve. Hin ji me kursî û maseyê datînin korîdorê heta bi seeta razanê. Dema pandemiyê ev qelebalix bi risk be jî daxwaza me ya odeyêke din tê red kirin. Bo mînak me tevan niha bi giranî mîkrob girtiye. Di seetên jimartinê de ji ber ku bi qelebalixî dikevin hundir ji mejbûrî temasê hev û din dikin. Di qawîşa em tê de dimînin li gor jimara me renze nîn in. Hin heval li erdê radizin. Gava rêvebirî alavên paqij kirinê dide ji bo qawîşa 35 kes tê de bi tenê têra ji bo 5-6 kesan alav û amûran dide. Bi sererast kirina yasayî tevî ku bê pere pedan belav dikin têra yek du kesan didin. Armanç di zabitnameyê de nivîsandina "me dane wan jî" ye.

- Pirê me jî 10-29 sal in di zindanê de ne. Em bi nexweşiyên cur bi cur ketine. Bi van şert û mercan tenduristiya me ber bi nebaşiyê ve diçe. Bi normalî nan ji aliyê girtîgehê ve tê dayîn. Beriya niha bi 2-3 mehan berdêlê xwarinê serê mirov 11 lire bû. Xwedêgiravî ewqas e lê ewqas nadin me. Têra 10-15 kesan nan didin 30 kesî. Lê pereyê nan niha wek fatûra tê birîn.
- Em bixwazin ji bo van tiştan hevdîtinê bi rêvebiriyê re bikin jî tu bersivê nadin me. Diyaloga me ne bi tu mihatabekî ne jî bi yê pirsgirêkê çareser bikin re heye. Divê bi yasayî bersivê bidin daxwaza me ya hevdîtinê û bi pirsgirêkên me re mijûl bibin. Em jî van pirsgirêkan tevan ji saziyan re dinivîsin. Lê li me venagerin. Ji vê yekê aşkere dibe ku rêvebirî daxwaznameyên me bi rê nake. Lê derfeta me ya em bipeyîtinîn nîn e.
- Pirsgirêke din a giring jî ew e ku em dermanên xwe yê ji bo nexweşiyên kronîk bi kar tînin di dema xwe de nadin me. Gava dermanê te biqede nikarî yeke nû nikarî zû bistîni. Rêvebirî bi kefî dike derengî. Ji wê boneyê nexweşiyên me cardin li me nû dibin. Hinek derman hene ku nabe rojek, seetek jî bihên taloq kirin. Ji wê boneyê di demeke nêz de ji ber nexweşiyên xwe yê kronîk dermanên ku min bi kar dianî min nekarî di dema xwe de bistînim min serî li wezîriyê xist. Di serlêdanê de min dîroka standina derman a periyodîk, roja dayîna rêvebiriyê, qedîn û wd. nivîsî. Lê ku di der barê mijarê de agahdar kirin hatiye xwestin rêvebiriyê diyar kiriye ku dermanê min roj di rojê de dide. Ji ber ku niha şansê min ê îspat kirinê nîn e hem tedawiya min nîvî dimîne, hem jî bêedaletiya rû bi rû mame nikarim ji holê rabikim.

Bi ser temamê tiştên min gotin de dikarim van tiştan bibêjim, em rû bi rûyê êşkenceyêke pir bi cidî û tundûtûjiyê ne. Ji we yê ku di zindanê mabin dizanin, pêşî berpêyî derûniya we dibin. Heke bi derûnî we têk bibe dê bi her awayî teslîm bigire. Hewlê didin ku bitirsînin, hewlê didin ku mirov dev jê berde, bi vî awayî hevî dikin ku mirov teslîm bigirin. Tiştên ku dikin tevan piştî demekê bi şûn de dixwazin ku ji mirov re rewşa bihên. Dixwazin di zindanan de Kurdên Îtêtkirî çêbikin. Naxwazin jin azad bibin. Ji bo vê yekê her roj hewlê didin ku bi hezaran tiştan bikin. Rojek ku tişteke nekiribe ji mazxalê bi te de diqîre. Deriyê hewadar kirinê li hev û din dixê. Dizane; di bin hiş de dengê lêketinê di bin hiş de şopan dihêle. Ya jî gava dihên hejmartinê bi postalên xwe dikin tep û rep. Mirov dibêje qey artêşek enî diguhêre. Lê ew deng mirov hêrs dike. Hêdî hêdî sinêrê mirov texprîp dike. Bi vê yekê dizanin û bi zanebûn her tevgera xwe bi zanebûn hildibijêrin. Ev hêj nabin kurteyê tiştê bi serê me de hatine. Min pir dixwest ku ez van bi kamerayê bi belge bikim. Ya rast bibûya, ne tiştên ku min nivîsîne, lê min ê pir tiştên xweş tomar bikirana. Ji tiştên herî pir ê min ê di girtîgehê de min xwestiye jî nemir kirina kêliyên xweş e... Çendê hevalan ekîbeke ji deh kesan a şanoyê ava kiribû. Wan lîstika "Jiyana min tim şer bû" ku kurteyê jiyana me jinên Kurd ên berxwedêr e lîst. Pirê ku xweş û nêzî rastiye bû em hem giriyên hem keniyên hem jî pê bi xurûr bûn. Daxwaza nemir kirina wê kêliyê bi salan bû ku di dilê min de bû... Min guherîn kir, kamera da destê xwe (pênûs-kaxez) şanoya bi du seet û nîvan heta min karî min kişand. Bi derhênan re gotûbêj û bi lîstikvanan re roportaj kir... Min kameraya xwe girt bi kela can û bextewariya nemir kirina wê kêliyê min her roj bi hevalan re temaşe kir. Ev jî sînorên me ne... Ev jî kameraya min... Bes mirov ku bixwaze bike, hingê sînor namînin, hingê mirov dest bi jiyîna xeyalên xwe dike. Bes bila mirov terka xeyalên xwe neke, hingê dê hevî her hebe...

Zafer Ozcan

**Edîtorê Aboriyê yê Rojnameya Bugünê
(Girtîgeha T ya Girtî ya Akhîsara Manîsayê - Nameya 11ê Mijdara 2021î)**

Min nameya we ya piştevaniyê girt, pir spas dikim. 2 sal û niv in yekem car min saziyeke pişeyî nameyek girt. Xweş e ku mirov were bîra hevpişeyên xwe.

(.....)

Min 20 sal rojnamevanî kiriye. Beriya bihêma girtin ez şefê servîsa ekonomiyê yê rojnameya Bugünê ku bi biryarmayekê hat girtin. Ji xeynê rojnamevaniyê bi tu karî re mijûl nebûme. Ji sala 2000î ve ez endamê Cemiyeta Rojnamevanan a Tirkîyeyê me. Di her du heyamên dawî de (2010-2016) min endamtiya Desteya Balotajê kir. Bi salan kartê min ê çapemeniyê yê zer hebû. 9 berhemên xebatên min ên pişeyî weşiyane. Serlêdana min li Dadgeha Destûra Bingeîn kir ku mafê min ê darizadina bi adîlî hatiye bînpê kirin hêj jî berdewam e.

Sedema ku ez di girtîgehê de me ew e ku ez bi "endamtiya rêxistina terorî ya çekdar" dihêma sûcdar kirin. Ji vê sûcdar kirinê min di Dadgeha Cezayên Giran a 3yemîn a Manîsayê de 7 sal 6 meh cezayê hepsê girt. Biryar di 18ê Cotmehê de, li Dadgeha Bilind hat erê kirin. Ji 7ê Adara 2019an ve ez di Girtîgeha T ya Akhîsarê de me. Lê sal û nivê dawî em di bin şertên pandemî sînardarkirinên wê de dijîn. Gava li welêt tevî tidarek dihatin kirin dibû ku normal bûn. Lê li her derê normalî dest pê bûbe û hêj jî li bal me berdewam be, bi taybetî ji bo girtî û malbatên rê li ber pîrsgirêkên derûnî yên pir cidî vedike. Ev mesele meseleya girtî û hukumxwaran tevan e.

Di girtîgehê de di mijara bînpêbûyîna mafan de heta ku pandemî dest pê bibe qewî ez rû bi rûyê pîrsgirêkên cidî nebûm.

20 sal in ku me destên xwe bi zarokên xwe nekiriye. Hevdîtîna vekirî nahên kirin. Berê me mehê çar çaran hevdtîna dikirin lê niha mehê du çaran e; ew jî girtî ne. Heftayê 20 deqîqeyan mafê me yê telefonê heye. Em ewqas di der barê hevdtîna vekirî ji hev û din re dinivîsin jî tu geşepêdan ne xuya ye. Em û malbatên me tev du çaran aşî bûne. Lê tu tişt neguheriye. Sînardarkirinên pandemiyê veguherandine kirinên kêfî. Seha tev tije, salonên dawetan tev tije ne, her tişt normal e, lê li cem me her tişt qedexe ye. Tu sistkirinek nîn e. Wezaret nabêje: "hûn di bin van şert û mercan de dikarin vekirî hevdtînan bikin." Ji vê rewşê herî pir zarokên piçûk bibandor dibin. Ên ku bi giranî dihên ceza kirin malbatên girtiyan in. Jixwe rewşa me derûnî ya giran ne xema tu kesî ye. Ji we rica dikim ku hûn bi taybetî qedexeyêhiyên pandemiyê û mijara hevdtîna vekirî bikin rojevê. Lewre tu nêteke pandemiyê ya biçê nîn e û em li vir hatine jî bîr kirin.

Spas dikim ji bo nameya we ya piştevaniyê.

Silav li hevpişeyan tevan.

LÎSTA ROJNAMEVANÊN DI GIRTÎGEHÊ DE (JI SIBATA 2022YAN VE)

1. Abdulkadir Tûray - Nûçegihanê Ajansa Nûçeyan Dicle
2. Ahmet Metin Sekizkardeş - Rojnameya Zaman
3. Ahmet Üzan - Gerinendeyê Nûçeyan ê Rojnameya Sabah Egeli
4. Alaattin Akkaşoğlu - Xwediyê Rojnameya Akis
5. Alî Ahmet Boken - Koordinatorê TRT Haberê
6. Alî Aşîkar - Rojnameya AzadiyaWelat
7. Alî Unal - Nivîskarê Quncikan ê Rojnameya Zamanê
8. Ayşenür Parıldak - Rojnameya Zamanê
9. Aytekin Gezici - Rojnamevan- Nivîskar
10. Baran Karadag - Xebatkarê Rojnameya Azadiya Welat
11. Beytullah Ozdemir - Nûnerê Rojnameya Zamanê yê Düzceyê
12. Cengiz Dogan - Gerinendeyê Giştî yê Weşanê yê Rojnameya Mavi ve Kent
13. Cihan Acar - Nûçegihanê Rojnameya Bugunê
14. Çetin Çiftçi - Nûçegihanê Rojnameya Bugunê ye Parlamentoyê
15. Devrim Ayik - Xebatkarê kovara Ozgür Halk'ê
16. Elif Ersoy - Berpirsiyara Karê Nivîsinê yê Kovara Yürüyüşê
17. Ercan Gun - Midûrê Nûçeyan ê Fox TV'yê
18. Erdal Susem - Edîtorê Kovara Eylülê
19. Erhan Akkuş - Pêşkêşvanê Nûçeyên Bugün TV'yê
20. Erol Zavar - Xwediyê Kovara Odakê û Midûrê Karê Nivîsê
21. Fatih Ozgür Aydın - Midûrê Karê Nivîsê yê kovara Arti İvme
22. Faruk Akkan - Xebatkarê Ajansa Nûçeyan a Cihan
23. Ferhat Çiftçi - Nûnerê Rojnameya AzadiyaWelat ê Dilokê
24. Fevzi Yazici - Rojnameya Zaman, Rojnamevan-Nivîskar
25. Gokhan Gumuş - Nûnerê Rojnameya AzadiyaWelat ê Dêrsimê
26. Gultekin Avci - Nivîskarê Quncikan ê Rojnameya Bugunê
27. Harun Reşit Çumen - Midûrê Karê Nivîsê yê Rojnameya Zamanê yê berê
28. Hasan Taşar - Nûçegihanê TRT Ankarayê
29. Hatice Duman - Xwediyê Rojnameya Atılımê û Midûra Karê Nivîsê
30. Hudaverdi Yildirim - Edîtorê Nûçeyan ê Can Erzincan TV'yê
31. İbrahim Halil Özturkeri - Erkdare Çêkirin û Weşanê yê TRT'yê berê
32. İbrahim Karakaş - Xebatkarê Rojnameya Yeni Yaşamê
33. İsmail Çoban - Midûrê Karê Nivîsê yê Rojnameya AzadiyaWelat ê berê
34. Kamuran Sünbat - Nûçegihanê berê yê Ajansa Nûçeyan a Dicleyê
35. Kazim Canlan - Nûçegihanê Cihanê
36. Kenan Karavil - Gerinendeyê Giştî yê Weşanê yê Radyo Dunyayê
37. Lokman Gezgîn - Rojnamevanê Serbest
38. Mahmut Gulecan - Berpirsiyar û Midûrê Karê Nivîsê yê Kovara Ozgür Halkê
39. Mehmet Baransu - Nivîskarê Rojnameya Tarafê
40. Melih Gaspar - Nûçegihanê Ajansa Nûçeyan a Cihan ê Balıkesirê
41. Mikat Algul - Gerinendeyê Giştî yê Weşanê yê Mezitli FM'ê
42. Murat Çapan - Berpirsiyar û Midûrê Karê Nivîsê yê Kovara Noktayê
43. Mustafa Gok - Nûnerê Kovara Ekmek û Adaletê yê Enqereyê
44. Mustafa Unal - Rojnameya Zaman
45. Nedim Turfent - Nûçegihanê Ajansa Nûçeyan a Dicleyê
46. Nuh Gonultaş - Nivîskarê Rojnameyên Bugün û Zamanê
47. Osman Çalik - Gerinendeyê Weşanê yê Samanyolu Haber Radyoyê
48. Ozcan Keser - Şefê İstixbaratê TRT İstanbulê
49. Ozden Kinik - Xebatkarê TRT'yê
50. Ozlem Seyhan - Edîtorê JinNewsê
51. Recai Morkoç - Edîtorê Buroya Herêmê yê Antalya Ajansa Nûçeyan Cihanê
52. Rifat Soylemez - Xwediyê Rojnameya Adana Haberê
53. Sami Tunca - Midûrê Karê Nivîsê yê Kovara Mücadele Birliğiyê
54. Sedef Kabaş - Rojnamevan
55. Semih Elitaş - Xebatkarê Rojnameya Azadiya Welat
56. Serkan Sedat Guray - Çêkîra Bernemayên Burç FM'ê
57. Sertan Onal - Rojnameya Halkın Günlüğüyê
58. Seyithan Akyuz - Nûnerê Rojnameya Azadiya Welat ê Edeneyê
59. Sibel Mustafaoglu - Xebatkara Rojnameya AzadiyaWelat
60. Turgüt Üsül - Nûçegihanê TRT'ê
61. Tulay Canpolat - Nûçegihana Rojnameya Sabahê ya Enqereyê
62. Ugur Yilmaz - Xebatkarê Malpera Bedlis û çapemeniya Şaredariya Bedlisê
63. Vahit Yazgan - Nûnerê Rojnameya Zamanê yê Egeyê
64. Zafer Ozcan - Edîtorê Beşê Aboriyê yê Rojnameya Bugunê
65. Ziya Ataman - Nûçegihanê Ajansa Nûçeyan a Dicleyê

ENCAM:

Di vê rapora bi mebesta birina balê bi ser rewşa rojnamevanên di girtîgehan de, par kirina rewşa wan bi gel re me amade kir de, ya rast em bi pir bi hêsanî dibînin ku em rû bi rûyê xerabeteke çawa ne. Wek ku ji naviroka dosye û vegotinên rojnamevanan jî tê fam kirin sûcê rojnamevanên hatine girtin an jî ceza kirin ew e ku nûçe çêkirine û bi gel re par kirine. Bi piranî sûcdar kirinên "endamtiya rêxistinê" ya jî "kirina propagandayê li ser navê rêxistinê" berpêyî wan werin kirin jî em bi aşkerekî dibînin ku ev yek hewldana krîmînalîze kirina rojnamevanan e. Ji lewma ye ku em dibêjin rojnamevanên girtî bêsûc in. Her wiha tiştên rojnamevanên girtî rû bi rû dibin mielemeyên duçarî dibin jî bi rastî nayên qebûl kirin. Ji ber ku kirineke ku girtiyên polîtîk nikarin di girtîgehan de bijîn, rojnamevan jî ji vê yekê para xwe digirin û rû bi rûyê cezakirinê herî giran dibin. Ji nameyên rojnamevanan şandine û lêkolîna me li sehayê kiriye jî tê fam kirin tu dibê qey bi çavên dijminan li wan dinihêrin û mafê wan ên ji ber mirov in hene ji wan tîn standin. Helbet qebûl kirina vê yekê ne mimkûn e. Bi ya me hedefa pêşî ew e ku rojnamevanên girtî yên di girtîgehan de ne tev demildest werin berdan. Heke ev yek pek nehê anîn jî gavên bi lezgînî yên divê werin avêtin jî ew in ku şertên jiyane yên di girtîgehan de werin serrast kirin û dawî li binpêkirina mafan were anîn. Ji wê boneyê em di serî de Wezareta Dadê, ji temamê rayedaran re dibêjin ku bila bi erka xwe rabin û van daxwazan pêşwazî bikin.

Em a rast welatekî demokratîktir, azadîparêz ê azadiya fikran û xwederbirîne nehê asteng kirin bikarin karê xwe bi serbestî bikin xeyal dikin. Lê mixabin ên Tirkiyeyê bi rê ve dibin ji vê yekê pir bi dûr in.

Armanca bingehîn a ve helwesta desthilatdariyê ku li welêt rewşa zext û pêkûtiyan mezin dike ew e ku rojnamevanan ji karê wan bike û ser rastiyan diqewimin vebîşêre. Dibe astengiyê mezin li ber mafê girtina nûçeyan a gel. Aliyê desthilatdariyê ne rastiyan lê dixwaze propagandaya xwe bibîne. Kedkarên çapemeniyê yên vê daxwazê pêşwazî nakin ji xwe re dike hedef. Em dikarin bi rehetî bibêjin ku bi vî awayî dixwaze rojnamevaniyê yekdem, yek-reng û tiştan nede ber pirsan, bi pey rastiyan nekeve biafirîne. Di rewşeke ku rejîma rîjd li temamê birên civakê bandor kiriye mixabin kirina behsa azadiya rojnamevanan jî ne mimkûn e.

Tevî van yekan tevan em çend rojnamevanên parastina çapemeniya azad dikin û hewil didin ku jiyaneke demokratîktir ava bikin, em ê li gotin û vegotina yên em rast dizanin dewam bikin.

JOURNALISM WITHIN FOUR WALLS

DICLE FIRAT JOURNALIST ASSOCIATION THE OBSERVATION AND EVALUATION REPORT REGARDING THE LEGAL AND VITAL STATUS OF JOURNALISTS JAILED IN TURKEY'S PRISONS

INTRODUCTION:

Journalists all over the world have to work under repression. There is hardly no country where journalists are not arrested, attacked or censored. We witness media workers being attacked even in countries that claim to be the most democratic ones. In particular, governments that have turned their backs on the truth apply all kinds of pressure on journalists and try to silence the media in order to leave society in darkness. There is no doubt that the main purpose of these attacks and repression is the desire to turn the press to the tools of expression for governments, and not of the peoples.

In Turkey, unfortunately, the pressure on journalists takes on a different dimension with many additional instruments of pressure. Journalists, who have never been free since the founding of the republic in Turkey, went through the most difficult phases of their history in the 1990s. The Turkish state applied severe repression in particular on the Kurdish journalists. In that process, dozens of our fellow journalists were killed just for bringing the facts to the public. Offices of newspapers were bombed, the doors of journalists' offices were locked, dozens of newspapers and magazines were banned.

METHODOLOGY OF THE REPORT:

The main backbone of the report is the situation of journalists in prisons across Turkey. The list of imprisoned journalists, accusations against journalists and court cases, abuses in prisons are among the topics we will base our report on. Of course, we will try to present how we got to this point, namely the general situation of freedom of the press and violations of rights in Turkey. Again, the latest data on rights violations, especially for 2021, will be included as a strengthening element in our report.

After mentioning the individual names of journalists in prisons, in the section on imprisoned journalists, we will include the narratives of imprisoned journalists who have shared their voices with us either through our lawyers or through letters.

1-) THE STATE OF THE PRESS IN TURKEY, WHICH HAS TURNED INTO A PRISON OF JOURNALISTS

In the 21st century, some positive steps were expected in Turkey in terms of freedom of thought and expression and freedom of the press, but unfortunately this did not happen. During the 20-year rule of the Justice and Development Party (AKP), which came to power in 2002, freedom of thought and expression deteriorated gradually. While there was a mild process in the Kurdish issue and freedoms during the first 10 years of AKP rule, the repressive state regime gained a new dimension in the second half of the rule. Journalists and media organs have also taken their share from this fascist ecosystem.

In particular, the events following the military coup allegedly carried out by the Fethullah Gülen cult in 2016 brought about a process that turned the human rights and legal system in the country upside down. With the declaration of a state of emergency (OHAL) following the coup attempt, human rights violations increased rapidly.

With the decree-laws (known widely as “KHK” in Turkish) issued overnight on the basis of the state of emergency, many opposition institutions, organizations, foundations, associations and outlets in the country were shut down, even some universities and educational institutions were closed as hundreds of academics were dismissed. Tens of thousands of people were arrested and jailed. Thousands of people were tortured under police custody or in prisons. Rallies, demonstrations and democratic protests were banned and the voice of civil society was silenced. The government has tried to limit people’s access to information through the increasing control of internet and social media.

The state of emergency, which lacks legal security and has been used as an authoritarian tool of pressure against dissidents in society has led to abuses and grave violations of human rights in terms of freedom of opinion and expression, especially freedom of the press through the means of decree-laws.

Following the state of emergency declared on July 20, 2016, 12 decree-laws were issued. A total of 177 media outlets were shut down under Decrees No. 668, 675, and 677 among all 12 decree-laws. The closure of 121 media organs, which are not only those known as the ones close to Gulen movement, but also those media outlets who have been close to Kurdish circles and opponents of the government left nearly 2,500 journalists and media workers unemployed.

Under the guidance of the AKP government, which advocates a monist mindset in Turkey, a new media network was created to replace the media organs and media houses that were closed by the state of emergency. These broadcasters, known as “pool media,” which are supposed to make propaganda for the government, are also used as a weapon against opposition groups and become a tool to smear, discredit, and target the opposition.

Hundreds of journalists have had their press credentials taken away, because they did not work in pro-government media organs whilst attempts have been made to make those journalists completely dysfunctional. The number of press cards canceled in the last six years is around 4,000. In addition, journalists who apply for a press card at the Presidency’s Directorate of Communications are not able to get one for various reasons.

Pressure and rights violations:

The state of emergency, declared in 2016 and extended seven times for three months, ended on July 17, 2018, but its practices did not end. We are faced with an undeclared state of emergency, especially in the field of media; today, this fascist approach continues and journalists are considered dangerous subjects. All is considered permissible for journalists, from arrests and detentions to threats and attacks. The dose of repression has been increased so much that it is almost impossible for journalists to work in the field. Countless obstacles and difficulties are put in front of journalists who pick up a microphone or a camera to follow the news. All means are used to try to get journalists off the field. Any journalist who crosses the line set by the government finds no opportunity to work comfortably. Journalists who are not welcomed by the state-run or pro-government media outlets are either prevented from following the news on the field or threatened with imprisonment if they continue report from the field. Journalists can sometimes be subjected to interference even before they start shooting a democratic event. This is a basic portrait of how journalists in Turkey are targeted.

In addition, censorship and broadcast blocking have become almost ordinary practices. Hundreds of websites are censored and banned because of the content they publish. Thousands of social media accounts are closed and censored because of the pressure put on their related organizations. Hundreds of people who post on their social media accounts are investigated, charged, and prosecuted. With the recent law, social media organizations have been mandated to have representatives in Turkey, and organizations that do not comply are subject to heavy monetary fines.

Again, the Radio and Television Supreme Council (RTÜK) stands like the “sword of Damocles” atop the media organs. The opposition media outlets, the numbers of which does not exceed the number of fingers of both hands, have already been completely eliminated by the government’s operational initiative and have been subject to pressure by the RTÜK and their voices have been silenced.

It is a well-known fact that attempts are being made to economically neutralize newspapers that do not behave like the government’s own media through the Presidency’s Communications Directorate and the Public Advertising Agency (BIK), which is the main body to impose censor on media organs in Turkey.

Free press under oppression:

In fact, when evaluating press freedom in Turkey, it would make sense to open a separate heading for Kurdish journalists and the Free Press tradition. This is because, as in all areas, the Kurds in Turkey are facing serious problems in the press and media, and the pressure on Kurdish journalists is increasing. Kurdish journalists who work to bring to public attention the violations of right experienced during the ongoing conflict in the Kurdish region of Turkey (namely the eastern and southeastern Turkey) are detained, arrested, threatened, investigated, prosecuted and punished for their journalistic activities.

Although the state of emergency declared in 2016 was presented to the public as an application for the Fethullah Gülen community, it was the Free Press that was most affected by the state of emergency. All television stations, radios, agencies, newspapers, magazines, websites and local media organs broadcasting in our region were shut down. This practice was meant to make Kurds unable to breathe.

Kurdish journalists make up a significant portion of the jailed journalists. Many Kurdish journalists had to migrate abroad due to numerous investigations and cases against them.

Despite all this, the Kurdish media and socialist media organs, which we call the “Free Press”, somehow managed to stand up and resist the oppression. Even though the pressure on the Free Press organs and Kurdish journalists continues, they continue to resist without compromising their stance.

2021 was a year of attacks on journalists:

For journalists, the year 2021 has progressed with the unlawfulness we have been talking about since the beginning of our report. In a whole year hardly a day passed without any pressure. Arrests and detentions continued throughout 2021. Attacks, threats, blockades and censorship continued throughout the year.

Turkey’s ranking in the Reporters Without Borders (RSF) Press Freedom Index 2021 shows the current situation of press freedom. Thanks to this report, we can see how far Turkey, which ranks 153rd among 180 countries, has moved away from press freedom.

In addition, the statistical data of 2021 in the appendix shows once again how great the pressure on the press and the violations of rights against journalists are.

STATISTICAL DATA REPORT ON VIOLATIONS OF RIGHTS AGAINST JOURNALISTS IN 2021

1-) VIOLATIONS OF RIGHT TO LIFE AND SAFETY AGAINST JOURNALISTS

Attacked	journalists	55
	Media organs	2
Journalists killed		2
Journalists whose homes wer raided		9
Journalist arrested		61
Journalists jailed		6
Journalists who were subjected to torture and inhuman treatment		23
Impositions on journalists to become a state informant		11
Journalists who were blocked from reporting		103 incidents
Violations of rights in prisons against jailed journalists		17

2-) VIOLATIONS OF FREEDOM OF THOUGHT AND EXPRESSION AGAINST JOURNALISTS

Journalists who were started a prosecution against		54
Journalists who were sued		51
Journalists who were charged	Number of people	47
	Prison sentence	133 years, 8 months, 21 days
	Fine	72.206 TL
Yargılaması Devam Eden Gazeteciler	Number of hearings	336
Number of jailed journalists (as of January 4, 2022)		62

3-) VIOLATIONS OF THE ECONOMIC SOCIAL RIGHTS OF JOURNALISTS

Journalists sacked	75
Journalists whose press cards revoked	1

4-) BAN AND CENSORSHIP ON PRESS AND MEDIA ORGANIZATIONS

Fines by RTUK	Media organs fined	12
	Fines	59
Newspapers fined for advertisement tax	Newspapers	4
	Number of days fined	115
Publication ban		112

5-) BANS ON ACCESSING INTERNET/DIGITAL MEDIA

Websites banned	64
News articles banned	1460
Social media content banned	160

2-) JOURNALISTS IN PRISON AND THE ENDLESS REPRESSION

The most evident reality that violates the freedom of the press is the situation of our jailed colleagues. Turkey ranks first in the world in this regard. As of January 2022, 64 members of the press are still deprived of their freedom. (In the 2021 report it is listed as 62, there was one entry missing in this list and one person was arrested after the annual report). The reason for the arrest of journalists is solely due to their professional activities. There are many colleagues who were jailed solely on the grounds that they shared their news on their social media accounts.

Even in the indictments prepared by the prosecutors, the charges consist exclusively of journalistic activities, while the government is trying to criminalise journalists. As the example of our five colleagues who were arrested and detained in October 2020 in Turkey's southeastern city of Van shows, journalists are easily labeled as "terrorists". However, journalists Adnan Bilen, Cemil Uğur, Şehirban Abi, Nazan Sala and the last arrested Dindar Karataş sought to expose the brutal torture imposed on two citizens who were seriously injured after being thrown from a military helicopter in Van, and by exposing this incident they achieved an important journalistic success. They were released in 2021 after 6 months of detention and were released at the final hearing on January 6, 2022. Our friends who were arrested on serious charges were later acquitted of all charges. This case alone is a clear indication of how journalists are to be criminalized.

Journalist Rojhat Doğru, who was awarded a prize by the Southeast Journalists' Association for the footages he recorded while reporting the incidents in Kobanê, Syria from October 6 to 8, 2014, was sentenced to one of the highest sentences for journalists cases in recent years. At the hearing on January 6, 2022, Doğru was sentenced to life imprisonment and 10 years and 10 months in prison on charges of "destroying the unity and integrity of the state" and "attempt to deliberate killing".

Rojhat Doğru was a journalist who chased breaking news by pursuing facts. He directed his camera at the facts in the middle of a hot event. Rojhat did not commit a crime, he acted like nothing but a journalist. In fact, while performing this duty as a journalist, he was also physically attacked and injured by the group he was photographing.

These are examples of the legal fiasco against journalists in Turkey. Dozens of journalists are still in Turkish prisons and they have been severely sentenced. In this part of our report, we will remind you who the imprisoned journalists are and try to present detailed data about their situation.

On communication and reporting with journalists in prison:

Dicle Firat Journalists' Association is always in contact with the jailed journalists. After a certain period, we wanted to report about the situation and problems of journalists in prisons in order to inform the public. As part of the work launched in September 2021, we started sending letters to all jailed journalists on our list whose contact information we could access in order to establish healthy communication with them. The lawyers of our association visited some of the jailed journalists within this process.

61 letters were sent to 44 jailed journalists whose addresses we were able to reach. (The difference between the two numbers is because of the letters which were re-sent due to the change of address and the letters we wrote in response to arriving letters). We received responses from 17 journalists to our letters. 13 letters were returned for various reasons, and one was returned at the person's own request. One letter was not given to the prisoner by the prison administration because it had "objectionable content". The stamps inserted in the letters to be delivered to the prisoners were not given to the prisoners by many prisons.

LETTER FROM DFG TO IMPRISONED JOURNALISTS DATED OCTOBER 1, 2021

Dear colleague;

We are reaching out to you on behalf of the Dicle Firat Journalists' Association (DFG), which announced its establishment in January 2020 to defend freedom of the press, thought and expression and to organize solidarity among journalists. First, on behalf of all members and leaders of our association, we would like to repeat our support and solidarity.

In the one and a half years since its founding, the DFG has made cooperation with journalists in prison its top priority. It is not difficult to guess that you have experienced the problems in prisons yourself. Of course, we want you to know that you are not alone with these problems and issues. As the DFG, we want to closely monitor your situation and conditions. In addition, we want to remind you that we are doing our best to obtain legal support and make your voice heard in the public arena.

Our aim is to communicate more effectively with jailed journalists through the time they serve in prison share/solve their problems and issues they cope with to make their voices heard more effectively and to report this with the data, documents and information we receive from the jailed journalists. In this regard, we aim to communicate with jailed journalists through letters to hear and announce their problems from first hand. In addition, through the visits by the lawyers of our association to the prisons, we aim to monitor the current situation on the ground, effectively relay problems and inconveniences, and provide stronger legal support.

All the information, documents and data to be obtained through letters from you—your interviews with our lawyers will be shared with the public in 3 languages (Kurdish, Turkish and English). Moreover, we would like to reach more people by strengthening this report with additional audio and visual materials.

Please write us a letter in response and share the details of your case file, the charges you face and the latest status of your case. In addition, we kindly ask that you inform us of any problems or difficulties you have experienced in the incarceration facility you are held in, any unjust and illegal treatment you were personally subjected to or witnessed. We will keep contact with you with updated information. In closing our letter, we once again send you our warmest wishes on behalf of all members of the DFG.

Sincerely yours...

LETTERS FROM JAILED JOURNALISTS:

In this part of our report, we present the letters of the jailed journalists who wrote us in response. We also publish the letters from jailed journalists on our website under the section "Letters from jailed journalists". We publish incoming letters in alphabetical order according to the names of the imprisoned journalists. We present the relevant parts of the letters as they are authored by our jailed colleagues.

Abdulkadir Turay

**Former DIHA correspondent (DIHA was shut down)
(Mardin E Type Closed Prison/ November 17, 2021)**

(.....)

Dear riends! Inside the prison, we experience the negative reflection of the political atmosphere outside. We have always opposed and will continue to oppose arbitrary and unlawful attitudes that disregard human dignity. In this context, it is necessary to draw attention to some points, even if only briefly:

- 1- The fact that our friends who have served their sentence and are supposed to be released are not released is proof of injustice. They say that we are not released because we are in political wards (wards of the political prisoners). Illegality is imposed on us with the dilemma "either surrender or stay jailed". We do not know if the bar associations and the press are doing the necessary work in this regard. I hope necessary actions will be taken outside.
- 2- The materials (such as underwear, socks, slippers, etc.) sent by our families are not given to us. They try to sell us the low quality materials that are sold in the canteen at excessive prices that shows that the prison works like a company trying to make the most profit out of prisoners.
- 3- Our friends who have been allowed to visit a hospital cannot go to the hospital because they reject the "humiliating" practices imposed under the name of the gendarmerie search. Therefore, our friends with chronic diseases cannot be treated and their diseases progress.

Dear colleagues, I would like to say a little about my own situation: As you know, I was sentenced to 9 years. I am still in prison. My case number is 2017/5 and it has been in the Supreme Court for 3 years and 3 months. My sentence has not been finalized/confirmed yet, it is pending at the Supreme Court. The execution of my sentence is 6 years 9 months, I have been in prison for 5 years 8 months. It is still 1 year and 2 months until the end of the execution of my sentence. But as I mentioned above, the file is pending in the Supreme Court.

My dear comrades; 2 months ago I lost my only mother, whom I loved dearly. This loss had a psychological effect on me, and the blues of such a loss had opened incurable scars in my soul I applied to the prosecutor's office to attend the funeral, but my application was rejected due to coronavirus pandemic. Since I didn't get the chance to attend my late mother's funeral and to share the grief with my friends and loved ones, I felt like I was imprisoned twice.

I used to feel the uneasiness of how I could repay the sacred efforts my mother gave to raise her children. As it turned out, my phone call (once a week) was my last conversation with her. Harsh conditions of poverty and destitution did not allow my family to visit me regularly, so with kilometers between us, telephone was our only way to communicate. My beautiful mother could not answer any of my phones again. Dreams keep people going. In this sense, I feel the pain of not being able to achieve my dreams. I live my grief buried in my soul, in the depths of my heart and away from my beloved mother...

One shall be able to defend the truth without fear and to know how to pay the price for the truths they defend. As the journalists of this country, we have acquired a culture of living. We have learned to defend life and social values at the cost of our lives. We declare that we "love life so much that we could die for it." We have grown up with the words "to live is to resist." We have considered our profession journalism with such a perspective. The reason they try to silence us today is because we don't bow to the sovereigns. What we need to do is to insist on our truth today as we did yesterday. Being inside or outside is not an obstacle to resistance. On the contrary, one shall fight everywhere.

(.....)

Cengîz Doğan

**Editor in chief of “Mavi ve Kent” Newspaper
(İzmir Şakran No.2 T Type Prison / November 1, 2021)**

(.....)

You have asked me to share some information regarding my case and situation. Below I briefly summarize my situation:

I started working for the weekly newspaper Azadiya Welat in Nusaybin in 2003. (My whole family lives in Nusaybin and I am from Nusaybin.) I also participated the democratic youth activities. I was arrested in 2003 and released a year later. In 2004, together with a group of young friends in Nusaybin, we published a Kurdish-Turkish weekly newspaper called “Mavi ve Kent.” I was also the editor-in-chief of this newspaper. A year later (2005), I was arrested for the work of Mavi and Kent Newspaper, and a case was filed against all the issues of the newspaper. Most of my cases are pending and I have no information about what will happen next. In 2006, the court found us guilty because of the martyrdom news and news about Kurds and Kurdistan in the newspaper and for the terms used in the newspaper such as “Kurdish People’s Leader, People’s Defense Forces, Kurdistan, Guerrillas, etc.” He sentenced me to 1 year, 6 months and 20 days in prison for using words and released me. (Now, I have no idea what has been the fate of that case file, except for it is pending at the Supreme Court.)

After I was released, I continued my journalistic activities. While I was following the news of a funeral, I was again illegally arrested and sentenced to 6 months. (I do not know the fate of this case).

Until 2009, the year of my arrest, I continued my journalistic activities as a reporter and editor-in-chief at the Mavi ve Kent newspaper. We published nearly 60 issues. Due to our arrests, our newspaper work was interrupted constantly. Either police issued case against or the prosecutors issued warnings against almost all issues of the newspaper. We have faced political and financial pressure, not to mention how our security was jeopardized. At the end of 2008, we had to stop publishing the newspaper. But I continued my journalistic and political activities. Because of these activities, I was arrested in 2009 as part of the “KCK Mardin” and “KCK Şırnak” cases. Since then, I have been jailed. Judges poured out quite high penalties in this case. They sentenced me to a total of 21 years for separate case files opened against me between 2003 and 2009, and now I am convicted. As if that was not enough, they gave me three disciplinary penalties and solitary confinement sentences in 2020. They also cancelled my right for an early release. Normally, I was supposed to be released in 2023, but since I was given three disciplinary penalties, my release date was postponed to the August of 2028.

(.....) As you know, an appeal must be filed with the ECtHR within a certain period of time. Unfortunately, I could not appeal to the ECtHR because the lawyer who took my case acted irresponsibly and did not inform me.. (.....)

Now there is oppression, violation of rights and grim cases of abuse in prison (in all prisons). For example, our right to early release is cancelled arbitrarily because of the disciplinary penalties given to us by prison administrations. This causes us to serve 5-6 years longer. Again, we have not been given Xwebûn, Yeni Yaşam, Atılım newspapers as well as all Kurdish and alternative media publications for more than 2 years. So they are banned in prison! At the same time, the magazines sent to us from outside are never handed to us. They do not allow us to buy the magazines (especially Kurdish and opposition magazines) that we want to purchase from prison canteen, because they are not on the list of publications allowed by the prison administration. Again, they have been confiscating our short and long wave radios for the last couple of years. 3-4 months ago they seized our cell and confiscated all our radios. As if that was not enough, they sentenced me to 15 days and 8 days in a solitary confinement cell, just because I had a radio! Now there are only FM radios here. Again, all the channels on TV belong to the pro-governmental media. We can only get the reliable information through our families, and we can get it in a very limited way.

They hand us books sent to us from outside only in limited numbers and only after a certain period of delay. We can have one copy of a certain book in each cell. Using the pandemic as an excuse, all our cultural, artistic or sports activities and courses in prison have been halted. Once a week, 10 of us are allowed to play soccer for 50 minutes. Now we are 17-18 inmates staying in wards designed for 10-12 residents. Many of our friends sleep on the floor. We have only one toilet and one bathroom.

Friends whose sentences have expired are not released under the pretext of the execution law adopted in January 2021, and their sentences are extended for 6 months or one year. Once again, open visits have been canceled for two years under the pretext of a pandemic. Closed visits are also limited to 40 minutes, only twice a month. Although the law states that “a visit can last an hour and a half,” we can only conduct a visit for 40 minutes. (...)

Again, they have installed a videophone in the wards of all inmates of petty crimes, but they have not yet installed such a system in our wards, and they say they will not grant us that right. In other words, the rhetoric of the state, which is “our prisons are so fine and improved” along with many things that the state brags about in the press is not applied in prisons or maybe they are not applied for us only. (...)

Dear friends and colleagues! Another problem for us and our families is that we are forcibly transferred to prisons in cities quite away from the residences of our families. For example; I am from Nusaybin, my mother, father, siblings and my whole family live there. I was arrested in Nusaybin in 2009 and they brought me to Mardin Prison. But in 2012, they exiled me from Mardin E Type Closed Prison to a prison in İzmir and I have been jailed in an İzmir prison for about 10 years. Because of this distance (there is 1800 km between Nusaybin and İzmir), my family cannot visit me. This causes both economic and psychological suffering. This is a general problem. Both I and my family suffer from this. My father and sisters could not visit me for 10 years, imagine how hard this is. And why is that? Because a roundtrip between İzmir and Nusaybin is 3600 km.

You also put stamps in the envelope, thank you. However, the prison administration does not give us the stamps coming from outside. Therefore, you do not have to send stamps. (...)

Elif Ersoy

**Editor in chief of Yürüyüş magazine
(Kayseri Bünyan Women's Closed Prison / October 23, 2021)**

I was very pleased to receive a solidarity letter from you. You sent me stamp of 16 TL worth in the envelope, although it was never used before, the administration did not allow me to have it. They don't even know the grounds of such confiscation of stamps. Thank you for your support and I wish you all the best and success in your work.

10 October was working journalists' day, I learned that when I was on the 45th day of my hunger strike here in prison. What an irony! Like other political prisoners, I was forcibly transferred here and my family is not able to come and visit me due to the long distance. I am not anyone face to face what happened to me here. My letters, on the other hand, are sometimes considered as “problematic” and I am not allowed to send them. My family, my visitors, my school, my home in short, everything I have is in Istanbul, but I was exiled here in an attempt to detach me from everything and stifle my voice. I am a prisoner of the press; I was sentenced to “8 years and 9 months” by the 37th Istanbul High Criminal Court chaired by Akın Gürlek because my name was on the impressum of the left-wing magazine “Yürüyüş”. I was summoned to the court for the first time after two years in jail! I have experienced countless rights violations.

Three months after I took responsibility for the license of the magazine, I was arrested during a police raid at the office of the magazine. I have been jailed since August 2, 2017. Because of the numerous magazines that were published after my arrest that I could not even read, new charges have been filed against me. If your lawyer friends examine this file, you will see the lawlessness I have experienced from the beginning. I have been in prison for more than four years because of a judge who does not recognize the decision of the Constitutional Court and moves from court to court. I also have case file in progress the 13th High Criminal Court in Istanbul. The case is pending, but I have never been summoned to the hearings.

I was arrested while distributing the 500th issue of the Yürüyüş magazine, I was charged with “membership in a terrorist organization.” In other words, there are two lawsuits with the same accusations and content, both of which were filed against me for “membership in an organization.” One is at the Istanbul 13th ACM [Heavy Penalty Court] and the other is at the Istanbul 37th ACM. My lawyer demanded the consolidation of two case files, but the judge instantly rejected our application in that regard.

Since I had some health problems, I had to stop writing my letter, which I will post on 25 October, Monday. ara vermek durumunda kalmıştım, mektubuma 25 Ekim Pazartesi günü postaya vereceğim. I am at the 47th day of the hunger strike. My stomach only accepts water and label tea. I vomit more often than not. I am not able to stand up and walk much. I don't allow the guardians to intervene in my hunger strike, but yesterday when they saw I was getting worse they panicked and checked my tension. I learned that I now weight 46 kg. They insisted to take me to an emergency room, but of course I didn't accepted that for I am hungry for my rights. So they brought a nurse from outside and that was the very first time that a health professional came and saw me, finally. I keep asking them why they wouldn't bring me vitamin B1; they keep leaving me unanswered, telling me that the state does not pay for the B1 for prisoners anymore. However, I have already told them I accepted to pay for my own B1 as I first launched the hunger strike. They have plenty of excuses to make this process harder and longer. I was told that if I lose consciousness, they would take me to an emergency room without my consent.

- I was also sentenced in another magazine case at the Istanbul 36th High Criminal Court, my file is now at the Supreme Court.
 - The case to protest the massacre in Suruç, which was heard at the Istanbul 14th High Criminal Court, is currently at the Court of Cassation.
 - The appeal decision of my case at the Istanbul 32nd High Criminal Court is no 2019/1475, decision no 2020/761. (journal case)
 - I have a file pending at the Ankara 14th Criminal Court of First Instance.
 - The Istanbul 27th High Criminal Court has a HAGB decision dated 06/11/2018, but the decision was finalized on 05/12/2018. (Journal case)
- I've had my journal acquittals.
- Istanbul 2nd Criminal Court of First Instance
 - Istanbul 35th High Criminal Court
 - Istanbul 24th High Criminal Court

Except those; I have cases that I don't know at what stage and at what date.

- Istanbul Anatolian 2nd High Criminal Court
- Bakırköy 2nd High Criminal Court
- Karabük 3rd Criminal Court of First Instance (Case filed while in prison)
- Karabük 2nd Criminal Court of First Instance (litigation while in prison)

I have come to you with the intensity of the lawsuits filed against me for now, and I convey my love and greetings to you in the hope of seeing you again. Whether we are inside or outside, these cases will not end as long as these injustices exist. I wish you comfort and success. Stay well always, Hope with Friendship...

Erdal Süsem

Editor of Eylül Magazine

(Edirne F Type Closed Prison Kapalı Hapishanesi A-18 - November 15 Kasım 2021)

(.....) Dear friends; Let me try to answer your questions under some categories:

a- Legal process

When I was working for a local magazine in Istanbul in 1999, the police issued an arrest warrant against me with the testimonies of an informant, whom I have never met in my life; on March 21, 2000 21 I was arrested. I was subjected to torture in notorious Vatan Police Station (these are all documented in Forensic Medicine records). After five days of torture, I was jailed. That was a time as you all know, when offices of newspapers were bombed and journalists were killed in broad daylight; as the opponent journalists we took our share from that campaign against free media as we were linked to terrorism for our journalistic activities. Just like many other journalists who were jailed on charges of terrorism, I was jailed too. The only evidence they had against me was some testimonies by an informant, who later on confessed that he has never met with me.

(..)

As of 2005, my case file came to the Supreme Court, which reversed the judgment against me, ruling that the conviction was not proportional to the evidence. Istanbul State Security Court (DGM) No.4 released me in 2007, also sentencing me to life in prison. Releasing someone with a life imprisonment sentence means to tell them, "go, leave this country". I swam in the same river with Hrant Dink, where would I go? Let's say I leave the country, then what? I will become a refugee and stand all silent for the rest of my life, is that so? No, I wouldn't do that; of course, we will expose all kinds of injustice wherever we go.

So after my release, I began publishing and editing EYLÜL, a culture and literature magazine. Between June 13, 2007 and February 1, 2010 I continued publishing EYLÜL. In the meantime the Supreme Court reversed the judgement of life in prison against me, ruled by the DGM No.4. On February 1, 2010 I was arrested as the police showed the interviews I made for EYLÜL magazine as the ground for my arrest and I was jailed. (...) In November, 2011, just before I was about to be released, the Supreme Court approved the life imprisonment sentence; so I began to serve that sentence without being released. I carried my case to the ECtHR later on and the ECtHR gave a decision of violation against Turkey and ordered a re-trial.

However, this never happened; even though the ECtHR ruled my re-trial, my re-trial has never begun and I was never released. That is how I have been jailed for the last 20 years.

b- Jailed journalists

The trials and arrests of journalists go hand in hand, while the pressure and bans on freedom of expression and freedom of press is rapidly limited in Turkey. The situation in Turkey over the past decade is proof of this. Friends who were committed to the ethics of being journalism and did not bow to censorship and self-censorship were either forced to quit their jobs or resign from the newspapers they worked for. While most of these friend had to find other sources of income. Most journalists try to continue their journalistic activities through internet journalism. I think that the main problem of imprisoned journalists like us is the lack of opportunities to reflect our intellectual production. This is, of course, not only a problem for us journalists, but for all political prisoners.

(..)

Journalists being jailed is not an individual issue, but a social one; the government wants journalists behind bars in order to give the society a message; a message of fear and intimidation; in order to destroy critical minds; in order to create a monopolistic society by eliminating plurality of thoughts... That's why I believe that new spheres, areas and platforms should be established for jailed journalists, who seek to reflect their ideas.

(..)

c- Conditions and abuses of rights

I have almost never been subjected to any particular personal abuses, but I have taken my share from the usual problems and abuse of rights that are prevalent in all F-type prisons.

As you know, in the last two or three years we have not been able to receive some of the publications sent us from outside the prison. After some long-lasting bureaucratic efforts, we are able to receive some publications every now and then. But as we are able to receive some artistic-literary themed publications, political publications are not accepted by the administration.

I have been trying to buy a computer for many years. Although there are some precedents (e.g. Kocaeli F Type example), the prison administration here doesn't accept my demand. As a journalist and writer, I need a computer to write down my articles, my philosophical and intellectual works. I would be grateful if you could provide me with legal assistance in this matter. Because when my handwritten files are typed outside and a photocopy is sent outside, the photocopy is not given to me. (I was able to receive those photocopies two years ago)

Dear friends, thank you so much for being so kind as to send my stamps from outside, but they do not allow us to have those, so you shall now worry of sending more stamps.

Fatih Özgür Aydın

**Editor in Chief of Public Labourers' Front Magazine
(Adana F Type of Prison - November 1 2021)**

I salute you from Adana Type-F Prison,
(.....)

In such a historical period when press workers and journalists are under constant pressure and threats as they are constantly arrested, jailed and assaulted; when media organs are suppressed through cuts in advertising, bans and fines, it is really important that we insist on organizing ourselves. I was arrested and detained the day I became a member of Journalists' Union of Turkey. Having been released after some time in jail, I was arrested yet again in November 2017 and have been a prisoner ever since.

I was born in Istanbul in 1981 and I live in Istanbul. I am married. (...) I was arrested in November 2017 when I was the editor-in-chief of Public Labourers' Front magazine after working as the editor-in-chief in "Engineering and Architecture for the People" magazine.

*** Let me give you brief information about the casefiles and charges against me:**

- The 10-year prison sentence on charges of "being a member of the DHKP-C organization" is still pending at the Supreme Court. (I am a prisoner of this file right now);
- The 4 year and 9 month sentence on charges of "propaganda," and "opposing the law on meeting and demonstration," and "resisting the officer on duty" is ongoing at the Court of Appeals;
- I have two other ongoing trials with similar charges. Apart from those, three other cases have been opened against me due to my actions in prison as we oppose to the unlawful practices here.

*** Let me give you information about journalistic activities included in the files against me:**

- Journalistic activities were used as a ground to charge me with membership of an organization in the current file that I am jailed for. The fact that I was the the editor-in-chief of the Public Labourers' Front Magazine was used as an evidence against me as they accused me of being the head organizer of an arm of an illegal organization. The fact that I went to different cities and sold magazines was depicted as organizational illegal activities. They said, "he went to hold an organizational meetings". In 2017, when I was visiting Diyarbakır to look for a possible office for our magazine, fully equipped police squads with heavy weapons at their hand surrounded me in the middle of the street, claiming that I was a "suicide bomber"! I was arrested and taken to a court, which released me.
- In the file in which I will defend myself against on November 10, 2021, the list of names and addresses of prisoners to whom we were planning to send our "Engineering and Architecture for People Magazine", in which I was then the editor in chief was considered an "evidence and proof of my contact with the members of the organization in prison". This and similar journalistic activities were cited as grounds for charges on terrorism.

*** Let me continue with sharing some information on the violations of rights that we experience in prison:**

(...)

- With the Coronavirus pandemic, many of our rights have been usurped. Our right to communicate and chat with other inmates, which was supposed to be for ten hours a week but was applied in practice for 2.5 hours a week, has been completely usurped. along with other restrictions introduced as Coronavirus measures. Closed-open visits which were held weekly before the pandemic, were first completely removed, then began to be applies twice a month and limited to two people only after the pandemic. If we need to prison the jail for reasons such as visiting a hospital or a court hearing, we are quarantined for 15 days upon our return. In cases where we are brought to court, the courts order us to attend hearings with SEGBİS electronic system, under the pretext of the pandemic measures.

- Our access to periodic journals is limited as they impose us to “subscribe” for the journals we want to receive. If we are not subscribed to a journal, even if our friends sent it to us via post, we are not able to receive it. Even when we subscribe, the issues that were published before our subscription are not given to us. e do not receive the magazines that our families pay for and sent to us. We are allowed to have maximum of ten books per person in a cell. They do not allow us to buy Evrensel and Yeni Yaşam newspapers.
- I have Crohn’s disease (chronic bowel disease), mitral regurgitation and a cyst in my right hand and in my pelvis. I need to regularly visit the hospital to have my check-ups. I am not taken to the hospital, because I do not accept to be treated the inhumane way the soldiers do on our way to the hospital. During the strip search soldiers conduct before we get in the vehicle, the soldiers tell us, “take off our masks, open our mouths and stick out our tongues!” This imposition by the soldiers is humiliating, arbitrary, and unlawful as we already go through three consecutive search procedures (search by hand, by a detector and by X-rays) before we take a single step outside the prison building. Of course, it’s not just me who suffers from such practice. All political inmates here in prison who do not accept such degrading treatment are prevented from visiting the hospital and therefore are not able to reach proper medical treatment.
- On October 27, 2021, all the cells of the prison were raided by a group of prison guards who had sent here from Ankara. They turned our cell upside down, searching through all our belongings. They touched our food and clothing items with their dirty hands, which they rubbed everywhere. They broke our hangers, they torn our envelopes up. They sized our radio that we bought from the prison canteen. They confiscated our Tavır and Yürüyüş magazines. They threw our things on the floor. Because we protested against this looting by shouting slogans and banging on doors, an investigation was launched against us.

Ferhat Çiftçi

**Azadiya Welat newspaper’s representative for Antep
(Tekirdağ No.1 F-Type Prison A-27 – January 5, 2021
his letter sent to journalist Hüseyin Aykol)**

(.....)

As you know, I was forcibly transferred/exiled here a year and a half ago. To be honest, the prison didn’t do much good for me. First, my gastrointestinal problems intensified. Whilst I was dealing with them, I began to suffer from other physical problems in early May. In a few day, I was almost bedridden. My illness could not be diagnosed for a long time. (...)

After my disease was diagnosed, I was hospitalized for a while. They transplanted an artificial bone marrow. Then I took cortisone treatment. I am still on cortisone. My situation is much better now. Although it was not a full recovery, I have recovered enough now to meet my own needs.

There were some changes in the execution law. Nuh Taş, a friend who faces charges in the same case file as mine, wrote that he received a reduction in execution of the prison sentence. I also applied for a reduction, but my application was rejected. I can’t reach the authorities via telephone calls. (...)

I am morally strong (...) I salute all media workers on behalf of you, we wish the new year bring freedom.

Gökhan Gümüş

**Azadiya Welat newspaper's representative for Dersim
(Samsun Bafra T Type Closed Prison November 29, 2021)**

Q while ago, I read the play, "Waiting for Godot" by Samuel Beckett. The two main characters of the work, Vladimir and Estragon, thought that the only way to get rid of the deep depression they were in was to meet with Godot. In fact, it is not difficult to understand that the situation of our society is told in the person of Vladimir and Estragon. The only solution is to find Godot, and the efforts of the Free Press in this search are undeniable.

In such days when cope with economic, political and cultural problems, we cannot over the isolation of inmates in Turkey's prisons apart from the general problems. Economic problems are also quite deeply felt in prisons. On the other hand, problems of political nature continue to escalate. There has been an additional isolation practices introduced within past two years of pandemic. This isolation is deepening with practices that have become systematic. With the most recent amendment in the execution law in 2020, unique and individual practices have begun to be imposed upon inmates. It is obvious that it is mainly the political prisoners who are the targets of these extraordinary practices. The most evident indicator of this is that prisoners whose conditional release date is due are not being released on sloppy, tragicomic grounds. They find the most meaningless and irrelevant excuses to keep people in prison more; they fabricate reasons simply saying things like, "He doesn't pay attention to hygiene" "He doesn't ask to meet with the preacher who works for the counseling service of the prison," "His family doesn't visit him," or "He doesn't take part in socio-cultural activities". While most prisoners are transferred to prisons hundreds of miles away from their families, the fact that most of their families aren't able to visit them is used as an excuse to further punish them -and whilst there has been a pandemic for almost two years!

In your last letter, you asked about my criminal record. I have been in prison since May 2011. As a result of the case filed against me, I was sentenced to a total of 15 years in prison. As of today, I have 6 months left until my conditional release, but I can't speak for sure because of the mentioned practices on revoking our conditional/early releases. (.....)

Harun Reşit Çümen

**Former editor in chief of Zaman newspaper
(Balıkesir Kepsut L Type Closed Prison, Ward C - November 7, 2021)**

(...) My name is Harun Resit Cumen. I am 46 years old, married and father of 4 children. On July 18, 2019 the 32nd Istanbul High Criminal Court sentenced me 7 years and 6 months in prison on charges of "membership in a FETO terrorist organization". The Supreme Court rejected my appeal and upheld the decision on me. I am still a convict. My individual application to the Constitutional Court (AYM) is still pending.

I was arrested on March 4, 2018. I have been in prison since March 8, 2018. I have been deprived of my freedom for 45 months.

I have worked as a journalist for about 21 years, from September 1995 to July 15, 2016...

I have worked as a reporter, economy editor, first page editor and corresponding editorial manager at Cihan News Agency (CHA) and Zaman Newspaper. I am a member of the Journalists Association of Turkey (TGS) and the Association of Economy Journalists (EGD).

There are so many things to be noted down about the injustice and illegality I was subjected to, I don't know where to begin! ... I will try to summarize. I can list it as follows;

- 1-)** First, let me start with the case file on charges of membership in FETO organization that led to my imprisonment: I was punished for conducting journalism; I was punished just because I worked for Zaman newspaper. As I said in all the trial phases;

- * I did not use the BYLOCK communication program.
- * I did not deposit money in Bank Asya with instructions, I only had a salary account, I had to open an account there because the institution I work for cooperates with this bank.
- * There is no testimony against me by any witness or anonymous witness.

I didn't have any secret business going on; I just worked for Zaman newspaper to make a living. I am definitely not a member of a terrorist organization, I was just doing my job, which is journalism. The accusations against me are related to my work at Zaman newspaper and the related salary account at Asya bank, membership in Pak Medya-İş union, a phone conversation with the top manager and writer of the newspaper years ago.

The reason why I was punished when I should have been acquitted is the investigation and charges against me for insulting the President. Surprisingly, this point was clearly emphasized in the verdict of conviction against me. However, at the hearings during the trial, I was never questioned about the cases of insulting the President, and I wasn't given a chance to defend myself on these charges. Around 100 cases were filed against me for being the editor-in-chief of the newspaper between 2012 and 2015. About 30 of them are cases that I was charged with "insulting the President".

I am still coping with these cases. I am on trial for the news and opinion pieces published in the newspaper. I was acquitted of most of them. But I was also sentenced for several of them. I was sentenced to 11 months in prison for insulting the president (for an opinion piece authored by columnist Veysel Ayhan) and sentenced twice to 10 months in prison: So a total of 31 months in prison, all on appeal. (...)

My name was on the impressum of the newspaper. Many colleagues whose names appeared in the impressum with mine were not subjected to any investigation, they are all out free. I, on the other hand, was singled out as a scapegoat and sentenced to such a disproportionate, unjust, and unlawful sentence of 7 years and 6 months. The proof of this is the investigations and lawsuits against me on charges of insulting the President. Considering that I was acquitted in most of these cases and only in one of them I was sentenced to 11 months in prison, my imprisonment cannot be justified.

I am innocent; it will come out sooner or later. I am hopeful for my applications to the Constitutional Court (AYM) and the ECtHR. However, my individual application to the Constitutional Court has not yet been considered. I am in the 45th month of my prison sentence that is 55 months and 15 days. If I can benefit from conditional/early release, I have 11 months left to be released. As of October 15, 2022, I will be eligible for release. What does the AYM wait for in order to discuss on my application? I want the Constitutional Court to take my file as an item in their agenda as soon as possible, I ask for your support in this matter.

- 2)** Secondly, as mentioned above, I have been facing charges and cases filed against me for about 8 years based on news stories and opinions in the newspaper. I was acquitted in most of them, but the 19th Criminal Division of the Supreme Court of Appeals is overturning the acquittal decisions against me. It poses a risk not only for me, but for the entire opposition media. (...)

According to HDP's former co-chair Selahattin Demirtaş's biography I read in his book titled "Leylan" that he wrote in prison, there are 120 cases against him and he is defended by twelve hundred (1200) lawyers. I have 100 cases and only 1 (ONE) lawyer. The lawyers of the newspaper dismissed me, I was left alone. Lawyer Gökçen Şaşar Beş, who is a neighbor of mine, has been helping me out since September 2016 after July 15, 2016. I have been in prison for about 4 years. I have no income. My wife is a housewife, I have 4 children, 3 of them are students. They live on rent. I am finding it so hard to cope with all cases against me because of my extremely difficult financial situation. I also can't get enough support my lawyer. He can't come because I am far away from Istanbul. I have been away from Istanbul for 45 months. After 6 months in F-type prison in Edirne, I was transferred to I-type prison in Balıkesir against my will. I have been in Balıkesir for 39 months since September 12, 2018. Since March 2019, my requests for transfer to Istanbul Silivri Prisons have been rejected on a monthly basis for the past 2,5 years. I am suffering a lot in this regard. I am subjected to cruel injustice.

- 3)** One of my biggest problems is that my request for transfer to prison has been rejected many times. I was born in Istanbul, I lived in this city for years, I worked in Istanbul, my home, my family, the court where I was tried are all in Istanbul. Despite all this, I have

been held in prisons outside Istanbul for 45 months. Since my family is far away, they cannot come to visit me often enough that is psychologically challenging for me and my family. Since March 2019, I have been writing a transfer request every month. My applications have always been rejected on the grounds that there is no capacity in Silivri Prison. However, there are currently cells in Silivri Prison which has lower population than our cells. (...) I would like my transfer request to be accepted as soon as possible. Again, I ask for your support in this regard.

4) Pandemic/coronavirus measures and restrictions affect us most, the jailed and our loved ones. We live in a prison in prison. Measures and restrictions have been lifted all over Turkey, schools, malls, restaurant are opened everywhere. However, the measures and restrictions in prisons continue the way they were in March 2020. We are forgotten! We have not been able to conduct open visits for 21 months since March 2020. I can't touch, hug, kiss or smell my wife, children or parents. Can you imagine how hard it is to have experienced this pain and suffering for exactly 630 days, that is almost two years? However, vaccinated people might as well allowed to have open visits with extra precautions. This is such a shame. This ban on visits totally arbitrary.

Also, we have only been able to conduct closed visits [where there is a glass in between the visitor and the inmate as they can only communicate through telephone, not being able to physically communicate] twice a month for months, and only limited to two people. This extremely an unfair and illegal practice. Close visits could be well organized once a week, four times a month. The limitation on the number of visitors is also meaningless. I have my wife, my 4 children and my parents visiting me. Whilst two people talk to me inside, three other have to wait outside. We are devastated. The number of visiting people should also be increased.

Again, we have problems going to the infirmary, going to the doctor, going out to visit a hospital. Infirmary is impossible except for life-threatening issues. There were people in the ward who had moaned for toothache for days. We have problems accessing medication.

We are given dailies with a delay of one day, for exactly 21 months.

(...)

These are the major problems that I can write about the injustice and illegality that I have been suffering... I could list many more problems... Thank you for your interest and concern, I wish you success in your work. With love and greetings...

İbrahim Karakaş

**Worker of Yeni Yaşam newspaper
(Adana F Type Closed Prison – September 20 Eylül 2021)**

(.....)

Dear friends, as you know, I and many of our friends are in prison on made-up grounds for the honorable struggle we have raised and for the truths we have revealed to the public. We are tried to be silenced as we continue this tradition of Free Press that we have inherited from dozens of our countless heroic colleagues. However, as successors and inheritors of our friends who have fought for this cause from the past to the present, we have never made a compromise and continued our honorable work and stance. (...)

Dear friends, as you follow, our trials continue. We are facing charges with falsified records and we are given tens of years of sentences in prison. The news we reported are included in the indictments as grounds of accusations against us. Professional activities of mine and of our other colleagues have been classified as “organizational activity”, “financing the organization”, “providing people for the organization”, “provoking hatred or hostility”, etc.. We have defended our journalistic activities during the trials. Since we do not bow and we do not prefer submission, our journalism is labeled as terrorism and each of us is sentenced to tens of years in prisons. (...)

Dear friends, we try to be the voice of prisons. We do our best to contribute to your work through the messages we send out. We live in a state of isolation in this prison just like other prisons throughout the country. Due to of pandemic measures, all our rights to join certain

activities within prison have been usurped. We cannot benefit from any social activity we were once able to take part even in a restricted manner. Chatting with other inmates, sports, workshops, courses... All such activities of ours have been halt.

Our open and closed visits, which were normally three times a month, are now conducted twice a month, and with durations no longer than 45-50 minutes. The law enables us to talk with our visitors for 1,5 hours, but this is not applied in practice; we can only benefit from our right to be visited at most for 50 minutes. Again, our dialogues and telephone conversations with our relatives and visitors are unlawfully recorded and made subject of accusations against us. Our applications to prison administration and legal authorities remain unanswered. Despite the fact that all prisoners in the prison have received both doses of the vaccine, all our rights have been usurped due to the pandemic restrictions, non of which have been eased since the outbreak of the pandemic.

We cannot reach the newspapers and magazines we request. The dailies, Yeni Yaşam and Evrensel are not given to us. Again, the lawsuits and the confiscation decisions given for the magazines and books we requested are used as a ground not to hand those publications to us. The news, columns and various articles of the newspapers we work that are sent to us by letter are confiscated. The latest articles, columns, news, articles, poems, etc., published in agencies and newspapers we work for and sent to us by our colleagues are also almost never delivered to us whilst some articles they accept are given to us only after 15-20 days of delay.

In an attempt to continue my journalistic activities in the dungeon, I am working on new articles. However, my old news and articles, which I need to use in my articles that I now prepare on various subjects are not delivered to me. These and similar practices are intended to prevent our journalistic activities. Of course, in the face of such obstacles, we will not stop being the voice of the prisoners. We repeat our promise that we will continue this honorable struggle that we have inherited from the heroic martyrs of the free press, and that we will fulfill their dreams no matter what the circumstances.

Dear friends, in conclusion of this letter, I would like to send my greetings and love to each and every one of you for the solidarity you have shown, and I wish success to all the free press workers outside prison walls.

Kenan Karavil

Managing Director of Radio "Dünya"

(Balıkesir Burhaniye T Type Closed Prison - November 8 2021)

(.....) Your letter arrived a bit later than it was intended to, but I'll try to write a reply without wasting much time, I hope it will reach you soon. As you know, our letters are not delivered to their addresses on time. To give an example, I received your letter exactly 25 days later-based on the date you sent it.

Dear friends; in your letter you stated that you were founded in January 2020. That means your second anniversary approaches, therefore, first of all, I wish all DFG staff and colleagues success. As you know, newspapers and many publications are not given us on time. So we don't know much about the outer world. We have the opportunity to hear the news through the letters we receive from friends and colleagues.

(.....) I was arrested in early 2000. I was sentenced to 15 years on April 4, 2000 and released on March 4, 2005. From 2005 to 2007, I worked in fully legal institutions. During this time, I was convicted of propaganda for participating in some political events and was imprisoned for three months. I was released in early 2007. And after that, I started working at Radyo Dünya, which is a local radio in Adana. I worked at the radio until the KCK (Kurdistan Communities Union) arrests began.

I was editor-in-chief of Radyo Dünya when I was arrested. Radio Dünya was closed with a statutory decree after 2016. Many radios, newspapers and TVs were closed then, some were reopened, some are still closed. On December 11, 2009, together with my journalist friend Seyithan Akyüz (from Azadiya Welat newspaper), I was arrested alongside 30 people; about 15 of us were jailed. Our indictment was prepared a year later. After our indictment came, we learned that we were accused of being a member of an organization. In short, the work we did on the radio between 2007 and 2009, the openings of party bureaus and events held by

various institutions and organizations that I participated for news-making purposes, were all included as evidences in my file. As if this was not enough, I learned that I was a member of the organization and I became a member three times from 2007 to 2009!

(...) Dear friends, since 2009, I have been held in Kürkçüler F-Type Prison between 2009 and 2012, Kırıkkale prison between 2013 and 2016, and in the prison now that I have been held in since 2016. The problems I have experienced are the same with other inmates; I was first transferred to Kırıkkale and then to this prison against my will. I am exactly 16 hours away from my family. This is cruelty, not just against us, but against our families. Many of our jailed friends lost their parents and they weren't even allowed to bid a last farewell to their loved ones due to "security" concerns. If this is not the utmost cruelty, what is?

Dear friends, now we live in the COVID-19 era (.....) Before the pandemic, we were able to communicate with the inmates of other wards, but now all these communications are halted. All sports activities were also halted up until the last three months that we are not able to join sports activities twice a month, but before the pandemic we could benefit from these activities once a week. They keep saying normalization process will begin, but nothing has been normalized in prisons yet. Everyone complains about it, including the prison staff. Everyone in this prison received both doses of vaccine and on Monday, when this letter will be sent to you, we will get the third dose.

(...) The books sent to us from outside are not handed over to us for months. Despite all that has been done, I can hear your voice asking: Are you still hopeful? Of course, I am hopeful. There is a light at the end of each tunnel. All these years in jail have taken nothing from me. Maybe I am physically isolated from you, from the outside world, but I am free, in my soul and in my way of thinking! At the end of this dark winter, spring awaits for us. I spend most of my time reading. I read mostly about history. I am not so bad in terms of my health, except for a slight headache that occasionally hunts me. I have no serious health problems, but the architecture of the dungeon itself invites all kinds of illness. Many friends have chronic illnesses, but they are not able to receive proper treatment. Treatment is only limited to some pills here.

There is another problem I have suffered from which I would like to mention. You know that apart from your family members, you can write the names of three people as visitors. I had two regular visitors apart from my family, who used to visit me whenever they were able to create some time. I heard that my two visitors were also arrested just because of the fact they they visited me... They were interrogated and asked why they were visiting me, why they were sending me books and money etc. They were held in custody for 4 days. You see, we are not even allowed to use our rights defined by laws. (.....)

Nedim Türfent

**A reporter for Dicle News Agency
(Van High Security Prison A-44 - October 17 2021)**

As you know, I have been on this side of the walls for five and a half years. It is not easy to pass the time in prison. The measures and restrictions taken with the pandemic resulted in strict isolation. Personally, I had hoped that normalization would begin gradually after we received our vaccine. However, the Ministry is moving ahead at a turtle pace in this regard. Socio-cultural events, courses, chats with other inmates etc. are still quite limited. There are no open visits; there are only two closed visits per month. We spend 7/24 with the two people in my cell. We are well socially distant!

As you know, all witnesses who appeared in court stated that all their testimonies in question were taken under torture. Then only some social media posts with news content was left in our case file as ground for charges. My defense was not taken into account. Moreover, the translator said he did not know enough Kurdish. Most notably, I was never physically brought before a judge, not even once. Higher courts consider this an obvious violation of the law. (...) Perhaps the most tragicomic factor in my trial came out in the end when the judge ruled his decision: "Since he made disturbing news..."

This is actually a confession. After the decision, the appeal process began. In the meantime, as in the decision of the Constitutional Court for Academics for Peace, it was stated that

“even if publications consist of disturbing content, they are not subjects of penalty.” There are many precedents of this ruling. But for some reason, the Supreme Court did not apply this in my case and preferred to play the three monkeys, Mehdi Eker of the Justice and Development Party (AKP) spoke in a TV program and stated that disproportionate force had been used in the operations in Kurdish cities, blaming FETO for this. My news were also about this disproportionate force and violations of rights that took place during the curfews. Will you laugh or cry to that?

We have filed individual complaints both to the Constitutional Court and to the ECtHR. However, since I am considered a “convict,” that is a bit of a disadvantage in terms of speeding the procedures. None of these courts have put my file as an item in their agenda for two years. International organizations for freedom of expression and press freedom, as well as journalistic organizations, could have taken a more active role for my case. This I can raise as a friendly critique. To be honest, I believe there is much difference between when a journalist is jailed following news in Istanbul and when a journalist is jailed following news in the [Kurdish] region.

I will file an application for conditional release on November 29 as I will have the right to apply for that when I have only one year of sentence left to serve. Justice that comes late is not justice, people say; that’s right, but the thing in our case is that justice does not even come late to us. If only I could use my right for a conditional release in the last year of my sentence... This is what I’m hoping for, but that situation remains uncertain as each prison adopts different practices when it comes to prisoners’ rights for conditional release. In closing, I would like to thank you for your interest, support and empathy, and I wish you success in your work.

Let your ink run free....

Özlem Seyhan

Editor of Jin News

(Diyarbakır Women’s Closed Prison – November 8, 2021)

(.....)

We are aware that the journalism in this country has always been difficult, painful and troublesome. I don’t think there is such a situation anywhere else in the world. It is sometimes very difficult to describe the situation inside the prison, one finds it hard to prioritize one issue over the others. There are so many arbitrary practices every day that it is difficult to decide which one to write.

Prisons are places where living conditions and social activities are quite restricted and many violations of rights are experienced. Thousands of people are in prison as prisoners of freedom of thought and expression. I want you to know that the freedom to read and write is taken away from us right now. The most basic activity in prison is reading. Unfortunately, each prisoner now has a quota of books. You can only keep 10 books in your cell. I don’t see why it is deemed dangerous when a prisoner reads as much as they like. Finding books in prison libraries is a challenge. Our main demand is this book quota to be removed immediately. Spiritual enlightenment and freedom of thought cannot be prevented. We demand arbitrary practices come to an end.

Letter reading commissions charge translation fees for letters and works written in Kurdish both in our prison and in other prisons. Why do they demand a translation fee when it comes to Kurdish, but not for other languages? I am a journalist, I write letters to some of my colleagues in Kurdish, I cannot let such practices stop me. Unfortunately, speaking and writing in our mother tongue is still forbidden. In this way, our right to communicate is banned. Actually, I would like to write this letter in Kurdish, but I am very sorry that I am now allowed to do that for the costs they impose is too high. Thought cannot be banned in whichever language it is expressed. I believe the power of thinking breaks all borders, it is necessary to be aware of this truth. As a Kurdish journalist, I am now allowed to express my thought in my mother language; a hearthbreaking situation...

Being aware of their rights and laws, political inmates usually resort to legal means to solve any problem they face in prisons. Finding a lawyer is not always possible. Therefore we work almost like a lawyer here. We look for ways to apply relevant authorities. However, each

and every appeal and criminal complaint we file remain unanswered or used against us. Our applications to prosecutors of the prison, prosecutors in general, prison administration, Ministry of Justice and all other authorities of relevant institutions do not go beyond being mere formalities due to the indifference of the authorities. These institutions have responsibilities, they have a duty to take action against violations of the law and to conduct criminal proceedings against all such unlawful practices, but they take no action; Therefore our legal struggle goes to waste, unfortunately.

As you know, pandemic process has been very, very problematic and painful in prisons; our rights to health was absolutely violated. 20 prisoners here, including me, have been infected with the coronavirus, yet we have been given no information about how this virus got to us as we have no contact with the outside world except for the prison staff. This was a serious violation of our right to health, yet none of our inquiries regarding this has been given a response.

Normalization process has not yet been entered in prisons. Although we are vaccinated, restrictions remain the same. Open visits cannot be conducted, we can meet with our lawyers in split cabinets. There are no common social activities; I can describe our living conditions as a state of severe isolation. Outside, the restrictions have been lifted, but inside they keep imposing us restrictions. We demand authorities to take action to solve this problem.

As for my individual criminal situation, for information purposes I would like to write that I was sentenced to 8 years and 9 months. The court upheld my sentence last summer, and I am currently convicted. (.....) I have been in prison for about 4 years.

Finally, I did not receive the stamps you sent, because unfortunately we are not allowed to have stamps sent from outside. Better not to send again.

So long...

Sami Tunca

Editor-in-Chief of the Journal of Struggle Union (Mücadele Birliği)
(Tekirdağ No. 1 F Type Prison A-35 – Letter dated 25 October 2021)

(.....)

Prisons...! The truth of this country... Whenever anyone tries to express her/his thoughts against this system and the government, she/he is faced with the reality of prison. Our poets, writers, journalists, illustrators... They have always had their share of this reality. It is actually a great chance to meet the reality of prison in this land. Because one can also face death. If you are a journalist, if you are a writer, death is as close as the shutter moment of the camera. One can fall victim to an unsolved murder in acid wells or in the middle of the street. Journalism is the most dangerous profession in such a dangerous country.

Those arrested are lucky in this respect. And they can give the value of their profession as long as they continue to stand upright despite everything. It is also a difficult process for our friends at outside. Newspapers are shut down, journalists are tortured, detained and exposed to many other things. They want the facts to remain hidden, nothing to be reflected in the media. However, as long as there is a revolutionary press understanding in this country, the voice of the oppressed and exploited will continue to exist.

It has been 8 years since I was a prisoner. And it seems that my captivity will continue for a long time. I will briefly tell you about my files, and I will send them to you. You can follow it from there.

In September 2013, I was detained in a night-time raid from my home. The reason I was detained was an incident in 2008 where I was detained for 6 months. They sentenced me to 10 years and 5 months in prison for this file. Of course, one wonders what the crime is. Standing in front of my father's shop. Yes, I stopped at one point, then went home. However, according to Antep security, if we had not been caught, we would have made a big, sensational action. No concrete evidence. No tracking, no photo, no camera recording. The police prepared a file like a detective novel writer and the court gave a decision. They resorted to such a thing to prevent the revolutionary art works of the Ayışığı Art Center in Antep. When the Supreme Court approved it, I stayed out for a while, and then I was caught.

When I got caught I just thought that was the point. But no, since we caught him, they

must have thought that we should keep him for a long time, because I learned that I had a detention order from a different file. Theme; Gezi uprising... In this regard, I would like to confess a fact to you dear friends; I started the Gezi uprising. Wait, this uprising is the revolt of millions, even though I said that I am a drop in the sea among them, they were sentenced to 52 years in prison and the Supreme Court quickly approved it.

The file contains very interesting and funny things. For example, on the website of the Union of Struggle (Mücadele Birliği) Magazine, where I was the editor-in-chief, there was a report that I was detained and arrested. It was reported in many revolutionary-democratic press at that time. However, when the news was published on the website of the Union of Struggle /Mücadale Birliği), the Communist Labor Party of Turkey/Leninist organization embraced me. This was enough evidence for me to be a member of the organization. I have received another organization membership from the upper limit. Even a news about you on the site where you are the editor-in-chief is a sufficient result to become a member of the organization.

As a journalist, I followed the news, marches, press releases, rallies, etc. I got organization propaganda from all of them. It is not clear which organization's propaganda. The slogans "Everywhere Taksim, everywhere resistance", "Sarigazi will be a grave to fascism" were chanted. Tens of thousands of people chanted these slogans, but I am the only one making propaganda for the organization with a camera. But it is not clear which organization.

I shuttled between Tekirdağ and Istanbul for 3 years. Of course, it is difficult to go to the courts with the service, to take that far. But seeing a friend's face and hearing a friend's voice in court takes all the fatigue away. This is what I learned when there were new indictments against me during these round-trips. This time, news, articles, photographs, etc. in the Struggle Union (Mücadele Birliği) magazine, where I am the editor-in-chief. Files started to be opened one after the other. Withdrawal decisions were made. The justification is to report the murdered souls in the basements of Kurdistan, to tell what happened there. Together with the writers of the newspaper (they also have aggravated life sentences here), we started to commute to Istanbul. As a result, 7 years and 8 months in prison, this is now in the Supreme Court.

(.....)

Dear friends,

I would like to tell you a little about my conditions. With the pandemic conditions, chat and sports rights were completely blocked, and after the visits were banned for months, they started to be made in the form of closed meetings 2 times a month. Normalization steps are taken outside, masks are removed, but we prisoners continue to be kept under heavy quarantine. Even though our 2 doses of vaccine were shot. This remains the case even though the guards are vaccinated and come in every week and stay here for a week as a test. While people are having a hard time staying at home for two days, we have been in the same situation since March 2020. Imagine you are only three people for 24 hours.

Now, not content with this, the state began to inspect us prisoners every six months and subject them to a scoring system. We do not accept this. Many of our friends have been deprived of their probation rights on the grounds that they did not show any regrets even though it was time for their release.

Newspapers sent by the revolutionary-democratic press are not given on the grounds that they do not receive advertisements from the Press Announcement Agency. Newspapers with advertisements could be given. These are the newspapers sold at the dealership. As a matter of fact, they followed the same procedure for months on magazines. But now we can get it when we pay for it and subscribe. As for the magazines we subscribe to, they are not given to us for weeks by saying that they are being reviewed.

As a result of our objections to this subscription issue, the High Criminal Court decided that it could be bought as a gift item in magazines, such as books. However, although this decision is a precedent, the administration continues to operate the subscription requirement. For incoming journals, we have to apply to the court again and wait for the execution of this procedure. These are the problems we are experiencing. (.....)

As I conclude my letter for now, I hug you tightly with love and longing and wish you success in your work. Thank you very much for your solidarity and support. Goodbye, take very good care of yourself. I greet all press workers.

Seyithan Akyüz

**Adana Representative of Azadiya Welat Newspaper
(İzmir Şakran No. 4 T Type Penitentiary Institution - letter dated 24 October 2021)**

First of all, I greet you with my most heartfelt feelings and wish you to be happy and healthy.

(.....)

As of December, I will finish 12 years and enter the 13th year. So I will have completed my 12 years in prison. You will say, what did you do to sleep so long? You are right. I ask myself this question sometimes too. But I can't be convinced that what I did is something that will make me spend 12 years in prison. I'm saying that even in a country with the most anti-democratic and biased judgment, I could not have been punished this much. I find it incredible, so to speak. Let me explain, maybe you will be convinced. I got these penalties from four files. If I were to state these files in order and for what reason and how much punishment they gave me;

1- In 2003, there was a pirate demonstration in the Kadifekale district of Konak district of Izmir. This demonstration turns into a clash between the police and the demonstrators. Molotov cocktails are thrown at the police who intervene with the Panzer. A few days after the incident, people were taken into custody as a result of the raids on the houses. I am one of those detained. After a few days of detention, I was arrested. The justification was "membership in an organization" and later "possession of explosives". I was imprisoned for 13 months from this file. Then, I was acquitted of "membership in a terrorist organization" and sentenced to 4 years and 17 months in prison and a fine of 3 thousand liras for "possession of explosives, transporting them" etc. The interesting thing is that the police officer on duty in the tower of the panzer, which they claimed to have thrown Molotov, stated that he had definitely identified that I did not throw the Molotov, and the incident report was drawn up accordingly. In other words, the police officer says, "This is not the one who threw the Molotov at me, it was someone else", but the court sentenced me to "possess and transports explosives", after throwing the Molotov. The result was 4 years and 17 months in prison and a fine of 3 thousand liras (which was also turned into prison because I did not pay this amount). Since the file was before 2005, the total amount of these fines was approximately 2.5 years.

2- This file was also opened in Izmir. The reason was to shout slogans at the Newroz celebrations in 2007. That's why I spent 4 months in prison that year. Then I was sentenced to 1 year. When this sentence was approved in 2010, I executed the remaining sentence.

3- I was in and out of prison from the previous two files. The last time I was arrested was in 2009. Since then, I have been in prison for 12 years without interruption. In 2009, I was detained in the operation carried out under the name of "KCK". I was imprisoned for 3 years because of this file. Then I was sentenced to 12 years in prison for "membership in a terrorist organization" without even taking my statement. The reason why my statement was not taken was that I wanted to testify in Kurdish. In this way, the file that went to the Supreme Court was approved and finalized in 2014. So what caused me to be sentenced to 12 years here? Maybe you'll guess it's important stuff, but it's not. In this file, I was tried as "KCK Çukurova press officer".

The newspapers I worked for were Özgür Gündem and Azadiya Welat. Their reasons were as follows;

- On the day I was detained, our newspaper office was also printed and computer hard disks belonging to Dicle News Agency were confiscated. All things (news, photos, texts, etc.) on this hard disk were made for me as a reason for membership.
- Camera tapes archived by Dicle News Agency in the same raid.
- The presence of a poster of Apê Musa in our office and the seizure of my photograph taken in front of this poster!
- One of our newspaper's distributors calls me and states that "Since we are a newspaper subscriber to BES (Büro Emekçileri Sendikası 'Office Workers' Union'), they want an invoice to show expenses".
- The photos of Hüsnü Ablay and Cihan Deniz, who lost their lives in a traffic accident, are found in the Office.

- To hold our regional meeting, I called the relevant friends in our Mersin office and invited them to the meeting.
- During a demonstration in the neighborhood where I live, the phone signal indicates that I am in that neighborhood. However, I used to live in that neighborhood and there is nothing more natural than a phone signal showing that neighborhood. They already state that I participated in the show, they state that I was in that area.
- I have been in and out of prison twice before. In other words, this was considered as one of the proofs that I was a member.

- There are pictures and Kurdish songs on my phone and a few more reasons. As a result, in the case where I was detained for 3 years and my statement was not taken at any stage, I was sentenced to 12 years without any reduction in good behavior. The Supreme Court upheld this sentence, while the Constitutional Court ruled that there was no violation. But due to negligence, this file was not brought to the ECtHR. My lawyer, who was interested, defended himself by saying "it's not my branch". Such a situation arose when other people were interested and I had no knowledge of it. In this process, I was the office representative of Azadiya Welat Adana. In other words, I was last arrested within the scope of the 2009 Adana KCK file.

4- The file that led to this trial and then my punishment is even more incredible. The subject is this; Mesopotamia Cultural Center (MCC) has published a calendar for 2009. The language of these calendars is Kurdish. A letter was also sent to our Adana office to distribute it. But when we received these calendars and were still in closed boxes, the TEM Branch teams of Adana Police Department raided our office. The reason given for the raid was the calendars printed in Kurdish. Because these calendars were recalled on the grounds that they were "propagandizing for a terrorist organization". In this raid, the aforementioned calendars were confiscated, however, 3-4 copies of Özgür Halk magazines that we use for archival purposes in different numbers, and the photographs of 2-3 people who lost their lives during press work were also seized. In my opinion, these were to give credibility to sue. However, although there are other similar magazines and photographs, they have not been touched. As a result, these cases ended with me being sentenced to 6 years and 3 months for "membership in a terrorist organization". This was later reduced to 3 years, 1 month and 15 days in prison within the framework of the legal regulation. It was upheld by the Supreme Court in 2016. However, the same Supreme Court, in its decision no. 2017/5155, stated that "acts such as sympathizing with the organization or adopting the goals, values and ideology of the organization, reading and having publications related to this, and respecting the leader of the organization are not sufficient for membership in the organization." on the other hand, I was sentenced to "membership in a terrorist organization" because of Kurdish calendars, 2-3 photographs and a few archive magazines that have been recalled but whose parcels have not been opened yet. I applied for a retrial but was denied.

As a result, I was arrested in 2009 and I have been in prison ever since. The execution period of these four files, which were approved and their sentences were finalized, will end on 12.01.2023. I will be released on January 12, 2023, if nothing else happens to us. I also have the right to enjoy the last one year of probation, which is generally a legal right, but for this they impose the condition of "leave the organization". It's like we joined the organization. However, in the trials, at every opportunity we could give our testimony, we stated that we were not members of an organization and that we were journalism in a legal media. Our lawyer has said the same thing over and over on our behalf. Now it is said, "Declare that you are not a member of the organization and that you have left the organization, so that we will apply the probation clause and release you". Anyways! I just said if nothing happens to us. Because at the moment, my sentence of 6 years and 3 months (which is organization membership) is in the Supreme Court. The story of it was as follows:

He made a statement saying, "A meeting was held in the DTP Adana provincial organization in the middle of 2008, a person named X (however) he obtained the audio recordings of this meeting, and Seyit Akyüz's name was read out while the name was polled in this audio recording he obtained." This incident, which later turned into a "KCK" case, caused me to be sentenced to "membership in a terrorist organization" for 6 years and 3 months. However, my name is not mentioned anywhere in the indictment, except for the pronunciation of my name with this statement of the person in question. In other words, there is neither an action nor a statement there. Therefore, the prosecutor of the case could not find anything despite 12 years of research and investigation and asked for my acquittal. In other words, the prosecu-

tor of the case, who opened the case and made an investigation about the case, says; I have neither a document nor any information to punish this person. So I want his acquittal. However, on the contrary, the court decided that I should be sentenced to 6 years and 3 months in prison. This sentence, which I received in December 2019, is now in the Supreme Court. I don't know what the result will be. I just wanted to share this with you.

Yes, I have been in prison for 12 years without interruption. I was in prison twice before, one for 13 months and the other for 4. This was because of the files I tried to explain during my hospitalizations. So I was sentenced to a total of 13.5 years. During all these processes, I was working at Özgür Gündem and Azadiya Welat newspapers. So all my work was nothing but journalism activities. But despite this, I have been sentenced to this much and have been in prison for such a long time. That is why I am not convinced that this is the reward for these punishments I received. If you are convinced, please convince me too...

In general, my situation is as I summarized above. Anyone who wishes can verify what I have said by looking at my files one by one. Because I wrote it as it happened. Therefore, I close this topic and want to come to the problems we are experiencing. As you know, after the 2016 coup attempt, a new era has started inside in prisons as well as at outside. Since then, we have been living in extraordinary conditions, so to speak. Over time, this order settled down and everything continues as it was, except for a few softening. Of course, the epidemic that followed strengthened the justification of the work. Of course, this is not unique to the prison we are in.

As far as we have heard, the same things are happening in many places. This shows that prisons are managed with a central policy. I don't know how much longer it will take. I hope it doesn't take long and life returns to normal in prisons. Because the places where normalization is most needed are prisons. Since the events are general, I do not specify anything specific here. In other words, there is no extra situation.

Dear friends, I know it's a little long, but the story of 12 years could not have been that short. That's why I apologize if I gave you a headache. With these feelings and thoughts, I greet you again and offer you love. I also wish you great success in your work.

Sibel Mustafaoğlu

**Employee of Azadiya Welat Newspaper
(Izmir Şakran Women's Closed Prison, letter dated 37 - 27 October 2021)**

I greet you with respect and embrace you with longing. The letter you sent me was confiscated with the decision that "...it has been determined that the letter is completely objectionable since it allows the members of the terrorist organization to communicate and will endanger the security of the institution". Naturally, I am not aware of what you wrote. For your information, I wanted to write a short article.

I am writing these lines to you from quarantine. I sat in my suffocating, stuffy and damp room. In the past, even if I was going to scribble two sentences, I would sit in front of the window. The window with a handful of sky made you say "life is worth living everywhere". Now he has no humor left. Since the top of the ventilation is covered with a mesh, after ten years I give up my habit of sitting in front of the window and prefer to sit in the farthest place from the window. For example, I used to throw bread to the birds. They would feed on the bread I threw, build a nest, and bring their new little sparrows to where I was when they were about to fly. Now they too left the dungeon after the cage. They saw every place we were in as worth living. But now they must have rebelled against the unlivability of this place. Their deserted land is our mandatory place, unfortunately, and despite everything, our hugs of smiles echo on the walls. And he leaves his mark wherever he goes... Laughing in the dungeon is everything like reaching the door of the right, and laughing is entering through that door. Because despite everything, the one who smiles is the one who discovers the real meaning. Do you know what it's like to be without it in the dungeon? Cracking like a wall, rusting like an iron door, getting old and fading like a bunk bed, but never being able to get out of that notebook you kept... That's our joke, it's alive, rustproof and never gets old. Anyway, actually it would be very appropriate to tell you about the conditions we are in, but I can't write because I know it will be confiscated. Because even the petition I sent to the Ministry was not sent, and

while it was confiscated, these lines would not be able to reach you. My guess is that you are preparing a report on the pressures in the dungeon and you want information on the conditions. As I said, we are living in very harsh conditions and there is no possibility of transferring it by letter. (.....)

As dear Halil Cibran said, what I wrote was only to express what I could not write. Stay hopeful and persistent.

Sibel Mustafaoğlu, to whom we sent a letter before, but was not given to her, shared some information about her situation with us through her family and lawyer, fearing that the letter she will write after this letter will be seized by the administration. We compile this information and share it here...

- I wrote that the letter you sent was confiscated. I objected to this. As I said, "In its current form, the administration accepts the violations of rights and unlawfulness it wants," the Court of Execution and the High Criminal Court accepted my objection and the letter was given to me. Of course, the stamps were confiscated and not given.
- I was arrested on February 16, 2011. I was convicted of committing crimes on behalf of the organization, using explosives or changing hands, propaganda and resistance. I was arrested in Antep, but I was tried in Adana 6th High Criminal Court, since the District Court of the time was Adana.
- First, I was sentenced to 21 years and 10 months. The file was overturned in the Supreme Court due to some procedural deficiencies, but some articles were approved. This is the second time I've been tried. This time I was sentenced to 19 years and 10 months. Our request to make a defense in our mother tongue throughout the court process was the biggest factor in our sentencing. Of course, this request was never accepted. Despite all the insistence, the statements "an unknown language" or "he did not want to make a defense" were recorded in the minutes. Despite all objections, my mother tongue took its place in the "unknown" category. Another important factor in my punishment was my distribution of newspapers. I had already committed a great crime by selling newspapers that shouted the truth and documented massacres and violations of rights. I was taken while doing subscription work at a home. I was handing out newspapers all day. On the same day, I was arrested before I could even wash my hands. Hand swaps were taken with plaster tape and converted into reports. According to this report, I used explosives and was punished with this "evidence". You may remember that at that time, dozens of people with newspaper paint in their hands were punished for "explosive materials". In the forensic report, it was "proven" that I allegedly used explosives. But at the bottom of the same report, it was written in large print, "Swaps received with plastic tape cannot be used as evidence". Because even if you hold a lighter under the plaster tape, it will give you explosive residue. Therefore, it is not reliable and does not count as evidence. All objections, expert report etc. none were accepted. As a result, the Constitutional Court did not process my file and rejected it. And I went to the ECHR. My release date is November 10, 2025.
- Actually, getting punished is the most innocent one among the table I'm about to tell. On the way to Adana from here to the court, nothing happened to me. I was subjected to horrific treatment in prisons where I was left on the way. I was harassed and searched naked in Antep, Şakran and Alanya prisons. I was tortured by so many female guards for my refusal. I wanted to get a report for this, but I got a report of assault in Şakran prison. I have not received any response from my criminal complaints regarding this issue. It cannot be said that I have received a response from the institutions and proxies I have written. Only the first year I came to Şakran, CHP deputies came to investigate the issue. After all, nothing changed.
- One of the most serious problems we are experiencing right now is naked search violence. Coming from outside or from another prison... A dishonorable policy of taking over willpower. This practice is carried out by female guards with great honor and pride. An independent ward is imposed on all newly arrested persons. Someone who has not yet been tried is convicted by the administration. Then he is threatened by saying "if you don't go to the independents, you will get heavy penalties, you can never be released".
- Currently, prisons are like a separate republic. All of them have unlimited authority, there is no supervisor. In addition, it is clear that they have received instructions to use their powers beyond their limits. That's why, from the guard to the manager, they are all more royalist than king. In particular, our conditions have been aggravated with the

latest execution law. The law is not quite compatible with the Turkish domestic law and system anyway. It is still applied as an additional punishment to insiders. None of the friends who came on the day of evacuation have been evacuated so far. All of them were given a delay of 8-10 months for trivial reasons. In fact, a scoring system was created by them. Help-solidarity-economic-ecological-reading level etc. there is. Accordingly, they give points and so-called evacuate those who exceed the threshold. The only criterion for us is the active regret clause. Even that is not enough, the sentence "to make sincere confessions" has been added as an article of the law. Minutes are kept about us all the time, just to be able to say "not to be released because he is not in good condition". You walked down the hall, greeted, raised your voice, etc. Minutes are kept for reasons such as:

- Our conditions are aggravated by the penalties used as a threat (such as opinion and communication). With the pandemic, there has already been full isolation in prisons. It covers all kinds of physical and spiritual areas.
- Generally speaking, the isolation imposed on İmralı for years has spread to all prisons. As there, our press coverage is limited. The free press is never allowed in. It is forbidden to enter weekly and monthly publications from outside. Books are bought every two months as a gift only. Those taken are also frequently confiscated. We did not receive Kurdish broadcasts for a long time. As a result of various applications, they have now started to receive. But this time, various decisions are made so that it is not allowed inside. For example, the novel "Li çiyayê Helgurdê şerê ronahî û tarîtiyê" was seized for the following reasons; The fact that the book is in Kurdish, the author is in prison, he received aggravated life sentence and the name of the mountain is mentioned in the title of the book. Examining the tragicomic book, the team realized that there was a mountain in Northern Iraq after searching a banned mountain like Helgurd from Google. If it's there, it's definitely dangerous! Again, a book called "Kenên Hinekîrî" was not given with a decision with the same content. The grounds are "written in another language, the author has been arrested." Not only that, but because Fehim Işık commented on the back of the book, he was banned from being admitted. The sentence is as follows; "... on the back cover, in the comment made by the author named Fehim Işık, it is said that 'Dewran Emdirrehim embroidered the resistance in this book, the book starts in a village called Hemin, the pain of the village is the pain of the society, the words masterfully written in the dark dungeons of the state are written on the white pages by the author's pen and reach us. There are dozens of decisions like this. Although the books of a woman like M. İlmiye Çiğ were confiscated before, they cannot be expected to give them away.
- Of course, exile... You know, when a tunnel was dug in a prison, we had an operation here before the light at the end of the tunnel was visible. At 2 am, our wards were evacuated. Our belongings were broken, torn, scattered. Everything of us, even the transparent glass, the broken clasp, was put into the X-RAY device. The saddest thing in this painting was the broken musical instruments. There is no way I can describe the day we lived in. It was like we were at a front-line war. They dived in and threw our stuff from place to place and stuffed it into cars. The place we were taken to was a place against human dignity. If you put an animal, believe me, it cannot survive. Toilet, bathroom, kitchen drains were clogged, rooms were used instead of toilets. As if that wasn't enough, writing was written on the walls with excrement. Food trays are placed in wardrobes, with moldy and wormy food inside. These aren't too bad. Worst of all is the cage that pulls up above the vent where we can reach a handful of sky. You can't even feel yourself in the animal shelter. There is no way to know if the sky is cloudy, sunny, moon or star. During the 1 month we stayed there, not a single one of us looked up. Imagine that even the sparrows made a deserted land. We were 10 people in total there. We were in quarantine because we went to the hospital. When we were taken to that ward, we got an infection. In addition, we also got sick when we cleaned everything with the scraping method. Despite our insistence, we were not even admitted to the infirmary. The remaining 30 friends (two separate wards) were put in one room as a single ward. The conditions are the same. We were being watched 24/7 with the camera. Of course, what touched me the most was my flower, basil, which I nurtured with meager means... I grew it with a handful of soil, secretly and out of sight. Normally, a plant needs plenty of soil. My basil, on the other hand, turned into a basil that blooms 1-2 inches tall in a hand-made handful of soil. Despite the weekly raid search and pillaging in the ward, I always kept it. But he left in exile inside the prison. -Currently, our

ward availability is 35. The ward capacity is 11. Imagine that you have to hit at least 10 people to go from your room to the ventilation. It is not a few of us who throw chairs and tables in the corridor and stay there until bedtime. Even though this crowd is risky during the pandemic, our request for a second room is rejected. For example, we are all suffering from a severe infection right now. As the crowds enter the counting hours, we make forced contact and become infected. According to our number, there are no bunk beds in the ward where we stay. Some friends are lying on the floor. While the administration gives cleaning supplies, they only give us supplies for 5-6 people to the 35-person ward. Despite the fact that the pads are distributed free of charge with the legal regulation, we are given 1-2 people. The aim is to include the phrase "given to them" in the minutes.

- Most of us are in the dungeon between the ages of 10-29. Various diseases are already catching up with us. With these conditions, our health is getting worse. Normally the food is provided by the prison. The subsistence cost per person 2-3 months ago is 11 TL. Supposedly that is because we are not even given that amount of food. 30 people are given food for 10-15 people. But the money for the subsistence is now issued as an invoice.
- Even though we want to discuss all this with the administration, we can't get a response. We have neither an interlocutor nor a dialogue with someone to solve the problem. However, they are legally required to respond to our request for an interview and deal with my problems. We write all problems to institutions and organizations. But we are not getting any response. From here, it is very clear that the administration did not send the petitions. But we can't prove it.
- Another important problem is that we cannot take the drugs we use in chronic diseases on time. You can't get a new box right away when you run out of medicine. Time intervenes at the discretion of the administration. Naturally, more relapses occur. There are some drugs that you can't even postpone the day or the hour. For this, I applied to the ministry that I could not take my medications on time due to chronic diseases. In the application, the date of my periodic medication, the date of administration, the end, etc. I wrote. However, when the administration was asked to inform about the subject, the administration stated that he gave my medicine the day of the day. Since I do not have the chance to prove this now, my treatment remains unfinished and I am unable to rectify the injustice I have suffered.

In sum of all that I have said, I can say that we are under a very serious psychological torture and violence. If there are any of you in prison, they know, they turn to your psychology first. If he collapses psychologically, he will take any kind of surrender. He's trying to intimidate, he's trying to intimidate so he hopes to get you delivered. He's trying to get you to take for granted everything he does after a while. He wants to create obedient Kurds in the dungeon. The slave does not want the woman stereotype to be destroyed. For this, he tries to do a thousand and one things every day. If he didn't do anything that day, he yells at you from the battlement. He slams the vent door together with all the force he can use. He knows; That crashing sound leaves a subconscious mark. Or when they come to the count, they knock their boots on the floor rapping. You'd think an armed army is changing fronts. But that voice gets on your nerves. It destroys over time. He knows this and deliberately chooses his every move. These are not even a summary of what we really experienced. I would love to document them with the camera. If there were, I would have recorded better things, not what I wrote. One of the things I want most in prison is to immortalize beautiful moments... Recently, friends had formed a theater team of 10 people. They played the "My life was always a fight", which is the summary of the lives of Kurdish women who resist. It was so beautiful, so realistic that we cried, laughed and felt proud. The desire to immortalize that moment had been so helpless in me for years. I made a change, I took the camera (pencil-paper) in my hand and recorded the two-and-a-half-hour theater as much as I could. A small interview with the director, a short interview with the actors... And I watched the footage with my friends every day with the excitement and happiness of turning off my camera and immortalizing that moment. This is our borders... This is my camera... As long as you want to do it, then the borders disappear, at that moment you start living your dreams. As long as you don't abandon your dreams, then hope will always exist...

Zafer Özcan

**Today Newspaper Economy Editor
(Manisa Akhisar T Type Closed Prison C-18 - letter dated 11 November 2021)**

I have received your letter of solidarity, thank you very much. For the first time in my 2.5 years of prison life, I received a letter from a professional organization. It's nice to be remembered by my colleagues.

(.....)

I have 20 years of professional experience. Before I went to prison, my last job was as the chief of the economy service in the newspaper "Buday", which was closed with the Decree-Law(KHK). I've never done anything other than journalism in my life. I have been a member of the Journalists Association of Turkey since 2000. In the last two terms (2010-2016), I was a member of the Balotage Board. I carried a yellow press card for years. I have 9 books published as a product of my professional work.

The reason I am in prison is the accusation of an "armed terrorist organization". On this charge, I was sentenced to 7 years and 6 months in prison at the Manisa 3rd High Criminal Court. On October 18, the decision was upheld by the Supreme Court. My application to the Constitutional Court is still continuing, stating that my right to a fair trial has been violated. I have been in Akhisar T Type Penal Institution since March 7, 2019. I did not have serious problems with violations of rights in prison until the pandemic started. However, we have been living under pandemic conditions and restrictions for the last 1.5 years. While measures were being taken all over the country, it may have been normal (restrictions and bans), but the continuation of all the restrictions in our country when normalcy has been restored everywhere causes very serious psychological problems, especially for the prisoners and their families. This is the common problem of all detainees and convicts. We haven't touched our children for 20 months. There are no open comments. The closed views we had previously made four times a month were limited to two. We have 20 minutes of phone calls per week.

Even though we've written so much about open views, no light is visible. Both we and our families received our double dose of vaccine. However, nothing has changed. Pandemic restrictions were turned into arbitrary practice in prisons. Today, stadiums are full, wedding halls are full, everything is normal in life, but everything is forbidden in us. There is not the slightest relaxation. The Ministry does not even say anything that "under these conditions you can make an open opinion". Young children are most affected by this situation. Those who are severely punished are the relatives of the prisoners. Nobody cares about the psychological breakdown we're going through anyway. My request is that you bring up the issues of pandemic bans and open views, especially in prisons. Because this pandemic has no intention of going away and we are forgotten here.

Thank you again for your letter of solidarity.

Greetings to all colleagues.

LIST OF JOURNALISTS IN PRISON (AS OF FEBRUARY 2022):

1. Abdulkadir Turay - Dicle News Agency Correspondent
2. Ahmet Metin Sekizkardeş - Zaman Newspaper
3. Ahmet Uzan - Sabah Egeli Newspaper News Director
4. Alaattin Akkaşoğlu - Akis Newspaper Owner
5. Ali Ahmet Böken - TRT News Coordinator
6. Ali Aşık - Azadiya Welat Newspaper
7. Ali Ünal - Zaman Newspaper Columnist
8. Ayşenur Parıldak - Zaman Newspaper
9. Aytekin Gezici - Journalist-Author
10. Baran Karadağ - Employee of Azadiya Welat Newspaper
11. Beytullah Özdemir - Zaman Newspaper Düzce Representative
12. Cengiz Doğan - Editor-in-Chief of Mavi and Kent Newspaper
13. Cihan Acar - Bugün Newspaper Correspondent
14. Çetin Çiftçi - Bugün Newspaper Parliamentary Correspondent
15. Devrim Ayık - Özgür Halk Magazine Employee
16. Elif Ersoy - Yürüyüş Magazine Editor-in-Chief
17. Ercan Gün - Fox TV News Director
18. Erdal Süsem - Eylül Magazine Editor
19. Erhan Akkuş - Bugün TV Announcer
20. Erol Zavar - Owner and Editor-in-Chief of Odak Magazine
21. Fatih Özgür Aydın - Artı Ivme Magazine Editor-in-Chief
22. Faruk Akkan - Cihan News Agency
23. Ferhat Çiftçi - Azadiya Welat Newspaper Antep Representative
24. Fevzi Yazıcı - Zaman Newspaper, Journalist-Author
25. Gökhan Gümüş - Azadiya Welat Newspaper, Representative of Dersim
26. Gültekin Avcı - Bugün Newspaper Columnist
27. Harun Reşit Çümen - Former Editor-in-Chief of Zaman Newspaper
28. Hasan Taşar - TRT Ankara Correspondent
29. Hatice Duman - Owner and Editor-in-Chief of Atılım Newspaper
30. Hüdaverdi Yıldırım - Can Erzincan TV News Editor
31. İbrahim Halil Öztürkeri - Former Production-Broadcasting Officer of TRT
32. İbrahim Karakaş - Yeni Life Newspaper Employee
33. İsmail Çoban - Former Editor-in-Chief of Azadiya Welat Newspaper
34. Kamuran Sunbat - Former Correspondent of Çukurova, Dicle News Agency (DİHA)
35. Kazım Canlan - Cihan Correspondent
36. Kenan Karavil - Radio Dünya Editor-in-Chief
37. Lokman Gezgin - Freelance Journalist
38. Mahmut Gülecan - Özgür Halk Magazine Responsible Editor-in-Chief
39. Mehmet Baransu - Taraf Newspaper Writer
40. Melih Gasgar - Cihan News Agency Balıkesir Correspondent
41. Mikat Algül - Mezitli FM Editor-in-Chief
42. Murat Çapan - Nokta Magazine Responsible Editor
43. Mustafa Gök - Ekmek and Adalet Magazine Ankara Representative
44. Mustafa Ünal - Zaman Newspaper
45. Nedim Türfent - Dicle News Agency Correspondent
46. Nuh Gönültaş - Bugün/Zaman Newspaper Writer
47. Osman Çalık - Samanyolu News Radio Broadcasting Director
48. Özcan Keser - TRT Istanbul Intelligence Chief
49. Özden Kınık - TRT employee
50. Özlem Seyhan - JinNews Editor
51. Recai Morkoç - Cihan News Agency Antalya Regional Office Editor
52. Rifat Söylemez - Adana News Newspaper Owner
53. Sami Tunca - Mücadele Birliği Journal Editor-in-Chief
54. Sedef Kabaş - Gazeteci
55. Semih Elitaş - Employee of Azadiya Welat Newspaper
56. Serkan Sedat Güray - Burç FM Program Producer
57. Sertan Önal - Halkın Günlüğü Newspaper
58. Seyithan Akyüz - Adana Representative of Azadiya Welat Newspaper
59. Sibel Mustafaoglu - Employee of Azadiya Welat Newspaper
60. Turgut Usul - TRT Correspondent
61. Tülay Canpolat - Sabah Newspaper Ankara Correspondent
62. Ugur Yilmaz - Bitlis News Portal, Bitlis Municipality Press Unit
63. Vahit Yazgan - Zaman Newspaper Aegean Representative
64. Zafer Özcan - Bugün Newspaper Economy Editor
65. Ziya Ataman - Dicle News Agency (DİHA) Correspondent

RESULT:

In this report, which we have prepared in order to draw attention to the situation of journalists in prison and to share their experiences with the public, we can see more clearly what kind of strangeness we are actually facing. As it can be understood from the contents of the file and the journalists' own statements, the only crime of the journalists who are imprisoned or punished is to make news and convey it to the public. Although accusations are mainly made of "membership in a terrorist organization" or "making propaganda on behalf of the organization", we can clearly see that this is an effort to criminalize the journalist. This is why we say that the imprisoned journalists are innocent. In addition, the treatment experienced and subjected to journalists in prisons is frankly unacceptable. Since prisons are made uninhabitable for all political prisoners, journalists also suffer from this and suffer the heaviest punishments. As it can be understood from the content of the letters sent by the journalists and the field research we have done, a hostile approach is displayed towards them and many of their rights as human beings are taken away from them. Of course, this situation cannot be accepted. As a primary target, we think that the journalists in prison should be released as soon as possible. If this is not achieved, the improvement of living conditions in prisons and an end to the usurpation of rights should be an urgent step. For this, we invite all officials, especially the Ministry of Justice, to do their duty and to meet these demands. In fact, we dream of a more democratic, libertarian country where freedom of thought and expression is not restricted, where journalists can do their jobs freely. Unfortunately, the rulers of Turkey are far from this situation.

We can read that the main purpose of this attitude of the government, which has increased the pressure environment in the country, is to cut journalists from their profession and to cover up the realities. Again, we can say that there is a major obstacle in front of the public's right to receive information. The ruling wing wants to see its own propaganda, not the truth. All press workers who do not meet this demand are also put on the target. Thus, we can easily say that it is desired to create a monophonic, monochromatic, unquestioning and truthful journalism. Unfortunately, it is not possible to talk about the freedom of journalists in an environment where the oppressive regime has spread to all segments of society.

Despite all this, we would like to reiterate that as a handful of journalists who defend a free press and try to build a more democratic life, we will continue to say and tell what we know to be true.

İPUCU

Uyurgezer faillerin ayakizlerinde
susmayagör beni, karıncalama zamanı
ninni eşliğinde yatırıldım bu kış uykusuna
eskimiş bir haberim belki, kimliğim dört harfli.

bir kuluçka oturuşudur tutturmuş gidiyorum
arz cazibesine kapılmışım, görseniz kene gibi
hayatımın baharında postal izi, faili malum
Allah geçinden versin, belki en siyasi yaşımdayım.

lafa tutayım seni, kal el eriminde
bin birinci münferit vaka, can kırıkları gözaltında
dalgın ve dargın gözlerimin mağduriyeti
konum atıyorum ve karakol ve emniyet.

mevsimsiz yılların ağıdıdır kundaktaki kimsesizliğin
çığlıklarım kameranın kulak zarını yırttı, eza ceza sahası
çekirdek çitler gibi zulmediyorlar, baksanız dizlerim yama
bir perçem yakınlaş da yarama basayım seni.

sana bir ipucu; ipin ucunu bırakma
patolojik derdim; haşlanmış kurbağa sendromu
bilseniz canına yandığım güneş uykuda kalsa gerek
neyse işte, gölgem uyandı; ben halen uyuyorum.

(Ocak 2021)
Nedim Türfent



İPUCU
DİKTÜVON
RABİNE K
C ZETECİ
RO JANEVA İYA
DİNARİ DE
FA DİNARİ DE
JURNAL 5M
WITHI
FLUR WA LS



DÖRT DUVAR ARASINDA GAZETECİLİK

*Dicle Fırat Gazeteciler Derneği'nin
Hapishanelerde Bulunan Gazetecilerin
Hukuki ve Yaşamsal Durumuna Dair
Gözlem ve Değerlendirme Raporu*

ROJNAMEVANIYA Dİ NAVA ÇAR DÎWARAN DE

*Rapora Çavdêri û Nirxandina Rewşa Huqûqî û
Jiyani Ya Rojnamevanên Di Girtigehan De Ya
Komeleya Rojnamegeran A Dicle Fîratê*

JOURNALISM WITHIN FOUR WALLS

*The Observation And Evaluation Report
Regarding The Legal And Vital Status Of
Journalists Jailed In Turkey's Prisons By Dicle
Fırat Journalist Association*

www.diclefiratgazeteciler.org